

Himnesk alyktan umm Dauda Riettchristenna Manna og Peirra Frijheit efter Daudann

Af Apoc. 14. v. 13.

Yfervegud i Einfalldre

Lijkpredikun

I Sijdustu Utfarar Minning
Hai-Edla og Velbornu Frvr
Sal.

Gudrijdar Gisladottur,

(Blessadrar Minningar)
Pegar Hennar Andvana Lijkame
var med Hatijdlegre Lijkfilgd, lagdur i sitt Svefnhuus
og Hvijlldarstad Innann Skalhollts Doomkyrkiu
þann 6. Martii 1766.

1 Corinth. 15. v. 27.
Gude sieu Packer sem oss hefur Sigurenn gefed, fyrer
Drottenn vorn Jesum Christum.

Kaupmannahøfn, 1767.
Prykt af Andreas Hartvig Godiche, Kongl. Universitets Bogtrykker.

Efter Begiering har jeg giennemlæst den Liigprædiken, Herr Jon Thordarson har holden over Høyærværdige Herr Biskop Finner Jonssins Frue Gudriider Gisle Datter, og funden den saa vel skreven, at den saavel til Den Saliges Amindelse som andres Opbyggelse er værd ved Trykken at vorde bekiendtgiort.

Kiøbenhavn den 5. April 1768.

L. Harboe.

Imprimatur, J. A. Cramer.

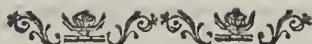
Hai-Edla Hai-Æruverduge
og
Halærde Herra!
Herra
Finnur Joonsson!
Superintendens Skalhollts Stiftes!
Gud gefe ydur mikla Nad og Frid!
1 Pet. 1. v. 2.

Haattvirdande Herra!

Vier vonum uppa hann Lifanda Gud: seger Postulen Paulus umm sig og adra Postulana, sem og øll Sannchristenn Hiørtu 1 Tim. 4. v. 10.

Vonenn er ein af þremur Hofuddigdum, ad vitne þess sama Postula 1 Cor. 13. v. 13. Sa lifande Gud a Himnum,

 num,

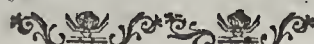
num, er Grundvollur og Stadfesta lifande Vonar i Hiartanu. Skilldt var Adam sitt Rifbein af hvørju Kvinnann var bigd, þvi þad var af hans eigenn Lijkama, þo finn eg ei ad þvi hafe vered ofauked medann hann hafde þad, ei helldur hann hafe saknad þess nær hann miste þad. Enn þad er ødruvijse vared um **Vonena**; hun er so sem Mannsens **Footur**, ann hvørs hann fær ei staded edur geinged, sosem og Salomon samlijker henne þar vid Prov. 25. v. 29.

Þad er oss omissande ad hafa **Vonena**, bædi umm **Frelse og Verndan frá vondu**, sem og lijka umm **Hlut tekning i þvi gooda.** I Tillite til þess fyrra, er vort Hlaup i gegnum Heimenn, sem Skipsens Hlaup i Hafenu; Þad kastast hingad og þangad, fer stundum upp til Himensens, stundum nidur i Afgrunned Psal. 107. v. 26. Ef vier værum ann **Vonar**, mundum vier vera sosem **Skip ann Akkers**, hvørju hun eirnenn samlijkest Hebr. 6. v. 19. Þar Postulenn seger ad **vier hofum Vonena sem eitt fast og øruggt Akkere vorrar Saalar.**

Mannsens Dagar á Jørdunne eru **Strijdsdagar** Job. 14. v. 14. Vante hann **Vonena**, þá vantar hann eitt hid naudsynlegasta af þeim andlegu Herklædum; þvi amminner oss Paulus, ad taka uppá oss **Bryniu Truarennar og Hiaalm Vonarennar til hiaalprædes** 1 Thess. 5, 8. Spaamadurenn Sacharias Cap. 9. v. 12. samlijker oss vid **Fanga i Þessum Heime**, enn þo soddann eina, sem **Fangner**

eru

eru i Vonenne. Lofadur sie Gud; þo ad vier sieum hier þad Israels Born voru i Babilon, þa þaug satu þar vid Votnenn og grietu nær þaug endurmintust Sion Psalm. 137, v. 1. þa erum vier ecke faungner fyrer utann Frelses von. Vier hofum gooda Von umm vort Frelse hia Fødur Miskunsemdanna. Þo hann uppliuke ecke strax Hialpardyrunum efter þvi sem vier askvordum: Hann upplijkur þo samt Dyrum Vonarennar fyrer oss, ad vier midt i Þrautunum segium af Psal. 31, v. 25. vered Hrauster og Hugdiarfer, þier aller sem a Drottinn voned. Vier megum ei sijdur hafa Vonena um Hlutekning þess gooda. Eg sie ad Paulus Gal. 4. v. 1. samlijker oss omyndugum Bornum sem ei hofum enn nu feinged vorn Arf i Hond urnar, er vor Brooder Jesus hefur keipt oss med sijnu Bloode; Enn vier eigum Arfenn i Vonenne, þvi vier erum Hoolpner i Vonenne Rom. 8. v. 24. og megum under taka med Petre Postula af 1 Ep. 1, v. 3. 4. Blessadur sie Gud Fader Drottinns vors Jesu Christi sa eptir sinne mikellre miskun hefur endurgieted oss til Lifande Vonar. Enn þesse vor Von a ad setiast til þess Lifanda Guds, hun mætte annars Deija, so sem Job seiger um Hræsnarans Von Cap. 8. v. 13. ef hun være ei bigd a þeim Lifanda Gude 1 Tim. 6. v. 17. Pad er daud og topud Von sem sett er annadhvort a Dauda edur Daudlega Hlute.

Enn þad er su Øfluga Stitta vorrar Vonar ad Gud lifer Eilyflega og alltijd Psalm 48. v. 15. Hvors Miskunseme vijkur alldrei fra hanns Bernum og hanns Fridar Sattmaale skeikar ecke Es. 54. v. 10., ad vort Lijf og Saal gledur sig jafnann i þeim Lifanda Gude Psalm. 84. v. 3. og vora Saalu þirster efter þeim Lifanda Gude Psalm. 42. v. 3. Til hvörs vier kunnum ad hafa støduga Von, bæde umm Hiaalp og Forsion i þessu Lijfe, sem og umm eitt betra Lijf efter þetta, þegar Vier munum skoda hanns Auglit i Riettlæte, og mettast nær vier uppvöknum efter hanns Mynd Psal. 17. v. 15.

Hai-Edla Hai-Æruverduge Herra Byskup!

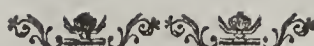
Hvad skal eg margt tala fyrer Ydar Hai-Ehruverdigheitum umm þetta Efne, sem Ydur siaalfum er miklu betur kunnugt enn mier? Enn þad er ecke hier med mijn Meining, ad eg minste af medal Brædranna, sem siaalfur hefe Þorf og Begiæring ad setiast vid Ydar Fætur til ad lata mier undervijsa, vilie taka mier þang Frijheit, ad informera i nockru Ydar Hai-Ehruverdugheit, helldur skrifa eg þetta, einasta af þeirre Ordsøk, ad naulægt Tilstand leider mig þar til, þvi þad

er

er hid sama er eg aa þessum Sorgartijma villde vidkomendum til Huggunar i Minne leida.

Su Haa-Edla Velborna Fru, Ydar heitt Elskada Ekta Hiarta, nu i Gude Sæla og Blessada Hustru **Gudrijdur Gisladotter**, forþienade med øllum Riette þann Vitnesburd, ad Hun vonade aa þann Lifanda Gud allt fraa hennar Barndoome til Daudans, og hefur Vonenn, sem ecke lætur til Skammar verda Rom. 5. v. 5. ecke orded Henne ad eingu; helldur hefur sa lifande Gud sem Hun vonade aa, bored sijfellda ummhiggiu fyrer Henne i Lijfenu, kiærlega medtekid Hennar Saal i Daudanum, og gefed Henne efter Daudann Vonarennar Endalykt fyrer Guds og Lambsens Stoole. Hun hefur og teked sitt, daudlegt Afskeid fraa Ydar Haa-Ehruverdugheitum og øllum sijnum efterþreijande sorgande blessudum Børnum og Aastvinum i Vonenne til Lifanda Guds ad hann mune þessa sijna, af sier yfergefnu, ecke yfergefa nie fra þeim vijkia Jos. 1. v. 5. helldur miskunsamlega annast, þar til þeir niju og gledelegu Samfunder Hennar og þeirra verde aftur i Dijrdenne, hverra vier i Trunne væntum. Og so sem Pier sialfer, Haa-Ædla Herra! hafed ætijd vonad uppaa þann Lifanda Gud alla Ydar Lijfdaga, so sem sa Lifande Gud sialfur hefur audsyndt med allre sinne Adstod og Handleidslu vid Ydur allt hingad til, sosem hier efter verda mun; so hafed þier nu og eirnenn med þessare sonnu Huggunar-fullre

von

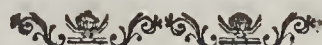
Von til þess Lifanda Guds, uppteked i christelegre Polenmæde, þann sorglega Adskilnad, frá Ydar heitt Elskada blessada Ekta-Hiarta, ad Þid sijdar meir munud aftur samausafnast i Guds Rijke, ann nockurs Adskilnadar þar efter. Sá daudlege Skilnadur Yckar tveggia Kiærleiks-fullra Ektahiartna, sem vorud eins og Paulus talar um sig og sijna Tilheirendur 2 Cor. 7. v. 3. Hvort i annars Hiarta til ad lifa og deya til samanns, var ad sønnu sár og grátlegur, enn hann mun aftur ad fullu uppriettast med þeim gledelega og Hátijdlega Samfunde i Guds Rijke, þegar Þid i Dijrdarennar Stande munud aftur samankoma, ecke ad sønnu til Eckta-Stands, helldur til Eingla-Stands, sem alldrei endast; Það er ecke alleinasta Ydar Von til þess Lifanda Guds, helldur stødug Fullvissa, ad Daudenn hefur ecke endad Hennar Lijf, helldur Hennar Daudlegleika; Þoott Þier nu sakned Hennar ur Ydar Skaute, þá er Hun sem ein Abrahams Dotter Hvijlulogd i Abrahams Skaut, og inngeingenn til oforgeingelegrar, offleckadrar og oo-umskiftelegrar Arfleifdar sem oss er geimd á Himnum 1 Pet. 1. v. 4. Þo Hun sie nu aflátenn ad vera hier Kvinna sijns Manns, þá er Hun þo Lambsens Hustru Apoc. 19. v. 8. Hun, sem hier var sijns Ekta-Manns Corona Prov. 12. v. 4. ber nu eina Coronu fyrer Gude, nefnelega Lijfsens Coronu, er Drottenn hefur lofad þeim trwu til Daudans Ap. 7. v. 10. Hun kann nu ei ad sønnu framar ad audsyna sig sinna Barna hiartelskande Moodur; samt er Hun nu siálf ein Dootter i

þeirre

þeirre niju Jerusalem, sem hier ad ofann er allra vor Mooder. Gal. 4. v. 26. Hennar stundlegt Lijf er endad, og ai sijns Lijfs Enda byriade Hun ad lifa ooendanlega.

Umm þessa Von, sem vier hofum til þess lifanda Guds, bæde umm vora frammlidnu, og oss, sem efterlifande þreyum, talade eg i stuttre, og einfalldre Lijk-Rædu, vid sijdurstu Utfør þeirrar Sælu og Blessudu Jesu Unnustu, Ydar Heitt-Elskada Ekta-Hiarta, hvoria eg hefe nu sijdann aftur hreint uppskrifad ai hier efterfylgiande Blad-Sijdur, og nu i diupustu Audmijkt dirfest ad offerera, og dedicera Ydar Hai-Æruverdugheitum, ecke i þeirre Meining, ad eg med henne leite mier Hroofs, og Lof-stijrs, (so sem og af henne siaulfre er audsied, þar hun er aun alls Fagur-gala i styttsta og einfalldasta Mauta giord) helldur hinns vegna, at hun var vid mitt sijdarsta Afskeid, under Ydar Hai-Æruverdugheita Haia Nafne af mier begiærd, hvoriu eg oomogulega villde edur kunne ad neita, vonande og veltreistande, ad so sem Ydar Hai-Æruverdugheit liedud henne naduga Aa-heyrslu nær eg hana talade, so munud Þier liai henne skrifadre naduga Augna-Sioon. Og so sem rijng Utlaut þeirra, sem eru vanefna, enn villdu giarnan haia Velgiorninga aisannast lauta, plaga ad handleidast af Kiærleikanum, so vitna eg til Guds er mig þecker, ad þvi er svo varid umm þessa mijna rijngu og audvyrdelegu Pappirs-Gaifu, ad henne fylger Kiærleikurinn, og so eirninn lijka þad besta, sem Kiærleikurinn fær megnad, nefnelega heitar Bæna-

 Oosker,

Dosker, hvørium eg vona, sai lifande Gud ai hvørn vier vonum, opne Veginn ad siinum Hai-Thron til naidugrar Vænheirslu.

Liоosanna Fader Jac. 1. v. 17. sem Ydur hefur sett til Liooss i siinu Huuse edur Sofnude 1 Tim. 3. v. 15. ad vera Lioos annara Liоosa hier i Skalhollts Stifte, hann liise Ydur og leidsegi hvervetna med siinu Naidar Liоose; Hann nære Ydar Liifs-Lioos og Lampa med Vidsmiore siins vidhalldande Kraptar, ad þad mætte enn nu morg Aar loga til þess blessunarfyllsta Alldurdooms. Sai Gud sem hefur kriint Ydur med so margfalldre Heidurs Coronu ai Rettlætesens Vege Prov. 16. v. 31. kriine Ydur ætiid med Millde og Myskun Psalm. 103. v. 4. þar til hann kriiner Ydur med Coronu Diirdarennar, sem Ydur er afsiides løgd 2 Tim. 4. v. 8. Drottinn blesse Ydur æ meir og meir, Ydur og Born Ydar Ps. 115. v. 14. Siaifur Drottenn Fridarens gefe Ydur Frid alla vega og med øllum Haittum 2 Tess. 3. v. 16.

Þess ooskar af Hiarta, sai forblifur med stærsta Høyagtelse og Veneration.

Ydar Hai-Æruverdugheita
og
Alls Ydar Hai-Edla Huuss
audimiukur Elskande Þienare
og
trur Fyrerbidiare til Drottens
Jon Þordarson.

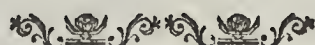
Hruna
Dag 12ta Martii 1766.

Bænenn fyrer Predikun.

Naad sie med Ydur og Fridur af Gude vorum Fodur og Drottne vorum Jesu Christo! Gud Vonarennar fylle Ydur med ollum Fognude og Fride i Trunne, so ad þier hafed gnooglega Von fyrer Kraft Heilags Anda.

O þu vollduge, dijrdarfulle þrij-eine Gud! Heilage Herra Gud! Heilage sterke Gud, Heilage lijknsame Lausnare! þu æfenlege Gud! Þu sem lætur Mennena i burtu deya, og seger: Komed aftur þier Mannanna Børn! Þu sem ert Herra Lijffsens og Daudans, og hefur Mannenum Takmark sett, yfer hvørt hann kann ecke ad komast; Vier daudlegar Manneskiur, sem vitum oss eiga þeim sijdasta Ovin eitt sinn ad mæta, so sem aller adrer lifande Menn, hvørium asett er einusinne ad deya, komum framm fyrer þitt H. Auglit a Stundu þessare, prijsande þijna Guddoomlega Naad og Goodgirne, ad þu hefur sparad oss so milldelega allt hingad til Dags, og þad midt i Syndunum ummlided oss til Ydrunar, og ecke latid þann ooviβa Dauda yfer oss falla ootilreidda. Þu kallar einn efter annann, fyrer Daudann, af vorum Selskap, til ad aminna oß umm vorn Daudlegleika, og uppvekia oss til ad raudstafa i Tijma vorum Huusum i þvi ad tilreida vorar Saaler, og bua oss christelega til vorrar Burt-farar. Þu hefur nu nijlega hedann kallad eina dijrmæta Saal fra hennar Lijkama til þijn, so sem vier høfum sied Merke til a þessum Dege. Eitt Edla Kvenn-val hefur þu fra oss teked, er so lenge hefur vered Ker þinnar Naadar, er þu siaulfur hafder tilbuid til Dijrdarennar, og hefur skined vor a medal, sem Soolinn þa hun uppgein-

gur i sinne Makt, i Geislum Kvennpriijdennar, og þeirra rettu Truarennar Aavarta. O! Drottenn! Þeir Heilogu verda burtsafnader, og vier hyggium þar ecke ad sem biriar. Nu af þessu Dæme þoo uppvakter, tokum vier ad kannast vid sialfa oss; Þar kemur vissulega innann skamms ad fyrer oss, ad vor Daudans Reisa skal eirninn gillda. Vier vilium þvi bua oss þar til i Tijma, ad ecke sieum vier varbuner þegar Kalled kemur; Og med þvi vier erum eckert aun þijn Drottenn, þa vorpum vier oss ad þijnum Miskunar Footum i dùpustu Audmijkt Saalar og Lijkama, og bidium þig, fyrer Jesu Pijnu og bloodugar Under: Drottenn! verkadu sialfur i oss sanna Tilreiding, bæde i lifanda Lijfe og a deyanda Degi. Gef ad vier kvitter vid þig, fyrer sanna Ydran, forum hedann i Fride, med hreinsudum og þvegnum Samvitskum i Jesu þijns Sonar Bloode af øllum daudlegum Verkum, og so hæfeleger ad inngaunga þa Himnesku Jerusalem, i hvoria eckert almennelegt edur oohreint maa innkoma. Gef oss so i Dag ad innræta i vor Hiørtu Daudans Endurminning, ad vier ætijd hier efter kynnum betur og betur ad hugleida, ad vier hliootum ad deya, so vier forsiaaler verdum; Uppa þad, vier, sem forsiaalar Jomfrur, hofum jafnan vora Lampa tilreidda a moote Brudgumans Komu, og ætijd støndum umgyrdter vorar Lendar, so sem truer þioonar, reidubuner a hvorre Stundu, ad uppleisa ur þessu Gesta-Herberge og inngaunga Brudkaups Sal eilijfrar Dijrdar Amen. **Fader vor** rc.

Text. Apoc. Cap. XIV. v. 13.

Og eg heirde Rødd af Himne segiande til mijn: Skrifa þu! Sæler eru þeir daudu, sem i Drottne deya, i fraa þessu; Sannar-

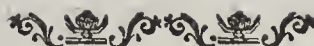
lega

lega seger Andenn, ad þeir hvijle af þeirra Erfide, enn þeirra Verk fylgia þeim.

Inngangurinn.

Hinn H. Johannes i þessare sinne somu Opinberanar Book, og hennar 12. Cap. 2. v. skijrer fra, ad hann hafe i einu Himen-teikne sied eina Kvinnu Soolunne ummskrijdda, og Tungled under Hennar Footum. Ad fyrer þessa Kvinnu eige sierdeiles ad skiliast, su Strijdande Guds Kyrkia, og ad Kyrkiunnar asigkomulag sie hier med afmalad er an efa efter flestra Meining; Enn so sem þesse Kvinna afmalar oss alla Guds Kyrkiu, og heila Søfnudenn yfer Hofud, eg meina þann oosijnelega, sem alleina er su sanna Kyrkia, so fylger þad a efter, ad hun er ein Figura sierhvorrar rett-truadrar Salar, sem er eirn sannur Limur þeirrar sonnu Kyrkiu. Þad var ein Kvinna er Johannes sa, ein frioofsom, edur þungud Kvinna, so sem sijdar stendur i Capitulanum, og þessvegna eirnenn ein Gift Kona sem atte Mann. Gud sialfur er Madur truadrar Salar: Hann, sa ed þig hefur giørdt, Hann er þinn Madur; Drottenn Zebaoth er Hanns Heite, segir Drottens Ande Es. 54. v. 5. Guds Sonur, sem hana hefur med sijnu Bloode endurleist, er hennar Brudgume og Festar-Madur, er gledur sig yfer truadre Sal, sem þa eirn Brudgume gledur sig yfer sinne Brudur. Es. 62. v. 5. H. Ande, sem hana hefur helgad, er hennar Festar- og Brudar-Gafa, þvi hun er innsiglud med H. Anda Fyrerheitesens, hvor ed er Pantur vorrar Arfleifdar. Eph. 1. v. 14. Sierhvor

 truud

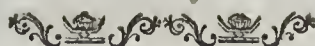

truud Saal er Lambsens Ekta-Kvinna, er hann helldur Brudkaup med Apoc. 19. v. 7. enn er þoo ætijd Jomfru fyrer Gude Apoc. 14. v. 4. Hun er hanns Husfru, og þoo þar hiaa hanns Dootter Psalm. 45. v. 14. Hanns Syster Cant. 4. v. 9. og Hanns Mooder Matth. 12. v. 50., hvar af vier megum aalykta, ad Jesu Kiærleike til þeirra truudu Saalna er hinn meste og heitaste, og oss oobegrijpanlegur, i hvorium aller Kiærleikans Titlar og Troppur eru safnadar og inneluktar, sem annars geta ei so fullkomlega aatt heima i nockre Hioona-Sameining vor aa medal. Þesse Leindardoomur er stoor, enn eg segi af Christo og Sofnudenum. segir Postulen Eph. 5. v. 32. Kvinnann skiin af Mannsens Geislum: segir Ords-Kvidurenn; Og so er þad lijka hier, ad Johannes saa, ad Kvinnan var ummskrijdd med Soolunne. Hun var i lijkum Bunade sem Hennar Herra, hvors Andlit var sem Sool, og hanns Fætur sem Elld-Stoolpar. Apoc. 10. v. 1. Eg vil nu ei margt þar umm tala, ad Kyrkiann skiin i sijnum Kennurum, sem eru Lioos Heimsens. Matth. 5. v. 14. Hun skiin i sijnum Limum, i þeirra Truar-Lioose, sem lijser fyrer Monnum, hvar fyrer þeir eru Lioos i Drottne Eph. 5. v. 8. Enn Soolunne segist su Truada Saal ummskrijdd, þessvegna sierdeiles, ad hun hefur iklædst Christo fyrer Truna. Gal. 3. v 27. Þar er varla nockur Skopud Skepna til, sem vor Frelsare kunne lijklegar ad samlijkiast, enn Soolenn; Vier hofum ej utan eina Sool; So er Jesus eirn Gud, og eirn Medalgaungare mille Guds og Manna. 1 Tim. 2. v. 5. Soolenn er hrein og klaar; Jesus er hreirn, Heilagur, saklaus, oosleckadur, og Syndurunum

um fraſkilenn. Hebr. 7. v. 26. Soolenn lijſer oſs og ollum Heimenum; Jeſus upplijſer alla Menn komande i þennan Heim. Joh. 1. v. 9. og nefner ſig ſiaulfur Lioos Heimſens Joh. 8. v. 12. J Soolarlioosenu kann Madur beſt ad reiſa, ad hann villeſt ecke; Jeſus er Vegurenn, Sannleikurenn, og Lijfed. Joh. 14. v. 6. sem fyrer ſinn Anda leider oſs i allann Sannleik Joh. 16. v. 13. Soolenn vermer, endurnærer, upplijfgar, og frioofgar; Þad allt giører Jeſus andlega i Saulunne, Hann vermer vor Jiskolldu Hiortu med Jl ſiins Kiærleika 1 Joh. 4. v. 19. Hann endurnærer og ſvalar þeim erfidande og krømdu Samvitſkum. Matth. 11. v. 28. Hann uplijfgar oſs, og gefur oſs þad retta Lijf, i þvi hann lifer i oſs, og vier i honum. Gal. 2. v. 21. Hann frioofgar oſs med Vøkva og Saft ſinnar Naudar til alls goods Aavaxtar Joh. 15. v. 5.

Kvinnann var ummſkrijdd, edur klædd allt umm krijng med Soolunne; O hvad vel maa vor Frelſare ſamlijkiaſt dijrmætum Klædnade. Sieu Klædenn til Skiools; af Chriſto høfum vier Þak og Naudar-Skiool, moot vorum Syndum, og Nakleika. Apoc. 3. v. 18. Blod þeſsa Lijfſens Tres ſkijla oſs betur, enn Fijkiu-Tres Blødenn Adam fordum. Gen. 3. v. 7. Klædenn prijda Mannenn; Jeſus i ſinne Forþenuſtu, er Prijde Saalna vorra, at þær verda ſem Brudur er bijſt umm i ſijnu Skarte Eſ. 61. v. 10. Klædenn giora bæde ad ſkijla og verma; Þad hvorttveggia giører Jeſus oſs, ſem Hænann ſiinum Ungum under ſijnum Naudar Vængium. Matth. 23. v. 37. Og i

ſtuttu

skuttu Maale ad segia: Vier høfum af þessare Sool 1.) Eirn Klædnad til Riettlætes, eirn Skruda þveginn i Lambsens Bloode Apoc. 7. v. 14. J hvørium Klædum vors Brooðurs, sem er Frumgetningur ai medal margra Brædra, Rom 8. v. 29. vier medtøkum Bleßunena af hanns og vorum Fodur. Gen. 27. v. 27.

Af henne høfum vier 2.) Eitt Klæde til Helgunar, ad vier iklædunst þeim nija Manne, sem efter Gude er skapadur i Riettlæte og Heilagleika Sannleikans Eph. 4. v. 22. Su Saal, sem hefur iklædst Christo til Riettlætes, iklæder sig honum eirnen til Helgunar, vitande, at hann er oß af Gude giordur, bæde til Riettlætes og Helgunar 1 Cor. 1. v. 30.

Og siidar i ødru Liife, høfum vier af þessare bleßudu Sool 3.) Eirn eilijfann Dijrdar Klædnad þegar vier støndum fyrer Stoolnum og Lambenu iklædder siidum hvijtum Klædum Apoc. 7. v. 9. og skijnum þar sem Sool i Rijke vors Fodurs Matth. 13. v. 43.

Soolunne var Konann ummklædd, enn i annann Stad hafde hun Tungled under Footunum, edur so sem fyrer Foot-skør. Tungled er hin nedsta af Planetunum, og nærst Jordunne, miklum Oostødugleika og ummbreitingum underorped fyrer vorum Augum; Þad hefur ecke ætijd sama Form og Figuru fyrer oß, giører bæde ad vara og mijnka, er stundum heillt, stundum haulft, stundum lijted, stundum eckert. Heimur þesse med sijnum Jardneska Hiegooma er eingu lijkare, enn þeßare Planetu, sem ei hefur ætijd sama Form, helldur ummbreitest dags daglega. J Verolldenne hefur Madur stundum fullt Tungl af Lucku, snart ecke utann haulft, snart lijted,

liited, snart eckert; enn su truada Sal, hefur þetta under sijnum Footum, þad er: hun fester ecke Hiarta sitt þar vid. Guds Børn hafa ad sønnu sinn Stad og Stand aa medal þessara fallvølltu og umnbreitanlegu Hluta, Þaug eru ad sønnu i Heimenum, enn þoo ecke af Heimenum Joh. 15. v. 19. edur efter Heimenum Rom. 12. v. 2. helldur leita þaug med Huga og Hiarta, þeirra Hluta, sem þar uppe eru Col. 3. v. 2., hafa Hiartad aa Himnum hiaa Christo, þar sem þeirra Fesioodur er, Luc. 12. v. 34. og þaug eilijfu stadfóstu Giæde; Þaug keppast alleina efter þvi uppsetta Takmarke, og efter þvi Hnosse þeirrar Kollunar Guds, sem þar uppe er, i Christo Jesu; Phil. 3. v. 14. Efter þad Paulus var upprycktur i hinn þridia Himen, þaa mat hann þann Himen, er sumer giora sialfum sier hier aa Jordu, ecke utan Skada og Skarn, sem Menn ganga aa Philipph. 3. v. 8. og þannenn eru allar þær Saaler, sem hafa virkelegann Himnarijkes Forsmeck; Þær reikna allt þetta Jardneska, i Tilliite til Guds og Himensens, ecke utan Hiegoomans Hiegooma Pred. 1. v. 2.

Lijtum nu Þaunkum vorum til þeirrar Lijk-kistu, er vier hofum i Dag medhøndlad, til þess Edla Lijkama, sem þar inne hvijlest, sem i lifanda Lijfe var Mustere og Bustadur H. Anda, 1 Cor. 6. v. 19. til þeirrar dijrkeiptu Saalar, sem þar inne bioo, og nu er Sigre hroosande i Dijrdenne. Þesse Blessada, Edla Sions Dootter var, og er Þesse sama Kvinna, Soolunne iklædd og standande aa Tunglenu, (ecke sijdur enn hvør ønnur truud Saal). Hun var hier ein Kvinna i sijns Manns Skaute, so sem Ritningen kvedur ad Konunne Devt. 13. v. 6. Enn þad var meira, ad Hun var Kvinna i Guds Naadar Skaute; ein Kvinna, og þoo fyrer Gude ein Jomfru, vegna sinnar flecklausu Truar 2 Tim. 1. v. 5. Umm Hennar lijkamlegt Skart og Kvennbuning, er Hun hefur nu aflagt, tala eg ecke, enn þad var Hennar Einka-Buningur,

 ad

ad Hun var Soolunne ummskrijdd, ummvafinn og iklædd Jesu Forþenustu Rettlæte, sem þeim rietta Helgedags Kyrtle. Hun skartade fyrer Gude i tvijlitum, nefnelega: hvijtum og raudum Klædnade, so sem Hennar Brudgume er hvijtur, og raudur, aulitlegur framm yfer tiju þusunder Cant. 5. v. 10., nefnelega þeim Mottle, sem er i hanns Bloode fagur-raudlitadur, samt þeim hvijta Heilagleikans og Dygdanna Kyrtle, þar Hun frammleidde sitt Lijf i stilltum og hoogværum Anda, sem er miked kostulegur fyrer Gude, so sem þær H. Kvinnur prijddu sig fordum Daga, þær au Gud vonudu 1 Pet. 3. v. 4 5. bevijsande Guds Dijrkun fyrer þaug goodu Verk. Þesse Konungsens Dootter var nærsta dægeleg hid innra, hun var klædd med Gudvefiar Bordum, hun var i utstungnum Klædum til Kongsens leidd Ps. 45. v. 14. 15. Hun hafde ey ad sijdur Tungled under sijnum Footum, i þvi, ad Hun lijtels virdte þad jardneska hiau þvi Himneska, Hennar Saul var afvanenn, lijka sem sau, er afvanenn er sinne Moodur Psalm. 130. v. 2. og flude fauseingelegar Gyrnder Veralldarennar 2 Pet. 1. v. 4. Nu, ad aflogdum þessa Lijfs Kvenn-Klædnum, hefur Hennar Edla Lijkame sveipst eirnre Lijkskirtu; Hennar dijrmæta Saul er og afklædd Lijkamanum, enn hier vid hefur Hun eingu tapad, þvi Hun hafde i lifande Lijfe iklædst Heilogum Buninge, i hvorium Hun mun skarta ad eilijfu, framme fyrer Guds Velldes Stoole, nefnelega: Þeim hreinu og skijnande Lijnklædum, sem eru Riettlætingar Heilagra Apoc. 19. v. 8. Hun er nu i þeirre Sigre-hroosande Kyrkiu, ei sijdur enn hier i þeirre Strijdande, ummskrijdd

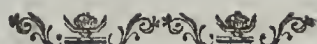
Soolunne,

Soolunne, og hefur Tungled under sijnum Footum, þvi Henne er nu brugded i gegnum Daudans Skugga inni eilijft Lioos ai Lande lifande Manna Ps. 27. v. 13. hvar Hun lioomar sem Sool, og badar i þvi fagra Soolskine Dijrdarennar, og Sælunnar, hvar Guds Dijrd upplijser Hana framar enn nockurt Soolarskin; hvar Hun og so **stendur ai Tunglenu**, þad er: foraktar og einkesvirder alla jardneska Mædu, Erfide, og Hiegooma, og hroosar Sigre yfer þvi øllu, efter þvi sem Johannes i upplesnum Texta utmailar Hennar, og allra framlidenna Gudsbarna eilijfann Gledehag, segiande: **Sæler eru þeir daudu, sem i Drottne deya, frai þvi nu, Jai, sannlega seger Andenn, ad þeir hvijlest af þeirra Erfide, enn þeirra Verk fylgia þeim.** Ut af hvørium dijrmætu Ordum, eg vil med færstu Ordum minnast ai **tvent**, nefnelega:

I.) Eina Aalyktan umm christenna Manna Dauda.

II.) Aalyktunarennar Grundvoll.

Efter þad eg hefe stuttlega aihrært Lijfs-Historiu Aagrip þessarar sælu Drottens Unnustu, efter Christelegre Sidvenin. Drotten blesse þetta Verk med Naid sijns Anda fyrer Jesum Christum. Amen.

Lijfs-Historian.

Ad Fædast, Lifa, og Deya,

Eru þrijr oolijkustu Hluter; enn þoo eru þeir øllu Mannlegu Kyne so sameigenleger, ad eingenn getur þau umm flued, so ad sialfur eingetenn eilijfur Guds Son, þegar hann took a sig manndoomlega Nautturu, vard ad Fædast, Lifa, og Deya; Og þoo þvi sie svo vared, ad aller Menn eige þetta i gegnum ganga, samt er hinn allra stærste Munur, hvornen allt þetta afgeingur. Fra Allda Ødle hefur þad vered halldenn hin mesta Prijde, ad vera komenn af Loflegu Forelldre, hvar uppa morg Dæme finna ma, so vel i H. Ritningu sem annarstadar: Enn hvørsu gott og heidarlegt sem þetta er, þa tekur þoo hitt þessu miked framm, sem er: ad Lifa. Hvad er kiærara og sætara enn Lijfed? Hvad er Æruverdugra, betra, og æskelegra, enn ad hafa lifad vel? þvi þa er Samvitskann good, ærlegt, og heidarlegt Nafn, Gagn og Nytsemd allra vidkomenda, og sierlegur Søknudur og Trege hia øllum goodum Mønnum sem sa Gudhrædde kynntest vid, hvar umm ma segiast, ad gott Lijf, og þvi fylgiande gott Rikte sie Gulle betra Prov. 22. v. 1. Og hvad umm þetta? So agiætt og æskelegt sem hvørttveggia þetta er, þa rijdur þoo mest edur allt a Daudanum, þvi þangad sem Eikenn fellur, þar liggur hun; Præd. 11. v. 3. Og so sem Manneskiann deyr, so kemur hun fyrer Doomenn; Lattum hana hafa allt til ad bera, Metusalems Lauglijfe, Samsons Sterkleika, Absalons Frijdleika, Salomonis Vijsdoom, Asaelis Fliootleika, Cræsi Rijkdoom; Þad verdur þoo ad eingu, ef þad prijdest ecke med goodu Lijferne, og endast med saluhialplegum Dauda, og i Sannleika finnst eckert betra

Hlut-

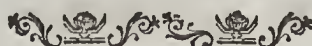
Slutskipte, enn ad deya riettlaatra Manna Dauda Num. 23. v. 10. Med ollu þessu var i fremsta Maata priidd su Haa-Edla og Velborna Fru Saal. Gudrijdur Gisla Dootter, so sem ollum er ad sonnu alkunnugt, enn Ydar Kiærleike kann þoo framar ad heira af eftersylgiande Lijfs-Historiu.

I.) Hennar Lijfs Inngangur var soleides:

Hun vár fædd i þennann Heim ad Maafahlijd i Nes-hrepp innan Snæfellsness Sijslu, þaa seinustu Viku Goou, þaa Datum skrifadest 1707., enn skijrd aa Maanudagen i Goou-lok, sem bar uppaa þann 21. Martii; Og so sem Hun hlaut hier vid þad Hlutskipte, sem er ollum Hlutum betra, ad ver-da Guds Ooska-Barn, so hlotnadest Henne þaa og Nafn sinn-ar Fodur-Moodur, þess nafnfræga Goodkvendes Saal. Hustrur Gudrijdar Þordar Dottur, og med þvi gooda Nafne, sem lenge hefur Nafnenu fylgt, og farsællt vered, allar þær Dygder sem Nafnenu og Ættenne fylgt hafa.

Hennar Fader var saa Gøfuge, Gudhrædde og Vellær-de Hofdings-Mann Gisle Saal. Jonsson, sem fyrst bioo ad Reykhoolum, siidann ad Maafahlijd. Hanns Fader var Mag. Jon Vigfusson Biskup yfer Hoola-Stifte. Hanns Fader Vigfus havde Studerad vid Kaupenhafnar Haa-Skoola so vel, ad Hann var aa þeim Olld-um kalladur hinn lærdaste Madur, so Hann for þienade Skoola-Meistara Embætte i baadum Landsens Skoolum, fyrst hier ad Skaal-hollte, og sijdann ad Hoolum, og so miked Nafn hafde Hanns Lærdoomur Honum afrekad, ad Hann oovijgdur Ma-dur, sem ei hafde enn þioonad Prests-Embætte, var i Bis-kups-Kiorenu 1631. enn skømmu þar efter vard Hann Sijslu-Madur bæde i Aarness- og Raangaarvalla Sijslum.

 Enn

Enn Mooder Mag. Jons Vigfussonar var Katrin, Dootter Erlends Asmundssonar at Hvole; Enn Mooder Katrinar var Solvör Dootter Stephans Prests ad Odda, Sonar Gisla Jonssonar Biskups i Skaal-Hollte. Fader Vigfusa Gislasonar var sa nafnfræge Høfdinge Gisle Hakonarson Log-Madur Sunnann og Austann, samt umm nockra Stund Sijslu-Madur i adurnefndum Sijslum. Kona Gisla Log-Manns, enn Mooder Vigfusa var Helga, Dootter Sr. Jons Krakssonar Prests ad Gørdum at Aalfta-Nese, Halfs-Brooders Hr. Gudbrands Biskups Thorlakssonar. Enn Fader Gisla Log-Manns var Hakon Sijslu-Madur i Raangaar-Thijnge. Hanns Kona var Thorbiorg Dootter Vigfusa Thorsteinssonar og Onnu Ejolfs Doottur, Einarssonar, Ejolfssonar Log-Manns; Enn Mooder Onnu var Helga, Dootter Jons Biskups Arasonar.

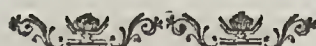
Fader Hakonar, var Arne Gislason ættsælaste og Nafnfrægaste Madur, ei einasta i sinne Tijd, helldur og eirnen sijdar. Enn Kona Arna Gislasonar var Gudrun Dootter Sæmundar Eirijkssonar, og Gudrijdar Vigfus Doottur ad Hlijdarenda. Mooder Gisla Sal. Jonssonar var Sal. Fru Gudrijdur Thordar Dootter, hvorrar Fader var sa Nafnfræge lærde Madur Sra Thordur Jonsson Prestur j Hijtardal og lenge Profastur yfer ollu Thveraar-Thijnge. Mooder Sal. Hustrur Gudrijdar Thordar Doottur var Helga Dootter Arna Log-Manns, Oddssonar Bisskups ad Skaal-hollte.

Kvinna

Kvinna Arna Oddssonar var Þordijs Dootter Jons Boonda ai Holltastødum; Enn Mooder Arna var Helga, Dootter Jons Boonda, Biornssonar Prests ad Melstad, Profasts, Officialis, og umm Stund Aaboota ad Þijngeyrum, Jonssonar Biskups, Arasonar. Enn Mooder Sra Þordar Jonssonar var Gudrijdur Dootter Gisla Løg-Manns, Þordarsonar og so Løg-Manns; Enn Mooder Gudrijdar var Ingebiorg Dootter Arna Gislasonar ai Hlijdarenda.

Mooder Saal. Frur Gudrijdar Gisla Doottur var Margret Dootter Magnusar Jonssonar, Løg-Manns Nordann og Vestann, samt Sijslu-Manns i Snæfellsnes- og Stranda-Sijslum. Hanns Fader var Jon Boonde, sem fyrst bioo ai Reykhoolum, enn siidann ai Midhusum. Fader Jons var Magnus Sijslu-Madur ai Vestfiordum, Sonur Ara, er yfer 50 Aar bioo i Øgre vid Jisafiørd, og var Sijslu-Madur i Jisafiardar- og Stranda-Sijslum. Fader Ara var Magnus, Sijslu-Madur fyrst i Nordur-Sijslu, og sijdann ai Vestfiordum, Sonur Jons Boonda ai Svalbarde, Magnussonar, Þorkellssonar Prests, Gudbiartssonar. Mooder Ara Magnussonar var Ragneidur Dootter Eggerts Løg-Manns, Hirdstioora hier ai Lande, og Riddara, Sonar Hannesar Eggertssonar og so Riddara. Enn Mooder Eggerts Løg-Manns var Gudrun, Dootter þes Nafnfræga Biörns Gudnasonar i Øgre.

Kona

Kona Ara Magnussonar var Christin Dootter Gudbrands Biskups ai Hoolum, og Gudrunar Arna Doottur frai Hlijdarenda. Kona Jons Magnussonar var Joorun Dootter Magnusar Løg-Manns og Sijslu-Manns i Skagafyrde, samt Mukaþverair-Klaustur Halldara. Fader þessa velnefnda Løg-Manns var Biorn Benedictsson Klaustur-Halldare ai Mukaþverai, og Sijslu-Madur i Eyafyrde. Enn Moder Magnusar Løg-Manns var Elin Dootter Pals Sijslu-Manns i Stranda-Sijslu, sem bioo lengstum ai Stadar-hoole, hvørs Kvinna var Helga, Dootter Ara Løg-Manns, Jonssonar, og Haldoru Þorleifs Doottur frai Mødruvøllum. Mooder Margretar Sal. Magnuss Doottur var Gudrun Dootter Þorgils Boonda ai Vøllum, Jonssonar Nefndar-Manns i Þorness-Þijnge, hvørs Ekta-kona var Ragneidur Gisla Dootter Syster Biorns Gislasonar i Bæ i Borgarfyrde; Gisle var Nefndar-Madur i Þorness-Þijnge, enn Hanns Fader var Prestur ad Hrafnagile, og nockurn Tiima Officialis. Þesse Sr. Biorn var Gislason, Brooder Arna ai Hlijdarenda, og Gunnars Gislasonar.

Allar Þessar Ætter mai laungtum lengra rekia til hinna Gøfugustu Manna, sem i Lande voru vered hafa, enn Tijmans vegna læt eg þad i þetta sinn hiaaliijda.

II.) Hennar Lijferne frammleiddest soleides:

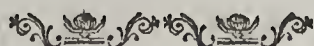
Varla Misseres gomul miste Hun sijna Sælu Moodur; og foor Hun þai ai foostur ad Stadarstad til sijns aistkiæra Fod-

ur-

dur-Broodurs Saal. Profastsens Sr. Pordar Jons-sonar, sem Hana elskade eingu siidur enn siin eigenn Born; Enn a siinu auttunda Alldurs Aare miste Hun sinn Sæla Fodur, og a hinu þrettanda sinn aastkiæra Fodur-Broodur velnefndann Profastenn Sr. Pord, med hvors efterlifande Eckiu Saal. Margretu Sæmunds Doottur Hun foor fra Stadarstad Ao. 1722. til Maafahlijdar i Neshrepp, og dvalde i Hennar Huse til þess Gud kallade Hana Ao. 1725.; Enn umm Vored 1726. foor Hun til Vistar ad Stadarfelle til sinnar aastkiæru Stiup-Moodur Dygdumpriiddrar Hofdings Kvinnu Saal. Katrinar Biorns Doottur, hvor Hana elskade, so sem Hun hefde vered Hennar Einka-Dootter. Par dvalde Hun, og uppoolst i ollu goodu, þar til 1733. ad undanteknu haalfu odru Aare, sem Hun var a Stoora-Nupe hier i Aarness Siislu, fyrst hia sinne Saal. Fodur-Systur Haa-Edla og Velbornu Fru Saal. Sigriide Jons Doottur, enn siidann siinum Elskulegum Broodur, þaaverande Land-Piingskrifara, enn nu Amt-Manne yfer Islande Haa-Edla og Velbyrdugum Hr. Magnuse Gislasyni. Aa Hennar 26ta Alldurs Aare, sem var 1733. þoknadest Gude ad innleida Hana i H. Hioonaband med þaaverande Profaste i Borgarfiardar Siislu og Preste ad Reykhollte, enn nu Biskupe þessa Stiftes Haa-Edla Haa-Ehruverdugum Hr. Finne Jons-syne, hvort hann a allann Haatt blessade, medal annars med 6 Bornum, 4 Sonum og 2 Dætrum, sem oll eru a Liife, 4 hier nu naalæg, enn 2 Syner vid Kaupenhafnar Academie.

Aa Peirra 5ta Hioonabands Aare, sem var 1738, kiennde Hun fyrst siins þunga Veikleika, sem Hun bar i 28 Aar, og Hana umm siider leidde til Grafarennar, sem var Mæde og Brioost-Erfide, sem stundum þreyngde so ad Henne, ad Hun maatte oft laangsamlega vid Sængena hallda, sierdeiles

 1743.

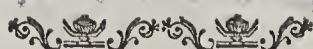
1743. og 1746, sem og lijka 1756., þoo riette Drottenn Hana jafnoodt vid aftur, sparande Hennar Lijf og Krapta, þo þeir opt fyrer Manna-Sioonum miøg veiker væru, so Hun var ødru hvoriu at Footum allt til sijns særla Vidskilnadar;

Hvad Hennar Personulegu Aasigkomulage vidvijkur, þat var Hun ecke alleinasta hid mesta Good-Kvende, prijdd med øllum kvennlegum Dygdum og Mann-kostum, sem Hennar Ætt og Hata Stande vel soomde, helldur munu þad og flester jatta mega, ad i flestu goodu hafe faat sijna Maka aatt. J Lijfernes Hattunum var Hun Gudhrædd, Hoogvær, Lijtelaat, vinsamleg vid alla, Orlaat og Goodgierdasøm vid þurfande, so Hun liet varla nockurn syniande frat sier fara; Og hvad meira er, ad Matenn og Adferdenn, sem Hun brukade til ad audsijna og frammkvæma soddann Dygder, var kryddud med soddan sierlegum og medfæddum Hræsneslausum Þægelegheitum, ad þaug sijnduft nærre þvi yfergaanga edur jafnast vid Dygdena Sialfa. Hennar Þolenmæde var so stoor og fullkomenn, ad i heil 28 Aar, at hvørium Hun bar oftlega stoorann Hita og Þunga Dagsens Matth. 20. v. 12. under þvi mikla Mootlæte, sem adur er ummgeted, heirdest skialldann til Hennar þungur Stunur, enn alldrei eitt einasta ooþolenmædes edur Møglunar Ord; Summa: Hier var aldeiles eingann rijkiande Løst ad finna, nie nockra Grein til hanns, helldur þar þvert at moote, Tru, Von, og Kiærleika, med ødru sem þar af er væntanlegt, og þad so freklega, sem at vorum Olldum er af nockru Guds Barne væntanlegt.

Sijnum Ekta-Manne var Hun hin elskulegasta og þægelegaste Make, hvar fyrer og so þeirra 33ia Aara Hioonaband var hid gledelegasta, og so sem ein sijfelld Brudkaups Hatijd.

Børnum sijnum ein hiartanleg, heitt-elskande Mooder, sem audsiatanlega bevijsast af þeirra ypparlegu Uppellde, og at þvi byggdu Frammferde, sem og hvørnen sierhvørt þeirra er efter Alldre og Gafum til Þroska og Manndooms komed;

Þvi

Þvi hinn elldste Hennar Sonur, Edla Velæruverdugur Sr. **Halldor Finnsson** er Doom-Kyrkiu Prestur hier ad Skaalhollte, efter þad hann hafde adur ulanlands attesterad. Tveir Hanns Brædur **Hannes** og **Steindor** eru enn nu vid Kaupenhafnar Academie sem adur er sagt, enn hinn fioorde ad Nafne **Jon** hier heima, Theologiæ Studiosus. Hennar elldre Dootter Mad. **Margret Finns Dootter** lifer i yndeslegu Hioonabande med Edla Velæruverdugum Profastenum Sr. **Jone Teitssyne** ad Gaulveriabæ; Enn hin yngre Jomfr. **Ragneidur** hier heima i Fødur-Garde, prijdelega mentud til allra kvennlegra Dygda og Lista, so sem einu ungu hairrar Ættar-Bloomstre vel sambijdur. Øll þesse Hennar blessud Born, so vel mentud, sijna Hennar gudrækelega Forsioon og Ummhyggiu fyrer þeim, og ad þaug hafe þa flecklausu Tru, sem med Henne bioo, aasamt Dygdunum, er af Trunne spretta, af Henne inndrucked, og efter Hana erft, fyrer Guds Naad, lijka so sem Timotheus efter sijna Moodur. 2 Tim. 1. v. 5. Hiwuuum var Hun hin naakvæmasta og vorkunsamlegasta Husmooder; Vid alla meire og minne, høfleg, þægeleg, vinsamleg og lijtelaat. Huss-Stioornarstanded, og þad þvi vidvijkur, þeckte Hun so vel og kunne med ad fara, so vijdt sem þvilijkum Kvenn-Manne vidkemur, ad jafnvel þaa Hun lengur enn skemur var sængurliggiande, gat Hun giort skijra Grein aa þvi øllu, þaa Hennar Þioonustu-Stulkur og Raadskonur þar umm vid Hana toludu hvar fyrer þær pløgudu og so Raadum Hennar ad fylgia, so sem þad være eitt Oraculum. Ydar Kiærleike tefst of lenge i þetta sinn ef eg fiølyrde hier umm framar, Þorfenn krefur þess ej helldur, þvi þetta er Ydur flestum alkunnugt.

III. Hennar Lijfſens Utgangur

Vard, ſem vonlegt var, þvi ſialfu lijkur og aþeckur, þvi þar Hun var fyrer laungu daud Heimenum, og ſialfre ſier, ſo fullkonnadeſt þad a Henne, ſem Ande Drottens ſeger i vorum Texta Apoc. 14. v. 13. **Sæler eru þeir daudu, ſem i Drottne deya, fra þvi nu** ꝛc. Þad er adur ſagt, ad Hun hafe bareſt vid ſtoora Heilſuveike i 28 Aar, hvør, þoo ei være ſtraungare þeſſe tvø ſijduſtu Aar, ſem Hun lifde, helldurenn margoft ad undanfornu, eidde hun ſo Lijkamans Kroptum med margfalldre Þvijngun og Þiauingu, ad Hun hellt oftaſt vid Sængena, og vard miog ſkialldann ſo frijſk, ad Hun giæte i Kyrkiu komeſt, og verda þad þoo aller ad jata, ſem til Hennar þecktu, ad hvørttveggia var moote Hennar Gede, hafde og þar til ſierdeiles goodar Gaafur, þvi Gedſens og Lijkamans Lettleika fylgde ſierdeiles Alvørugefne i hvørium Hlut, ſem gioraſt ſkyllde, edur frammkvæmaſt. **Vard ſo Hennar ſijdaſte Vidſkilnadur a þennann Hatt:** Aa nærſtlidna Allra Heilagra-Meſſu medtook Hun Herrans Chriſti Lijkama og Blood i þvi Haverduga Alltareſens Sacramente, med hiartanlegre Andakt og veniulegum Gudrækneſteiknum, þreyde ſo anægd i Gude, med ſinne veniulegu Ooþreyſte oftaſt Sængurliggiande, fyrer utan ad Hun klæddeſt, ødru hvøriu, þa beſt og bliijdaſt Vedur var, ſeint a Dege, i hvørium Vanmætte Hun frammleidde Reſten ſijns Dygdafulla Lijfs allt til 21. Febr. ſem var Foſtudagurenn ſeinaſtur i Þorra. Þegar Hun umm Middegi klæddeſt og geck efter Sidveniu uppa Lofted, ſetteſt nidur og took ſier lijted Verk i Hønd, a hvøriu Hun hellt til þeſs byria ſkyllde veniulegann Huſs-Leſtur, þa lagde Hun þad fra ſier, ſat og hlijdde Leſtrenum med ſinne gudrækelegre Andakt; Nær nijbyriadur var ſa fyrre Pſalmur, ſem var þeſſe. **Foringiar Preſta fengu** ꝛc., feck Hun

lijted

lijted Uppkast, sem ollum naalægum sijndest rett natturlegt, efter þvi sem Hun hafde oft adur fengid, ad hvorin afstødnu, Hun took sier siaalf ad drecka af The-Konnu, hvoria Hun sette sijdan aftur a Borded; Enn þa byriad var þad 5. Psalmsens Vers: Jesus jatar ad Stundu &c.: hnie Hun aframm i Sessenum a Hønd sier, hvorre Hun studde under Kinn, hvad þegar nærstadder sau, komu til Hennar, og studdu Hana so vid, ad Hun sat uppe litla Stund, a medan Hun uppgaf sinn Anda i Guds Høndur, og i Drottne sætlega burt, sofnade, þegar Hun hafde lifad i þessum Heime 58 Aar, 11 Manude; J Hioonabande 33 Aar og 5 Manude.

Hun lifde stoor Elskare af Guds Orde, og Hun deyde under Guds Orda Heirn; Hun var Elskare af Christi Pijnu, og Hennar Hiarta var med Hanns Bloode i Trunne adreist, Hun andadest og þa sunged var umm Jesu Pijnu, med þann pijnda Jesum i Hiartanu og a Tungunne, og fyrer Eyrunum; Hun andadest medann sunged var umm Hennar Frelsara Setu til Hægre Handar Guds Kraptar, þvi hefur Hun i Andlatenu lijka sied þad, sem Hun þa talade og heirde umm, nefnelega med Stephano Himenen openn, og Jesum standa til Guds Hægre Handar. Act. 7. v. 55. O hvad da samlega, O hvad gledelega, og æskelega leider Drotten sijna Heilaga, Ps. 4. v. 4. ei alleinasta gegnumm Heimenn, helldur og eirnen ut af Heimenum inni Himenenn! Er þetta ecke ad deya Riettlatra Manna Dauda? Num 23. v. 10. Er þetta ecke ad sofna i Christo? 1 Cor. 15. v. 18. Lofadur sie Gud, sem med sinne Naad i Henne verkade, og Hana so gledelega leyste ur þessa Lijfs Armædu til sijns eilijfa Rijkes. Huggunarennar Gud hugsvale sorgande Hiarta Hennar Hiartkiæra efterþreyande Hat-Edla Ekta-Herra, samt ollum þeirra sartsyrgiande blessudum Bornum, Aastvinum og Naungum, og gefe þeim ollum ad finna i sijnu Miskunar Hiarta þa riettu

 Hiar-

Hiartans Glede og Aanægiu. Hann gefe oss øllum, sem efterlifum, ad lifa og deya i Drottne, og eilijfum Sigre ad hroosa, med þessare Jesu Christi Unnustu og øllum utvølldum i Dijrdenne.

Enn þetta, sem stuttlega hefur vered aahrært, umm Lijfs Inngaang, Lijfs Frammgaang og Lijfs Utgaang þessarar Haa-Edla Velbornu Saal Frur, sluttast med Æruríjku Þacklæte Hennar Haa-Edla efterþreyande Ekta-Herra, Hanns sorgande blessudu Barna og Maanga, til allra hier samankomenna, efter Aasigkomulage sierhvørs Stands og Verdugleika, er med sinne prijdelegu Nærveru Virding giørdt hafa Hennar sijdustu Utfør, samt ad Henne þioonad, edur i einhvern Maata hier Hlut hafa adaatt, med skylldugu Þienustu Frammbode, og alls-kyns Farsælldar og Blessunar Ooskum, ad su dijrmæta Postulans St. Pauls Aalyktunar-grein þryckest sem eitt Innsigle aa allra Ydar Hiortu i Lijfe og Dauda, nefnelega þesse:

Naad vors Drottens Jesu Christi sie med ydur øllum.

Utleggingenn.

Daudenn giører Ummbreiting i voru Huse, enn einga Ummbreiting i Guds Hiarta, edur Hiartalage til vor; Þoo hann skilie oss vid Heimenn, og vora Vist og Veru i Heimenum, þaa kann hann þoo ecke ad skilia oss vid Himenenn, og þaa Vistarveru, sem vor Frelsare hefur oss tilbuid i sijns Fødurs Huse. Joh. 14. v. 2. Þoo hann giøre Ummbreiting aa voru Stande, þaa flitur han oss og færer til eins ædra og betra Stands enn aadur; Han sliettir oss ut af Book og Manntale Lifande Manna aa Jordunne fyrer Mønnum Ex. 32. v. 32. enn ecke ut af Lijfsens Book, og Utvalldra Tale aa Himnum hiaa Gude; Þeir

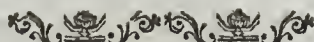
Utvølldu

Utvølldu eru skrifader ai Lijffens Book Lambsens Apoc. 21. v. 27. og af henne munu þeir alldrei utsliettast; Hvor hann yfervinnur, hann skal med hvijtum Klædum klæddur vera, og eg vil ecke utslietta hanns Nafn af Lijffens Book; seger Frelsarenn Apoc. 3. v. 5. Þesse Huggun verdur oss frammborenn i upplesnum Texta, og þeirre Rodd, sem Johannes heirde af Himne, i hvorre vier høfum, so sem eg fyrr lofadt, ad athuga

I. Eina Aalyktan umm Christenna Manna Dauda, og hanns Aasigkomulag, sem merkest af 2ur Eigenlegleikum 1) Ad hann er sæll. 2) Ad han er christelegur, sem hvorugt getur ain annars vered. 1) Er hann sæll: Sæler eru þeir daudu, heiter þad. Hier er fyrst geted umm hvadan og hvornen ad Johannes heirde þesse Ord, sem og lijka hvad hann skyllde vid þaug giora; Hann heirde þaug a) af himne. Þad er oss ein Stadfesta, ad þaug eru i allann Mata truverdug; Þaug heirdust ecke af Jordu, þetta var eingenn Manna-Mælge, sem oft hefur lijtenn Stad, helldur heirdust þaug af Himne, og frai Gude, sem bijr i Upphædunum Es. 57. v. 13. Þaug voru gudleg Openberan, sem forþenar, ad henne sie truad; heired þier Himnar, og þu Jord hlusta til, þviad Drottenn talar; Es. 1. v. 2. Þetta er ecke eirn Jardneskur, helldur himneskur Lærdoomur, ad þad heiter umm Hann, sem Paulus seger umm sijna Kenning 1 Cor. 11. v. 23. Eg medtook þad af Drottne, sem eg hefe ydur fenged.

Þesse Ord voru ecke alleinasta af Himne tølud, sem gudlegt Andsvar, helldur b) J eirne Rodd af Himne; Þaug voru ei tølud i Hlioode, helldur med hærre og hroop-

ande

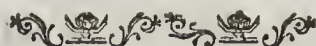

ande Nødd, og þessvegna eirnenn miked markverdug; Þad er eitt Uppvakningar Teikn, ad tala hroopande; þad sem hroopad er med, skal merkiast og vel adgiætast; so befalar Gud siaulfur Ordsens Þenurum ad upphefia siina Raust Es. 58. v. 1. þvi þad þeir hafa ad segia, skal vel heirast og gaumgiæfast, so sem oomissande Mønnum ad vita. Johannes skyllde ei nidurfella þesse Ord og laata þaug gleimast, helldur skyllde hann c) skrifa þaug. Ad Hann heirde þaug, og visse þaug fyrer siaulfann sig, þad var ad sønnu hønum gott, enn samt oss ecke so miked þar med þent; Enn hønum var sagt: skrifa þu, so ad vier skylldum lijka fa ad vita þaug. Johannes medtook þaug af Gude, so sem Lijfsens og Daudans Reglu fyrer allda og ooborna. Gud er oss so goodur, ad hann hefur openberad oss i siinu skrifada Orde, þad sem Sæler vorar mega ei an vera; allt hvad skrifad er, þad er skrifad oss til Lærdooms, so ad vier fyrer Þolenmæde og Huggun Ritninganna hefdum Vonena Rom. 15. v. 4.; og ad sønnu eru þetta ein dijrmæt, og oss oomissande Ord sem minna oss a þa Von, sem vier høfum, og innehallda eina Huggun, er þeir truudu eiga fyrer siaulfa sig. Nu! hvad skyllde þa Johannes skrifa? þetta: Sæler eru þeir daudu. Hier er þad ypparsta lagt saman vid þad rijngasta; Hvad er betra enn Sælann, edur Saaluhiaulpenn? og hvad er sliettara enn ad deya? Saaluhiaulpenn er sa Dijrgripur, hvørn ad utvega oss, Jesus kom i Heimenn, 1 Tim. 1. v. 15. sveittest bloodugum Sveita, uppgaf sinn Anda; Til ad avinna hana, hafa Jesu Medkennendur ecke hallded sitt Lijf dijrmætt, Act. 20. v. 24. og ecke sparad sit Blood. Til ad eignast hana, eru aller Jesu sanner Læresveinar reidubuner til ad taka daglega uppa sig sinn Kross, og fylgia Christo efter,

Matth.

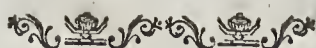
Matth. 10. v. 38. ad þeir mættu gainga inni Guds Rijke, jafnvel fyrer margar Hormungar, Act. 14. v. 22. Hun er eirn so rar Gimsteirn, ad þær følnu Manneskiur fai henne ecke naid, nema fyrer Jesu guddoomlegt Blood. Act. 20. v. 28. og þeir følnu Einglar alldrei, og ecke fyrer Jesu Blood, þvi hann took ei ai sig Einglana. Heb. 2. v. 16. Og þvi skyllde Sælan ecke vera miked dijrmæt? þar Gud sialfur tekur sier Nafn af henne, ad hann heiter hinn sæle Gud 1 Tim. 6. v. 15. og hefur fyrerbued hana þeim, sem hann elska. 1. Cor. 2. v. 9. Enn ai hvørium skartar þai þeße so dijrmæt Perla? Være þad ai þeim lifande, skyllde ei sijnast undarlegt, enn Johannes seger þad seu þeir daudu, sem hana skulu bera; Sæler eru þeir Daudu. Hier eru ecke einasta nefnd Sælukiør þeirra sem i Drottne deya, helldur og Kenneteikn þeirra i lifanda Lijfe, sem er, ad þeir seu dauder, aidurenn þeir deya i Drottne, og ad i þvi þeir sieu dauder, þa sieu þeir sæler. Ecke seger hier, þeir verda skule sæler hier efter, þoott þad fylge vijst efterai, helldur ad jafnvel ai medann þeir sieu dauder, og aidur enn þeir deye i Drottne siidann, sieu þeir sæler, þvi er hier Tvent ad hugleida 1) Hverier þeßer daudu sieu. 2) Hvernig þeir sæler eru i þvi þeir dauder eru aidur enn þeir deya i Drottne. 1) Þegar Raustenn af Himne nefner hier tvisvar dauda, i so fain Ordum, skal eingenn meina ad þad sie Oþarfa-Ordafiølde af H. Anda, edur ad hann tale hier i sama hvad efter annad umm Natturlegann Dauda, helldur er Meiningenn, ad þeir einer sieu sæler, sem deye i Drottne, efter þad þeir hafe aidur vered dauder. Geta þeir þai daued tvisvar? Ecke natturlegum Dauda, eins og þeir Lijklega daued hafa, sem af Christo og Postulunum voru af Dauda upvakter,

 er,

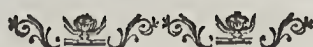
er, umm hveria hier er ecke Talsmaal. Enn þar er til Tvennslags Daudi, hverium Menn kunna ad deya aamedann Menn lifa, og aadur enn Menn deya naatturlegum Dauda, sem er Adskilnadur Saalar og Lijkama. Saa fyrre kann ad heita lifande Daude: Hinn sijdare Deyande Lijf. Ens fyrra getur Paulus þar hann seger. 1 Tim. 5, 6. Ad su Eckia sem i Vellyst life, sie lifande daud. Soddann lifande Daude er andlegur Daude þeirra Vantruudu, i hverium þeir missa Guds Naad, og þad Lijf, sem er i Gude Eph. 4. og eru so dauder i þeirra yfertrodslum og Syndum, dauder i Trunne, Kiærleikanum, og øllum goodum Verkum. Laat þaa lifa uppaa hinn hærsta Mood i Metordum, Rijkdome, og Vellystingum, og eingenn gete taled þeim Tru umm annad, enn þeir life vel, og þeim lijde vel, þeir eiga aller einn Vitnesburd med Einglenum i Sardes, Apoc. 3, 1. Þu hefur þad Nafn ad þu lifer, enn ert Daudur. Þeir eru lijker þeim sem dauder hafa fundest, med opnum Augum, raudum Kinnum og Vørum; enn þad duger ecke þegar saa lifande Gud, sem ransakar Hiørtun og Nijrun, finnur þaa holldlega, hafande eingan Anda, og eckert Lijf i þeim, sem sier er lijkt; Jaa, eckert utann lifande Dauda; Þad seger sig sialft, ad þesser Daudu kunna ecke ad deya i Drottne, aa medann þeir eru þannig; þvi hvernig kann saa ad deya i Drottne, sem lifer utann hiaa Drottne? Hvernig getur saa sloppeð til Sælu hanns i Daudanum, sem sleppt hefur Naad hanns i Lijfenu? Þaa er seint ad innplanta sig Vijntrenu Christo, hafe Madur alldrei fyrre enn þaa viliad laata planta sig med honum til lijks Dauda, eda loda og lifa i hønum: Helldur eiga þaa þesser lifandi daudu Saalufelag med Saul Konunge 1 Chron. 11, 13. So deyde Saul i sijnum Misgiorningum: og med Phariseis, til hverra vor Herra sagde, Joh. 8. 21. Eg fer burt, og þier munud deya i

ydar

ydar Syndum, Þess vegna: **I Drottne ef villtu deya, Drottne þa lifdu hier:** Þvi þad duger ecke ad segia: Eg ætla ad verda sæll, og deya i Drottne, enn draga Syndena med mier ad Grøfenne. Lat þvi ecke Syndena fylgia þier til Daudans, so hun verde ecke þinn sijdaste Ovinur. Soddann lifande Dauda kann ecke farsæll Daude i Drottne efter ad fylgia, helldur einn **Deyanda Lijfe**, þvi sæler eru þeir **Daudu, sem i Drottne Deya. Deyande Lijf** kann hier ad hugleidast med 3u Moote. 1. Fyrer daglega Daudans Hættu, i hverre einn er staddur, sem ecke sier annad enn Daudann daglega fyrer Augunum, eins og Paulus, er hann innann og utann Borga, a Sioo og Lande, medal Gydinga og Heidingia, ja, lijka medal falskra Brædra, var i Lijfshaska, hvar fyrer hann sagde 1 Cor. 15, 30. 31. Hier fyrer støndum Vier og hvern Tijma i Haska, **Egdey daglega** fyrer þa Hroosan vora, sem eg hefe i Christo Jesu Drottne Vorum. Soddann Daude i lifanda Lijfe, er bæde Kenneteikn og Undannfare saluhialplegs Dauda i Drottne, med so mote menn giøre sem Jesus baud Læresveinunum Luc. 21, 19. er han hafde sagt þeim fyrer, þeir munde afsalast af Frændum og Vinum, Forelldrum og Børnum og nockrer af þeim mundu lijflatner verda, og þeir munde verda hatader af øllum fyrer sijns Nafns saker: **Eignest ydar Saaler i Þolennmæde:** Hier eiga heima Asaphs Ord Psam. 73. **Þooad Lijf mitt og Saal vanmegnest, þa ertu Gud mitt Hiartans Traust og Hlutskifte.** Item Pauls. Rom. 8, 9. 10. **Efad Christur og hans Ande byr i ydur, þa er Lijkamenn daudur** (þad er, Daudanum underorpenn) **enn Anden er Lijfed fyrer Riettlætesens saker.** 2. Fyrer dagleganu Underbuning Daudans; Þegar Guds

 Børn

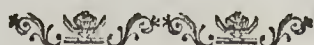

Børn gleima þvi alldrei ad þau bera efter ſier Lijkama þeſsa Dauda, og af ſijfelldre Daudans Ummþeinkingu telia ſijna Daga Pſ. 90, 12. og þeckia þeir ſieu Pverhandar Breidd Pſal. 39, 6. ſierdeles þegar Sinkdoomurenn lætur þeirra ytre Mann fordiarfaſt, ſo þaug verda daglega aulijka ſem afhendt Daudanum, og Daudenn verdur ſo ſmaamſamann kroptugur i þeim 2 Cor. 4, 11. 12. 16. Þeßer eru ſem deyande, þoo menn ſiaee þau lifa; 2 Cor. 6, 9. Eda þegar Alldurdoomurenn med Lijkverendum ſijnum, er flijta hønum til Grafarennar, og nefnder eru Pred. 12, 1. ꝛc. þegar hann, ſege eg, kemur hønum til ad undertaka med Jacob Forfødur Gen. 27, 2. Eg er ordenn gamall og veit ecke nær eg ſkal deya, og med enum gamla Paule Phil. 1, 23. Eg gyrneſt ad leyſaſt hiedann og vera med Chriſto. Item med Semeone, Nu laatu, Drottenn! Pioon þinn i Fride fara. O! hvad er þau nær, þegar Æfennar Sool naalægeſt ſijna Nidurgaungu, og Lioosed Lijfſens tekur til ad utbrenna, enn ad hyxa til Grafarennar, ſijns Huſs, og til Sængur ſinnar, ſem uppreidd er i Myrkrenu? Job. 17, 13. Soddann Hauſkans Lijf, ſoddann Daudans Ummþeinkingar Lijf kann nu med rettu ad heita eitt Deyande Lijf, enn einkum og ſierdeiles 3. Deyande Lijf þeirra Daudu audur enn þeir deya i Drottne. Hvørra Daudu? Eru þeir þau dauder audur enn þeir deya i Drottne? Jau, ad vijſu; Þvi eingenn deyr i Drottne, nema ſau ſem daenn er audur; Þad er aller þeir, ſem vilia deya i Drottne, þeir verda audur ad verda dauer andlegum Dauda Rett-truadra; Hann er Naudarverkan H. Anda i eirne rett-truadre Saalu, fyrer hveria hun daglega deyr frau Syndenne, ſem bijr i hennar Hollde, fra Heimenum, ſem bæde er i henne, þad er, Gyrnd Holldſens, Fyſn Augnanna og

dramb

drambſamt Lijſterne; 1 Joh. 2, 16. Og fyrer utann hana, ſo hun elſkar ecke Heimenn nie neitt þad, i Heimenum er, þvi hun veit, ad ef nockur elſkar Heimenn, i honum er ecke Kiærleike Fodurſens; og ad Heimſens Vinatta er Gudz Oovinatta Jac. 4, 4. Þau bera Kroſsenn Chriſti, fyrer hvern Heimurenn er þeim kroſsfeſtur og þau Heimenum Gal. 6, 14. Umm þennann Dauda talar Paulus 2 Cor. 4, 10. Aavallt ber eg Dauda Drottens vors Jeſu ummkring i mijnum Lijkama, uppaþ þad, ad Drottens Jeſu Lijf mege openbereſt i mijnu daudlegu Hollde, og Rom 6, 2. 8. 11. ad vera daudur fra Syndenne; daudur med Chriſto, enn lifa Gude i Drottne vorum Jeſu Chriſto. Item Col. 3, 3. Þier erud dauder og ydar Lijf er foolged med Chriſto i Gude; Med honum vitnar Petur. 1 Pet. 2, 24. Þad ſie ad vera daudur fraa Syndenne og lifa Rettlætenu. Soddann Daude Retttruadra i Lijfenu heiter Daude, af þvi ad Hollded er aulijka ſem daudt fraa þvi ad frammfylgia Gyrndunum, þviad Andenn hefur ſigrad þad, nidurþaggad þad, helldur þvi i Taume, ſo menn giora ecke þad menn vilia efter Natturunne Gal. 5, 17. Enn hvar ſem þeſse Holldſens Deyding er, þar er Lijf Chriſti og hanns Anda, ad vitne Pauls, 2 Cor, 15. Einn er fyrer alla daenn, Þaa eru þeir og aller dauder; Og hann deyde fyrer alla, ad þeir ſem lifa, ſkyldu ecke lifa ſialfum ſier, helldur honum, ſem fyrer þaa er daenn og uppriſenn. Þad er eins i þeſsu ſem fyrer Abraam og Saru: Þau fengu ecke geted Iſaac, fyrr enn þeirra Lijf og Lijkamer voru dauder, ſeger Pall Rom. 4, 19. So lifnar ei Chriſtus i Manne fyrr enn Hollded

 er

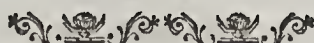

er daudt: Skule Christus koma til sinnar Foosturjardar, bad er i truads Manns Hiarta, þai hlijtur Herodes ad vera daudur audur, og hinn gamle Adam ad deya burt fraa Christo, so Madur segia kunne med Pauli Gal. 2. v. 20. **Eg life nu ecke, helldur lifer Christus i mier:** Þvi eingenn fær uppriſed andlega med Christo, þad er, orded ny Skepna, nema sai sem grefradur er med hønum til Daudans Rom. 6. v. 4. Þoo er þeſs ecke Von, ad Hollded deye til fulls fyrr enn efter þad Menn eru daaner i Drottne. Sai gamle Adam er so lijfſeigur, jafnvel i Hollde Endurfæddra, ad þoo menn bruke og beite vid hann øllum andlegum Vopnum Herfarar sinnar, **Sverde Andans, Hiaalme Hiaalpræðeſens og Skillde Truarennar**, Eph. 6, 16. 17. Þai geta menn ei til fulls hønum i hel komed, helldur enn Paull, er faun þad vonda vid sig loda, og giorde þad vonda, sem hann vilde ecke Rom. 7. Enn þoo heiter, og er þeſse gamle Madur Daudur, þegar hann liggur, sem faungenn og fiøtradur under Herradæme Andans, lijka sem einn Madur, er liggur fiøtradur ai høndum og footum, og er þar fyrer atorkulaus, hann er sagdur liggia sem daudur, þoott hann renne Augunum, hreife Tungu, Vørum, og drage Andann, og soſem Act. 20, 9. 10. seger umm Evtychum, hann hafe dotted nidur af Loftenu og vered daudur upptekenn, enn Pall sagde ad hanns Sail være i hønum, so heiter hann, og er daudur, sem deyder fyrer Andann Hollds ens Gyrnder, og lifer so Gude i Drottne vorum Jesu Christo, jafnvel þoott hinn gamle Madur sie i hønum. Og þeſser eru þeir **Daudu, sem i Drottne deya.** So er þai oomiſsande ad deya þannig aadur enn menn ætlast til ad deya i Drottne: Þeſs vegna þoott hinn gamle Adam Leite lijfs og Grida, eins og þeir 10. Menn sem fundu Jsmael ai Akrenum; sogdu, **drep þu oſs ecke, þvi vier eigum Fieſiood i Akrenum** (Meiningen var, til ad

kaupa

kaupa med Lijf vort) Jer. 41, 8. Pa skylde eingenn voga ad lata þann lifa sem Gud hefur boded ad deyda, so hann hende ecke sama sem Saul, þegar hann sveikst umm ad høggva i sundur Agag Amalechita Konung, þa vard hann þess vegna utrekenn frai Rijkenu 1 Sam. 15.

Athuge fylger sai þessu Maile, ad ecke deya þeir aller i Drottne, sem dainer synast fra Syndenne; og ecke kunna þeir aller ad lofa sier sælum Dauda i Drottne, sem dauder þikiast frai Holldsens Verkum, þvi er Naudsyn ad rannsaka hvørt Madur er daudur frai Holldsens Verkum af Naidinne eda Naitturunne; Þvi sosem þeir eru ecke aller dauder, sem synast dauder, so eru þeir ecke aller dauder Andlegum Dauda Guds Barna, sem ecke eru openberer ad daudlegum Syndum. Þeir sem af Guds Anda leidder verda, þeir eru Guds Born Rom. 8. v. 14. Og einger adrer: Og þvi sagde eg aidann, ad Andlegur Daude Guds Barna være Naidarverkun H. Anda i einne retttruadre Sailu; fyrer hveria hun verdur frelsud frai Syndenne, og verdur Guds Þioonustu madur, hafande sinn aivøxt til Helgunar, enn ad Endalokunum eilijft Lijf Rom. 6, 22. Enn nockrer liggia sosem i daie frai Syndarennar Ydkun, ain þess Guds Ande stioorne þeim: Til dæmes; einn stelur ecke, af þvi hann nær eingu, annar hoorast ecke, af þvi hann ottast Fiemissu, Last og Vanvyrdu, þridie fremur ecke ofait eda ofdryckiu, af þvi han hefur einga Lyst þar til, ecke Efne, eda hann tijmer ecke ad eyda sijnu. Hver kann ad kalla þessa Aavexte Andans, þoo þeir syneft vera lijker þeim? Og fyrst þad eru ecke aivexter Andans, þai getur þad ecke vered annad enn Holldsens Sinne, sem er Daude, og Fiandskapur i gegn Gude Rom. 6. Þad er ecke Guds Ande, sem helldur þeim i þessu Daie, helldur Naitturann, Hollded, og Samvitskann, sem Gud hefur innplantad i alla Menn, jafnvel Heidingiana og þai Ogudlegustu; soad þegar Hollded hefur

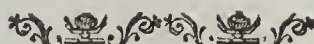

fur uppegnt þar til Manndraups, Ofrijkes, Hefndar 2c. þar hefur Samvitskann sagt þeim: Giører þu þetta, so hrepper þu Hefnd og Oolucku, og spiller Giæfu þinne, þvi er og midur, ad margur Christenn dregst af þessum Natturunnar, enn ecke Naidarennar Taum! og er þetta Kirrlæte frar Syndenne, ecke af Strijde mille Holldsens og Andans, helldur af Strijde mille Holldsens og Natturunnar Skynseme, sem veit ad sier mune hier fyrer illa lijda. Þessu Holldsens Sinne, þessum andlegum Dauda i Syndenne, fylger ecke efter Daude i Drottne, helldur eilijfur Daude og Utkastan frar Guds Auglite; Enn andlegur Daude Guds Barna frar Syndenne hefur bæde

2. Sælu i sier; Þvi Sæler eru þeir Daudu, og Lijka Sælu epterar sig, þvi þaug deya i Drottne. jar! Þeir eru sæler allareidu, adur enn þeir deya i Drottne. Nu vill holldleg Skynseme spyria, sem ecke skilur þar Hlute, sem Guds Anda eru 1 Cor. 2, 14. Hvada Sæla er i þvi ad deya daglega? Daudenn er beiskur og hardur Kostur, og þeir daudu vita eckert, og þeir hafa eingenn Laun framar Pred. 9, 5. Andsvar: Jeg kann ecke ad kalla þann dauda sælann fyrer þad þoo hann sie frelsadur frar illu, nema hann og hafe ødlast aftur Gott. Ecke einasta þad fyrra, helldur og þad sijdara gladde Paul i Bonenne umm farsæl Afelok, þegar hann sagde. 2 Tim. 4, 18. Drottenn mun frija mig frar ollu illu, og frelsa mig til sijns himneska Rijkes. Nu sosem Saler Þeirra sem deya i Drottne eru bæde fullkomlega frelsadar frar øllu illu, og nioota alls goods hiar Gude; þær snerter ecke einasta eingenn Pijna, helldur og eru i Hende Drottens, So er og Sæla su sem Guds Børn hafa i sijnu Deijanda Lijfe, Frijun frar illu og Frelsun til Goods. Satt er þad, ad Krossfesting Holldsens med Gyrndum og Tilhneigingum, og Deyding þeirra jardnesku Syndarennar Lima, er ein Krossfesting og

Deyding,

Deyding, sem i fyrstu ecke geingur af med blijdu, helldur med strijdu, ecke med Glede, helldur med Sorg, eins og ein Typtan, sem logd er ai Hollded Ebr. 12, 11. Enn hvør sem yferuegar þad Illa, ednr Oluckn þai, tijmanlega og andlega, sem Syndarennar Prælar dragast med, hønum skulu vyrdast sællre Kior Guds Vina enn þeirra. Heimsens Børn eru under Reide Guds, sem er yfer øllum þeim, sem illa giora, Rom. 2. frai hverre Guds Børn frijud eru, þvi þaug eru under Naidenne. Rom. 6, 14. Hin eru Prælar Syndarennar, og hafa þann Alavørt, sem þaug skammast sijn af; Rom. 6, 21. enn Gudz Børn eru frelsud frai Syndenne, og skammast sijn ecke ad koma til Liooſsens: Joh. 3. Hin eru under Bølvan Løgmaalsens, þesse eru frai henne endurleyst fyrer Christum. Hin eru under Diofulsens Vallde, af þvi hann er þeirra Gud og Herra; þesse standa i moote Dioflenum, þess vegna flijr hann fyrer þeim Jac. 4, 7. Hin fremia Syndena med Otta og illre Samvitsku; og hiai þeim hefur Ottenn Kvøl, 1 Joh. 4. Þesse hafa Rettlæte, Frid, og Glede i H. Anda, og hafa ecke medteked Prældooms Anda til Otta, so þaug þurfe ad ugga umm sig. Hin kunna alldrei glod adlifa edur deya, þesse eru viss umm, ad life þaug, þai lifa þaug Drottne, deye þau, þai deya þaug Drottne, so hvørt sem þaug lifa eda deya, þai eru þaug Drottens. Frai þessu og þvilijku ollu illu eru Guds Børn, sem daud eru frai Syndenne, frelsud ai þai einu Sijdu, Enn ai adra Sijdu hafa þaug aftur allt gott. Þaug lifa i Sameiningu med Gude, og Gud i þeim, og i Gude hafa þaug, jafnvel hier i Heime, sitt sæla Himnarijke, og hirda þai hvorke umm Himen nie iord. Þau þeckia sinn Endurlausnara, og hallda sig ecke annad ad vita, og þad er þeirra eilijfa Lijf. Joh. 17. Þau hallda hønum, og sleppa hønum ecke, fyrer allt hvad þeim bijdst i Heimenum, Enn hvør sem hefur Sonenn, sai hefur Lijfed 1 Joh. 5, 12. Þau finna hann ad vera sitt Lijfsens Braud og Lijfsens Vatn af Himnum komed, i Hungre og Þorsta, sijna Huggun i Freistingunum, sinn Talsmann 1 Joh. 2, 2.

2, 2. hiá Gude moote Løgmaalsens Aaklogunum, sitt Rettlæte moote Syndenne, sijna Lækning i Soottenne, sitt Lioos i Mirkrenu, sit Lijf i Daudanum. Þaug hafa Vitnesburd H. Anda, ad þaug sieu Guds Børn, þvi taka þaug med Glede moote Aga Drottens, af þvi þaug vita hann elskar sig Ebr. 12, 5. Apoc. 3, 19. Hvernig sem þeim lijdur, lijkar þeim vel sitt Stand, so þaug segia med David Ps. 4, 8. **Þu gledur mitt Hiarta o Gud! þegar adrer hafa miked Vijn og Korn, eg ligg, og sef alldeiles med Fride:** Þaug ydka sig i þvi ad hafa hvervetna gooda Samvitsku fyrer Gude og Mønnum, og hun er þeim daglegt Gestabod.

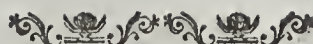
Þessa Sælu i Gude og goodre Samvisku vilia þau ei missa fyrer alla Sælu Heimsens, sem ecke er von. Þvi hvada Sælu hafa Heimsens Børn i allra sine Sælu? Einga sem ecke sie blønduð med Oofarsæld. Þvi fyrer utann þeirra Oofarsælann Dauda, er øll þeirra Sæla Hiegoome, Eimd og Mæda, efter Mosis, Syrachs og Salomonis Ordum. Vilier þu biooda Saalu þinne til Bords i Sæluhuse þessa Heims, og segia til hennar: Et og dreck Saala mijn og vert glød! Þá svarar hun þier innan skamms; eg er mett og þreytt, mig vantar meira, þetta gledur mig hvørke vel nie lenge. Þu maatt siingia hvar þu villt, hvenær þu villt, yfer hveriu þu villt: Sæll er sá Madur sem þetta hefur. þad skal þoo alldrei satt reynast, helldur hitt: **Sæll er sá Madur, hvørs Gud ad Drottenn er** Ps. 33, 12. og þad midt i þvi hann er voladur, sorgande, hungradur og þyrstur efter Rettlætenu, ofsooktur Rettlætesens vegna, lastadur og ordskemdur fyrer Christi Saker Matt. 5. So eru þá Guds Børn sæl midt i Oofarsældenne, fyrer Giæsku Guds Psalm. 36, 8. 9. O Gud! hvad dijrmæt er Þin Giæska, ad Mannanna Børn vona under Skugga Vængia þinna, þau verda druckenn af Nægtum þijns Huss, og þu drykiar þau med Vellyst. Þau hafa Himnarijke hid innra

hiá

hiai sier, og Gud hiai sier i þessu sijnu Himnarike, þvi hann bijr hiai þeim sem hafa sundurknosad Hiarta Es. 57, 15. og þetta er ein virkeleg Sæla. Sæler eru þeir daudu sem i Drottne deya uppfrai þessu: So hefur þai eingenn Orsok ad undrast yfer þvi ad þesser Daudu eru Sælir: Þvi bæde hefur Gud sagt þad i himneskri Raust, sem er truanleg, hann kann og ad giøra meir enn vier kunnum ad bidia og skilia: Hann er so goodur Vinum sijnum, ad hann lætur þai hvørke i ollu nie alltijd bauat eiga, þvi hann lætur Lioosed upprenna fyrer þeim i Myrkrenu Ps. 112, 4. Jai hann er sialfur þeirra Lioos nær þeir sitia i Myrkrenu Mich. 7, 8. so, þoott margar aungursemder sieu i þeirra Hiarta, þai gledia þoo hanns Hugganer þeirra Saal. Ps. 94, 19.

Daudenn er sai sijdaste Oovinur 1 Cor. 15. v. 26. sem oss yferfellur sijdast, og rædst ai oss efter alla adra Oovine, er vier høfum haft hier vid ad beriast; Hann liggur sem i Laumsaatre til vors sijdasta, og rædur þai ai oss ain allrar Mootstødu; Hann er Lijfsens Oovinur og Eydeleggiare, Misser allra Eigna, og Ender allrar Glede i Heimenum, ad vier høfum eckert Hlutskipte framar i ollu þvi sem er under Soolunne. Hann endar Lijfed, og allt þess Vidmagthelde, sem Guds Skepnur þvi tilleggia; Eingenn hefur enn nu so fast staded, ad hann hafe ei maatt ofanstijga i þann Daudans Skugga Dal Ps. 23, v. 4. Þad sijdasta i eins Manns Lijfsøgu er ætijd þetta: Hann deyde Gen. 5. v. 4. Kvinnunnar sio Menn, og ad sijdustu Hun sialf deyde Matth. 22. v. 27. Lioosed er ad sonnu inndælt, og þad er Augunum lijstelegt ad siai Soolena, enn jafnvel þoo Madur lifde morg Aar, og være gladur ai þeim ollum, þai mai hann þoo þeinkia til þeirra myrkvu Daga, seger Salomon Pred. 11. 8. þad er: Hann mai auhykta, ad Daud-

 enn

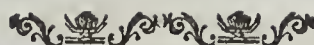

enn allyfte allt. Daudenn er Eirn Rannsmadur, sem ræner Lijkamann sinne Hræring og Aalite, Salena sijnum Bustad, og Lijkamans Bustad sijnum Husbonda, hann adskilur tvo þa bestu Vine, sem Gud hefur so naakvæmlega samteingt, Sal og Lijkama; Hann adskilur Born og Forelldra; Hann er sa stoore Hioonabands Riufare, sem tekur fra mannenum Konuna, hanns Augna Lijst. Ezech. 24. v. 16. og fra Konunne Mannenn, sem er hennar Hofuds Korona Thren. 5. v. 16.; Hann klædfletter oss, sem Ræninge og giører vorn Lijkama illa luktande, Joh. 11, v. 39. er so nidur sættst i Forgengelegleika, Veikleika og Vansemd, 1 Cor. 15. v. 44. Hvørnen kann þa Sælan ad tilleggiast þeim sem eru dauder, sem vita eckert, og finna til einkes? Ein Blockskyniar ecke hvorsu fagurt Hlioodfære sem spilad er; Þoo heilum Vijnstraum se uthellt yfer eirn Stein, hefur hann þess eingen Not; Hann tekur eingre Forlysting, þoo hann være lagdur midt i eina Paradis a medal þeirra fegurstu Bloomstra. Enn lætum oss inngannga Guds Helgedoom, og athuga Søkena rett, og þa munum vier finna ad þeir daudu bera þenna Sælutitel med betra Rette enn þeir lifande, bæde ad þvi leite sem snerter Sal og Lijkama; Ef athugum vier lijkamlega Sælu þeirra lifendu, edur þad sem menn kalla Sælu, þa er hun ætijd oostødug, alldrei oomengud, helldur blondud med Sorg; Þegar Lijfed er sem kostulegast, þa er þad ecke utan Hrigd og Armæda Ps. 90. v. 10. Þeir sem bera Koronu og Purpura, eru almennelega sæler reiknader, enn þeirra Sæla er mest i annara Þaunkum; Eitt krynt hofud finnur sijna Koronu vega heillt Centener, ecke sijdur enn Koronu Ammons Barna Kongs, sem sett var a Davids Høfud 2 Sam. 12. v. 30. vegna Embættes Þungans, sem giører þær flestum Ooberande, ad margur Fatækur, ef hann rett þeckte sijna Lucku mætte kannskie reikna sig langtum sælle; Enn allijtum þad Andlega! Vier megum

ad

ad sønnu nefna þa lifendu rett-trundu sæla ad vera, enn þoo alleinasta sæla i Von Rom. 8. v. 24. Enu þeir daudu hafa Sæluna til Eignar; Þeir hafa i Eignarhallde þad, sem þeir lifendu vona efter; Þeir hafa i vißu, sem hiner hafa i Vænting, Þeir framlidnu eru komner til Takmarksens, hiner hlaupa a Skeidenu. Daudenn kann ecke ad giøra þa oohentuga til þessa Titels; Vier vitum ad allur Madurenn deyr ecke, nockud deyr, nockud lifer; Daudenn uppsvelger ecke allann Mannenn; Hann deyr efter Lijkamanum, hann lifer efter Saalunne, og þad Herfang, sem Daudenn hefur fengid i Lijkomum vorum, mun hann a sijnum Tijma fra sier gefa hliota; Jordenn mun skila þeim daudu: seger Ande Drottens Es. 26, v. 19. Ap. 20. v. 13. So sem Gud let sinn Heilaga ecke Rotnan sia og efterskillde ecke hans Saal i Grøfenne Ps. 16. v. 10. so mun hann ecke forlaata vora Lime i Grøfenne, helldur er Daudenn oss eirn Guds Þenare til ad nidurbriota þad forgengelega, ad Gud fai uppbyggt þad ooforgengelega, og til ad ummturna þessare Tialldbud, so ur hennar Rofum verdeønnur uppreist, sem eilijflega blijfur. Ad þeir daudu skulu upprijsa, þad hefur Moses audsijnt hia Þirne-Runnenum, þar hann kallar Gud, Abrahams, Isaacs og Jacobs Gud, enn Gud er ecke Gud daudra, helldur lifande Manna, þvi þeir lifa honum aller, seger Jesus Luc. 20, v. 38. Daudenn giorer miklu framar þa frammlidnu hentuga til Sælunnar: Þa sem Skynsemenn reiknar illa farna, þeir eru velfarner; Vier skulum aalijta þad vonda, sem þeir frelsast fra, og þad gooda, sem þeir aftur medtaka. Daudenn giorer Enda a allre Synd og Sorg: Þegar eg sa þær Þreingingar, sem skie under Soolunne, þa prijsade eg þa daudu framm yfer þa lifendu, seger Salomon Pred. 4. v. 2. og Cap. 7. v. 2. seger hann, ad Daudans Dagur sie

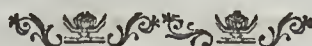
 betre

betre enn Fædingar Dagurenn. Þeir frammlidnu hafa ei Mædu framar af nockru vondu, þai hvorke hungrar ne þyrster og Lambed mun leida þai til lifande Vatnsbrunna Apoc. 7. v. 17. Þeir hafa engan Brest ai nockru goodu, þvi þeir munu mettast nær þeir uppvakna efter Guds Mynd Ps. 7. v. 17. þai þeir eru burt sofnadar fyrer Daudann, þai uppvakna þeir hier til.

Þessvegna mai Sælan tilreiknast christenna Manna Dauda med øllum Rette; Þetta er þad Takmark, til hvørs vier eigum ad keppast; Þetta er þad Hnoss, sai Krantz, og Corona, sem vier eigum til ad vinna, og efter ad strijda. Phil. 3. v. 14. 1 Cor. v. 24. Þetta Tillit hafde Faderen vid oss med Sendingu sijns Sonar i Heimenn; Hingad sigtade Christur vid oss med sijnum Dauda, hingad lijtur Andans Samkvæme, og ønnur Raad, ad þad megi ad sijdustu heita umm oss: Sæler eru þeir daudu, og þegar vier høfum þad, so høfum vier noog, meir enn Augad hefur sied, Eyrad hefur heirdt, og Hiartad hefur griped 1 Cor. 2. v. 9. Gud gaf Salomoni eitt rumt Hiarta, vegna þess mikla Vijsdooms, sem Gud hafde gefed Hønum i hanns Hiarta 1 Reg. 10. v. 24. efter hvørium hanns Hiarta gat miked griped; Enn vort Hiarta er allt of þraungt til ad grijpa hvad þetta Ord innehelldur: Sæler eru þeir daudu. J Sælunne er Lijf ann Dauda, þvi Daudenn mun þai ei vera framar Apoc. 21. v. 4. og þad daudlega er þai uppsvelgt af þvi oodaudlega 1 Cor. 15. v. 54. J Sælunne er Dagur fyrer utan Noott, þvi Gud og Lambed er þar siallfur vort Lioos Apoc. 21. v. 54. v. 23. J Sælunne er Glede ann Hørmunga, Eylijfd fyrer utan

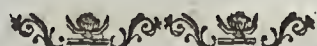
utan Enda; J Sælunne er Gud sialfur allt i øllu 1 Cor. 15. v. 28. Gyrnest nockur Metord og Vyrdingar, þar er **eitt Rijke Utvolldum fyrerbued** Matth. 25. v. 34. Gyrnest nockur Sællijfe og Vellist, þar eru **Straumar Vellistinganna** Ps. 36. v. 9. Vilie hann Frijdleika og Fegurd, þar munu þeir Utvølldu verda Einglunum lijker Luc. 20. v. 36; hafe madur Þocknan a Skraute og Skarte, þar erum vier i klæddder **hvijtum Skruda med Palmavid i vorum Hondum** Apoc. 7. v. 9. Æske madur sier Speke og Vijsdooms, þa yfergengur þad alla Vitsku, ad **siai Gud Auglite til Auglites** 1 Cor. 13. v. 12. og **þeckia so sem vier erum þeckter** ibid. Eg vil sijna þer allt mitt gooda: sagde Drottenn fordum til Mosen Ex. 33. v. 19. Enn i eilijfre Sælu og Saluhialp mun Gud virkelega sijna oss allt sitt hid gooda, og ecke alleinasta sijna, helldur og lata os medtaka og reina. Vier megum siai, ad Gud hefur þad besta handa oss þegar vier erum frammlidner; Vier komum ecke til Sælu og Saluhialp ar nema fyrer Daudann; Þetta daudlega Lijf er eirn milleveggur ai mille Guds og vor, ai mille vorrar Speigels Sioonar og hanns Andlites Skodunar, so sem Jordan var ai millum Jsrael og Canaan; Korned verdur ecke lifande, nie ber Aavøxt utan þad deye 1 Cor 15. v. 36., og so er þai Daudenn oss eirn Aabate Phil. 1. v. 21. Þessa Huggun kann eirn Christenn Madur ad setia moot øllum natturlegum og holldlegum Kvijda ai moote Daudanum. Jsraels Syner mattu ferdast umm eina Eydemørk til þess fyrerheitna Lands; so vier eirnen i gegnum Daudann til vorrar Himnesku Arfleifdar. Skillde nockur efter sier telia ad lata skera sijn Kaun, ad hann nai ad verda heilbrygdur. Sai sem vill ferdast Landa ai medal, hlijtur adur yfer Hafed ad sigla; so vier eirnen i gegnum Daudans Bylgiur til Sæluhafnar lifande Manna. Þegar sai sijdaste Doomur

ur er luckulega sigradur, þa er øllu vel aflokeð, so er þa þetta hinn fyrre Eigenlegleike Gudsbarna Dauda, að hann er sæll: Enn hann er lijka. 2) Christelegur, þvi þaug deya i Drottne: Sæler eru þeir dauðu sem i Drottne deya, stendur hier. Þetta getur ecke fra hinu skilest, þvi engen deyr saluhialplega, nema hann deye i Drottne. Pijslarvottarner doou fyrer Drottenn, og vegna hanns Nafns Vidurkenningar; Aller sannchristner deya i Drottne, þvi, þeir sofna i Christo 1 Cor. 15. v. 18. Þeir nefnast þeir dauðu i Christo 1 Tess. 4. v. 16. og fyrst munu upprijsa. Ecke eru þeir aller sæler sem deya, helldur þeir alleinasta, sem deya i Drottne. Oogudleger sædast, lifa, og deya i Synd, og þeirra Synder, eru yfer Børnum þeirra, nær þeir eru rotner i Grøfenne Ex. 20. v. 5. ef þaug ganga a þeirra syndugum Vegum; Þeir deya so sem Fiskarner i Ægyptalands Vøtnum i Bloode Ex. 7. v. 18. edur i bloodugum Syndum, edur so sem Pharao i Sioonum Ex. 14. v. 28. Að deya er almennelegt, það er Vegur alls Hollds Joh. 23. v. 14. Enn að deya i Drottne, það er Heiløgum alleinasta eigenlegt; Þeirra Dauðe er dijrmætur fyrer Drottens Augum Ps. 116. v. 15. þeir eru Guds Viner bæde lifande og dauder: Lazarus Vinur vor sefur, seger Jesus Joh. 11. v. 11. Þetta er sa rettlatra Manna Dauðe sem vier megum oss aller ooska Num. 23. v. 10. og ecke alleinasta ooska eins og Bileam, helldur alvarlega efterkeppast og uppaversida betur enn hann giørde; Vier megum lifa Rettlatra Manna Lijfe, ef vier kioosum að deya rettlatra Manna Dauda; Vier megum aðdur fyrer framm deya með Christo Rom. 6. v. 8. ef vier vilium deya i Christo; Vier megum deya fra Heimenum og Syndenne, fyrr enn vier deyum fra Lijkamanum; þvi sa sem vill deya þeim Dauda vel, hvar með Salen skilst fra Lijkamanum, ma aðdur deya þeim Dauda, hvar með Salen skilst fra Syndenne:

enne; Synden mä deya i Sälenne og fra Sälenne, so Sälenn mege lifa Gude. Þetta er sä heilage Daude sem Ritningen minner oss so oft á; Þier erud deydder fra Syndenne Rom. 6. v. 11. Þier erud dauder, og ydvart Lijf er foolged med Christo i Gude Col. 3. v. 3. Þad er ein Upprisa af Syndarennar Dauda Eph. 5. v. 14. Vakna þu upp sem sefur og rijs upp af Dauda. Þad giora þeir trwudu, þvi deya þeir i Drottne. 1) Hvonær sem þad skedur, hvert i Ungdoome edur Elle, á Noottu edur Degi, i Voku edur Svefne, þvi Gud hefur ecke sett oss til Reide, helldur til ad eignast Sälu-hiälpena fyrer Jesum Christum, sä fyrer oss er däinn, so hvort vier vokum edur þofum, þä skulum vier ásamt med honum lifa 1 Tess. 5, v. 9. 10. Þeir eru ætijd reisuferduger; Þeir deya i Drottne. 2) Hvornenn, edur uppä hvern Mäta þad skedur, hvert sem þeir sälast á Koddanum eins og Jacob. Gen. 49. v. 32. edur med Stephano under Steinum Act. 7. v. 60. hvert sem Barsillai med hnignudum Burdum 2 Sam. 19. v. 35. edur eins og Moses med fullum Kroptum Devt. 34. v. 7. Þessvegna hrædast þeir trwudu Daudann alls eckert, þeir vita sig alltijd vera Drottens, hvort sem þeir lifa edur deya Rom. 14. v. 8. Þeir rettchristnu vita ad álijta sinn Dauda rett, og hvor sem er i þeirra Tölu skal ey álijta Daudann i sinne eigenn Natturu, þvi sie hann so álitenn, þä er hann fyrer Mannsens Augum sem Goliath var fyrer Israel 1 Sam. 17. v. 11. og Kongur Skelfingarennar Job. 18. edur so sem eirn heidenn Spekingur nefner hann: Þad hrædelegasta af ollu hrædelegu. Ecke helldur i sinne Verkan, so sem hann

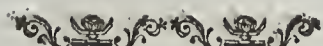
 tilreider

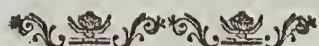
tilreider Manneskiuna, giører Lijkamann vidbioodslegann, og Vinena sorgande Gen. 50. v. 1. Ecke i sijnum Uppruna, ad hann er i Heimenn komenn vegna Syndarennar Rom. 5. v. 12. þvi aller doou i Adam 1 Cor. 15. v. 22. Ecke helldur efter Logmalenu, þar hann efter Guds Rettlætes Doome er ordenn Syndarennar Verdlaun Rom. 6. v. 23., so þoo vort Hollð gefest ecke Himensens Fuglum edur Hrædijrum Jardar, so sem Asaph talar umm Lijkame Guds Þioonustu Manna Ps. 79, v. 2. þai mun þad þoo gefast Jardarennar Ormum Job. 17. v. 14. Helldur skulu Guds Born aulijta Daudann. 1) J Drottne, nefnelega i Jesu Christo, sem hefur ummbreitt honum, og hanns Brodd og Forgift burttekeð 1 Cor. 15. v. 57. og hann i Sigur uppsvelgt Es. 25. v. 8. og ordenn er Daudanum ein Olifian. Hos. 13. v. 14. Hann hefur fyrer sinn Kross kastad þvi sæta Tre i þau beisku Daudans Votn, Ex. 15. v. 25. ad vier megum segia med betra Rette enn Agag Amalechita Konungur, ad **Daudans Beiskleike sie burtdrifenn** 1 Sam. 15. v. 32. þvi so seger hann siaulfur Joh. 11. v. 25. **Eg er Upprisann og Lijfed, hvor hann truer a mig, skal lifa þoo hann deye; og hvør sem lifer og truer a mig, hann skal ecke deya eilijflega.** Hann hefur med sijns Ords Manna umbreitt þeim beisku Jurtum Daudans i Katlenum 2 Reg. 4. v. 41. þvi so seger hann Joh. 8. v. 51. **sannlega, sannlega sege eg ydur, ef nockur er sa, sem helldur mijn Ord, hann mun ej sia Daudann ad eilijfu.** Þad geck Daudanum þegar hann greip efter Christo, so sem þad geck Kong Jeroboam þegar hann greip efter Spamannenum, ad **hanns Hond visnade** 1 Reg. 13. v. 4. Hanns Magt ma nu lijkiast vid sundurbrotenn Boga þeirra sterku 1 Sam. 2. v. 4. og hanns Broddur vid þa sliofgudu

Odda

Odda ai Israels Verkfærum 1 Sam. 13. v. 21. Poo hann hafe aidur vered hardur Sendebode, 1 Reg. 14. v. 6. þaa er hann nu ordenn oss eirn gledelegur Guds Sendebode, umm hvern vier kunnum ad segia sem Rebecca umm Eleasar: **Eg vil fara med honum** Gen. 24. v. 58. Poo þad sie hanns Nattura i siaulfre sier, ad ummspenna oss med Daudans Bøndum, so sem David yferkvartar Ps. 18. v. 5. Pai er nu so komed, ad hann leyser oss af Syndanna, Sorganna, og Eymdanna Bøndum, Jai, hann bindur uppumm oss med Glede Ps. 30. v. 12. og giorer, ad vier innbindunst i Bindene lifendra 1 Sam. 25. v. 29. Eirn rettchristenn Madur skal ecke i sijnu Lijfe og Dauda aulijtast so sem einstakur Limur lifande og deyande i siaulfum sier, helldur so sem eirn Limur under Hofdenu Christo, og so sem eirn groodursettur Kvistur ai Vijntrenu Christo. Joh. 15. v. 1. **Eg life og þier skulud lifa**, seger hann Joh. 14. v. 19. Vort Samfielag med Christo er vor Huggun i Daudanum, ei alleina su kroptugasta, helldur og eirnen su einasta: Par er eingenn Fordæming ai þeim sem eru i Christo Jesu Rom. 8. v. 1. Aller siai Daudans Verkun i Uppleysing Saalarennar frai Lijkamanum; Pad giorer Daudann hrædelegann naatturlegum Manne, enn þeir Heiløgu finna framar til Sameiningar sinnar med Christo, sem ecke raskast edur slitnar i Daudanum. Sai naatturlegi Madur mai sorga, enn sai Christne mai glediast. Ad Jacob sai Joseph, giorde hann viliugann ad deya, ad han sagde: **giarnan vil eg nu deya, fyrst ad eg hefe sed þitt andlit** Gen. 46. v. 30. Enn hvad hughraustare mun þai ein retttruud Saal vera ai moote Daudanum, sem sier sinn Jesum i Andanum, og er ordenn eitt med hønum, þad kenner Simeon oss med sijnu Dæme, er sagde nær hann sai Jesum, og feck hann i Faunged: **Drottenn! lat nu þinn Þenara fara i Fride!** Luc. 2. v. 29.

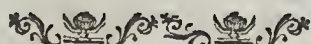

Jacobs Saal hieck vid Benjamins Saal, Gen. 44. v. 30. ad hann orvænte sier Lijfs ef hann miste hann. **Vier erum eirn Ande med Drottne** 1 Cor. 6. v. 17. Daudenn kann ecke ad skilia oss frä Guds Kiærleika i Christo Jesu Rom. 8. v. 38. Deßvegna giorer Esaias adgreining a mille daudra og Drottens däudra: **Þijner daudu munu lifa**, seger hann Es. 26. v. 19. þvi þeir eru Christi Medersingiar, og Heilagra Samborgarar Eph. 2. v. 19. sem hvorke lifa ne deya siaalfum sier, helldur lifa og deya Drottne, hvert helldur þeir lifa edur deya. Rom. 14. v. 7. Guds Born skulu ei alleinasta anlijta Daudann i Drottne, so sem nu hefur sagt vered, helldur og eirnen efter siinu Takmarke, ad hann leider 2) **til Drottens. Eg hefe Lift ad leysest hier frä, og vera med Christo**, seger Paulus Phil. 1. v. 23. hvad eirnen miklu betra er; Þeir sem deya i Drottne, þeir deya lijka til Drottens. Þad sem Paulus seger umm oss efter Upprisuna 1 Tess. 4. v. 16. þad sama heiter og umm Saaler vorar efter Daudann: **Vier munum hiä Drottne vera alla Tijma** seger hann. Þeir gudhræddu eru ad sonnu her i Lijfe hiä Drottne, og med Drottne, i andlegre Sameining, i Hegdan og Umgengne, so sem seger umm Enoch, ad **hann hafe gengid med Gude** Gen. 5. v. 22. þad er: Aa Guds Vegum; Enn i ollu þeßu eru þeir med Drottne, sem framande Foolk 2 Cor. 5. v. 6. Enn nær þeir hafa inngenged Eylijfdena, munu þeir hiä Drottne vera, so sem i einu Heimile, þvi hvar eg er, þar skal og minn Þenare vera, seger Jesus. Joh. 12. v. 26. Þeir munu þä hiä honum vera i Glede og Dijrd, til ad siä þä Dijrd, sem hanns Fader hefur honum gefed Joh. 17. v. 24. og þad ann alls Enda, þvi þeir eru þä komner yfer oll Veters og Adskilnadar Fioll Cant. 2. v. 17. Þo vier missum allt i Daudanum, þä er oss þad noog, ad vier missum ecke Drottenn. Daudenn setur oss i

Land at Himnum af einu Oolguhafe, af vorre Soottar Sæng i Abrahams Skaut Luc. 16. v. 22. hann afklæder oss til ad yfer klædast 2 Cor 5. v. 4. þar verdur ad sonnu eirn Skilnadur, enn þoo soddann eirn, sem velldur nanare Sameining med Gude; Daudenn lætur oss skipta umm Bustade ad vier faaum eirn himneskann fyrer Jardneskann 2 Cor. 5. v. 1. Hann umm-planter oss, sem Tre hedan ur Nædarennar, og þangad i Dijrdarennar Paradis til ad blomstrast i vors Guds Forgord-um eylijflega Ps. 92. v. 14. Guds Born giora bæde ad lifa og deya i Drottne; þaug lifa i Drottne, sem Drottens Limer fyrer Truna, þaug lifa i hanns Otta og Pioonustu, so sem Drottens trulynder Pioonar, þaug lifa i sannre Tilreiding ad taka at moote Drottne, hvort hann kemur fyrer Daudann edur Doomenn, þaug standa ummgyrdt sijnar Lendar, og hafa sijn Lioos tendrud til ad taka at moote Brudgumanum Luc. 12. v. 35. og so sem þær forsiaulu Meyar, sem hofdu Olin at sijnum Lompum Matth. 25. v. 4. Þar geck eirn Tilreiding-ardagur fyrer Hatijdena er Marcus nefner **fyrer-Sabbath**, Marc. 15. v. 42. so vita þeir truudu, ad þar at ad undan-ganga hiat þeim ein Tilreiding under þat stooru Himens Hat-tijd, og eitt fyrer-Sabbath under þad æfvarande og eylijfa Sab-bath Es. 66. v. 23. Jomfrur þær, sem koma skilldu til Kong-sens Samlags, skilldu hafa sijna Tilreidingardaga Est. 2. v. 12. so standa gudhræddar Saaler sem prijddar Brudur moot þeir-ra Brudguma, ad þad heite umm þær, þegar gillda skal: **Lambsens Brudkaup er komed, og hanns Bruder hefur tilreidt sig** Apoc. 19. v. 17. Þeir andlegu Israelitar lata sier sagt vera, þad Spamadyren Amos sagde fordum til Israels Folks Am. 4. v. 12. **Bu þig Israel ad mæta þijn-um Gude!** Guds Born radstafa sijnu Huse, allra hellst Salum sijnum Es. 38. v. 1. strijdande Truarennar goodu

 Strijde,

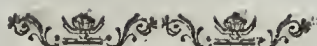

Strijde, ad þaug kunne ad avinna eyliijft Liif 1 Tim. 6. v. 12. Þaug lifa og deya i Trunne, so sem Paulus seger umm þai truudu i gamla Testamentenu Heb. 11. Þaug hroosa sier af Von þeirrar tilkomande Dijrdar Rom. 5. v. 2. þaug dijrka Gud med sijnu Lijferne, og þaug **dijrka hann eirnen med sijnum Dauda** Joh. 21. v. 19. þess vegna deya þaug **i Guds Naad;** Gud stendur hiaa þeim, og openberast med Naadenne i þeirra Dauda, hann yfergefur ecke sijna, hann seger ecke umm þaa sem þeir ræktarlausu: **Þad sem deyr, þad deye** Sach. 11. v. 9. helldur: **Eg er hiaa honum i Neydenne** Ps. 50. v. 15. Þaug deya **med Guds Huggun;** Gud styrker þaug med Guds Anda Hugsvølun og Vitnesburde i þeirra sijdarsta Dauda-Strijde; Hann breiter ecke vid þaug, sem breitt var vid Uriam, sem var settur i ondverda Fylking og so forlaatenn 2 Sam. 11. v. 15. helldur høndlar hann vid þaug sem Christur vid Petrum aa Sioonum nær hann took ad søckva, **þaa rette hann honum sijna Hønd** Matth. 14. v. 31. og vid Stephanum, hverium hann, ad opnudum Himne, openberadest i Andlaatenu, Act. 7. v. 56. og vid Simeon, sem under Daudann feck Jesum i Faanged Luc. 2. v. 28. hvar ut af þaug faa Jobs Hughreyste, og segia af hanns Bookar Cap. 13. v. 15. **Þoott hann vilie deyda mig, skyllde eg þoo samt ecke vona? Hann mun verda mer til Hiaalpræde s.** Drottenn sijnde Mosi under hanns sijdasta hid fyrerheitna Land aaleyngdar af Fiallenu Pisga i Eydemørkenne Devt. 34. v. 4. so sijner Drotten sijnum daudvona Børnum inni Himnarijke fyrer eirn æskelegann Himnarijkes Forsmeck; hann inngefur þeim nockra ferska Dropa af þeim eyliifu **Vellystinganna Straumum** Ps. 36. v. 9. hvarvid þaug gioraft afhuga øllu tijmanlegu, enn þyrst efter Gude Ps. 42. v. 3. og þvi himneska.

Þessu

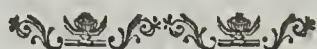
Þesu veldur Andans Vitnesburdur i þeirra Hiørtum Rom. 8. v. 16; Hann bijr i þeim, so sem sijnu eigenlegu Mustere, og uppfyller þaug med allshaattadre Guds Fyllingu; Hann hefur i þeim bued og verkad alla þeirra Daga bæde i Medlæte og Mootlæte, so vill hann hverke, ne kann ad forlaata þaug edur forsooma a þeirra sijdurstu Stund, þegar hanns Hiaalpar er mest Þørf. Þetta er saa **Andans Frumvoxtur** Rom. 8. v. 23. hanns endurfædande og helgande Naad, og i henne Forsmeckur þeirrar Himnesku Endurnijunar og Forklaarunar, sem giorer þaug fullviss umm þa fullkomnu Kornskeru Dijrdarennar. Þaug deya **til Guds Rijkes:** Þeirra Hlutdeild tekst ecke af Lijfsens Book, og af þeim h. Stad Apoc. 22. v. 19. Þoo þaug hafe enga Hlutdeild framar i þvi Jardneska Pred. 9. v. 6. Þaug eru hiaa Gude so fliott þaug hedann leysast, þoo **þeirra Jardneska Tialldbudarhus verde nidurbroted** 2 Cor. 5. v. 1. þaa fara þaug ecke Husvill. Þeirra Saaler raafa ecke raadstøfunarlausar, ei helldur sofa, miklu sijdst drijfast i nockurn so kalladann Hreinsunarelld, helldur eru þeir frammlidnu **sæler fraa þvi nu**, edur **upp fraa þessu**, seger Textenn, þad er ad skilia, strax efter Daudann. Þeirra Ummskipte verda flioot. Þaa strax, sem Saaler þeirra eru uppleystar fraa Lijkamanum, verda þær innbundnar i **Bindene Lifendra** 1 Sam. 25. v. 29. **J Dag skalltu vera med mer i Paradis**, sagde Jesus Luc. 23. v. 43. Saalen er strax i Guds Himne og Hende epter Daudann, **hvar engin Pijna snerter hana** Sap. 3. v. 1. Þegar ein christen Saal leysest fraa Lijkama þessa Daudans Rom. 7. v. 24. þaa giorer hun þaug herlegustu Ummskipte, sem engen Mannlegur Skilningur fær griped og engen Tunga utsagt. 1 Cor. 2. v. 9. Þad var mikel Ummbreiting sem skede fordum a Joseph, ad hann a eirne

Stundu

Stundu vard af einum Fanga hinn nærste Kongenum, hanns Fangahleckier og Bønd ummbreittust til Gullhrijnga og Festa, hanns Fangelsesklarvar i Perle og Purpura, hanns utskaded Foragt og Mæda til Æru og Aalits Gen. 41. v. 42. Stoor var Ummbreiting sem vard fyrer Ester og Mardocheo, sem af herleiddum Faungum komust til Konglegrar Tignar Est. 8. v. 15. Enn engu hvilijku mаι samjafna vid þaug sælu Ummskipte Gudsbarna i Daudanum, sem ummbreiter øllu þeirra Tilstande og setur þaug i þaι sælu og oeummbreitanlegu Eylijfd. Þaι afklædest Saulen þvi daudlega Lijkamans Klæde og iklædest med Himneskre Dijrd og Birtu; Hun forlætur þaι i einum Svip þann synduga Heim og fer til Himensens, hvar Rettlæted bygger 2 Pet. 3. v. 13. Hun forlætur Eymdanna uppvægt Haf, og kemst i Himnarijkes roosama Høfn, hun fer fraι Myrkrum til Liooss, ur Ooroo i Roo, fraι Graιte og Taurum til Glede og Fagnadar. Þegar þaug lijkamlegu Augun afturlykiast og siaι eckert i Heimenum, þaι sier Saulen inni Himnarijke; þaι gengur þad til fyrer Guds Børnum, sem David kvedur ad þeim, sem leystust ur Babilons Fangelse Ps. 126. v. 1. nefnelega, so sem dreymande, og þeirra Munnur fullur af Hlaιtre, og þeirra Tungur af Lofgiørd. Þeim gengur þaι sem Petre þegar hann fyrer Guds Eingel leystest ur Fangelsenu, ad hann gat siaιlfur i fyrstu ecke þvi nærre geted hvørnen þad var sked fyrer honum Act. 12. v. 11. Ellegar so sem fyrer St. Paule, sem ei visse hvort hann var i Lijkama edur ecke 2 Cor. 12. v. 3. Þaug deya i Fride vid Gud, i Samvitskunnar Fride, til þess eilijfa Fridar, Hvijlldar og Roosemdar, efter þvi sem Johannes seger i sijdara Parte vors Texta, hvar af vier høfum ad athuga, efter þad vier høfum sied Aalyktunena um christenna Manna Dauda.

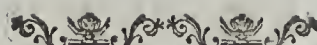
II.

II. Aalyktunarennar Grunndvoll.

Edur sialf Rökenn og Aastæduna til þessa, nefnelega: ad þeir truudu frammlidnu niota tveggia æskelegra Friiheita, sem eru:

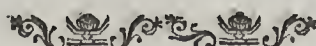
1) Hvijlld frá þeirra Erfide og 2) Laun fyrer þeirra Erfide. Skodum þá 1) Hvijlld frá þeirra Erfide. Andenn seger, ad þeir hvijlest frá þeirra Erfide, stendur hier. Þad er stoor Aastæda og Stadfesta Huggunarennar, ad Andenn seger þad. Johannes heyrde Raust þessa af Himne. Andenn hefur talad þetta fyrer Johanne; Andenn hefur sagt hønum ad skrifa þad, og Andenn seger þad enn i Hiörtum truadra fyrer sinn innvortes Vitnesburd Rom. 8. v. 16. Andenn er sú Smurning af þeim Heilaga sem oss allt kenner. 1 Joh. 2. v. 20. Andenn er Guds Innsigle sem oss innsiglar 2 Cor. 1. v. 22. og oss fullvissa giörer umm þesse og önnur Guds Fyrerheit. Þetta er vijst ecke sem Holld og Blood seger, helldur þad sem Andenn seger; Hvör Eyru hefur, sá heyre hvad Andenn seger Samkundunum Apoc. 2. v. 29. Andans Ord og Lofaner eru oss ein Briooßtveria og Skiølldur moot allre Efaseme. Hvad seger þá Andenn? Hann seger, ad þeir hvijle af þeirra Erfide. Daudenn nefnest i þessu Tillite medal annars, Svefn, so vijda i Ritningunne 1 Cor. 15. v. 18. Matth. 27. v. 52. Stulkann er ecke daud, helldur sefur hun, seger Jesus Matth. 9. v. 24. Þvi bæde hvijlast Salir þeirra truudu frammlidnu i Dijrdenne, og Lijkamerner i Jordunne. Þeir frammlidnu eru eitt h. Sæde sem hvijler i Jordunne til sijns Tijma 1 Cor. 15. v. 37. Hvijllldenn er sæt fyrer þá sem erfida; Pred. 5. v. 12. hana faum vier i Daudanum, þegar vier höf-

um uterſidad, og ſo lenge bored Hita og Punga Dagſens Matth. 20. v. 12., Þu Daniel ſkallt hvijla og uppſtanda til þijns Hlutſkiptes aa Daganna Enda: ſagde Eingellenn. Dan. 12. v. 23. Vor Daude er ſem Jſraels Utgaungur af Egyptalande til ad komaſt til Frelſes; Þeir komuſt fraa þeirra Tigulſteina Verke til ad ſiaa eitt Verk ſem Saphir-Stein under Guds Footum Ex. 24. v. 10. Heimurenn er vort Erfidesplaatz, Hann er ecke eirn Rooſa Lundur fyrer oſs, hvar vier megum gaunga ydiulauſer i ooſlijtande Forlyſtingum; Þad heiter ecke umm oſs ſem Pharao ſagde umm Jſrael. Folked gengur ydiulauſt Ex. 5. v. 8. Hann er ecke ſem Torged, hvar menn kunna ad ſtanda ydiulauſer, Matth. 20. v. 3. helldur hefur hier hvør ſinn Vijngard, Kall, og Stiett, ad erfida i; Heimurenn er ecke ſem Morkenn fyrer Graſed og Liliurnar ſem hvorke vinna nie ſpinna, ei helldur ſem Lopted fyrer Fuglana, ſem hverke ſaa ne uppſkera, Matth. 6. v. 26. helldur ſeger Job, ad Madurenn ſe fæddur til Mædu eins og Fuglarner til Flugſens. Joh. 5. v. 7. Erfided gengur oſs nu ecke ſo lett ſem i Paradis, þaa Madurenn fyrer utan Mædu og Þreyting giørde ſitt Verk; þvi efter Falled heiter þad: J Sveita þijns Andlites ſkalltu þijns Brauds neyta Gen. 3. v. 19. Þar er þungt Ok yfer øllum Adams Børnum ſeger Syrach Cap. 40. v. 1. Þegar vort Lijf hefur vered koſtulegaſt þaa hefur þad ei utan Erfide og Armæda vered, ſeger Moſes Pſ. 90. v. 10. Ad eg nu ei margt tale umm allt annad Andſtreyme Mannſens, ſem ekke verdur taled, og vier megum reikna þann meſta Part hanns Erfides, þvi þad mengar ſig inni allt hanns Erfide, ſo ſem Sootter og Siukdoomar, Orbyrdg, Unmſautur, Brigdlynde Luckunnar, enn þoo allra meſt Syndenn ſem i oſs bijr, er allt ſo utſlijtur

Lijkama

Lijkama þeßa Daudans, ad Manneskian leggst ad sijdustu sem dauðþreytt til Hvijlldarennar; og þeirra Erfide er þa vel endad, sem þa inngaunga til Guds Hvijlldar Hebr. 4. v. 10. Fyrer Daudann faum vier 1) Hvijlld fra Erfide, og Mædu sem þa lifande þiaer. **Vier erum þa frijer fyrer Þreingiarans Raust** Job. 3. v. 18. Þar finnast Menn, hvorium Lijfed er so suurt ad þeir ooska sier Daudans Syr. 41. v. 3. Cap. 30. v. 17. Enn efter christelegann Afgaung hafa þeir þad vonda yferstaded, sem adrer dragast med. Vier faum i Daudanum. 2) Hvijlld fra Strijde og Oorooa, er vier høfum allt til Daudans utstaded i Heimenum, af hvørin sumra Lijf er samsett sem ein Feste, i hvørre eirn Hleckur hanger af ødrum. Enn þa hafa vorer Strijds Dagar Enda. Es. 40. v. 2. Vier yfervinnum Daudann, þann sijdasta Oovin, med Daudanum, fyrer hverium þeir lifendu so miked oottast, og afsamt med Daudanum alla adra Oovine, lijka sem Kappenn Samson, er deydde fleire i Daudanum enn i lifanda Lijfe Jud. 16. v. 30. Þar voru Cananitar efter i Landenu til ad reyna Jsrael, hvørier þeim urdu Þyrnar i Augum, og til Brodda i þeirra Sijdum. Num. 23. v. 55. so er eirnen fyrer oss hier i Lijfe; enn i Daudanum munu þeir verda lagder til vorrar Footskarar, vier munum þa alla þeßa foottroda, Joh. 10. v. 24. þad er, hroosa yfer þeim Sigre og hafa Hvijlld fyrer þeim, i þeim Stad, **hvar Fangarner hafa Frid, og hvar þeir hvijla sig er hafa miked Erfide.** Job. 3. v. 17. 18. Þeße Hvijlld þeirra frammlidnu Gudsbarna er 1) **Ein Heilog Hvijlld.** Micheas Cap. 2. v. 10. talar umm eina Hvijlu sem er oohrein, i hvørre hinn oogudlege hvijler i Syndarennar Oohreinleika, **og bleßar sig i sijnu Hiarta, og seger: þad vegnar mier vel a medan eg geng so sem þad mijnu Hiarta velþoknast** Devt. 29. v. 19. Enn þad er ein hrein og

heiløg Hvijlld, ad hvijla i Gude, og hiaa Gude; Vier megum segia umm þetta eylijfa Sabbath sem umm hitt af Ex. 16. v. 23. **ad þad sie Sabbath heilagrar Hvijlldar Drottens**; Þar er eingen Synd edur Saurugleike. Hun er 2) **Ein stadfost Hvijlld**; Ecke so sem Jsasears, sem saa, ad Hvijllden var good, og þad stood ecke lenge aadur hann vard skattgilldur Þenare Gen. 49. v. 15. Enn þeir Utvølldu munu rijkia fraa Eylijfd til Eylijfdar Ap. 21. v. 5. J Ruths B. Cap. 3. v. 1. verdur geted umm eina Hvijlld Konunnar i Mannsens Huuse, enn su Hvijlld kann ad trublast fyrer Daudann; Enn þetta er ein stadføst og æverande Hvijlld, þvi vier munum i Guds Rijke hallda eitt Sabbath efter annad. Es. 66. v. 23. Þesse er su Sabbaths Roo, sem þar er efter til enn fyrer Guds Folk Hebr. 4. v. 9. Dufann fann eckert ad hvijla aa sinn Foot, fyrr enn hun kom i Ørkena, og vier faaum einga retta Hvijlld, fyrr enn vier komum i þann Hvijlldarstad. Hun er 3) **Ein fullkomenn Hvijlld**, og ei sem su, er Gud gefur oss i þessu Lijfe, hvar vier kunnum ad hafa Hvijlld med Oonæde, og Oonæde med Hvijlld. Þoo Lijkamenn hafe sijna Hvijlld, þaa kann þoo Saalenn ecke ætijd ad finna þaa rettu Hvijlld, og þoo Saalenn sie rooleg, hefur þoo Lijkamenn sitt Erfide; Enn þeir framlidnu hvijla bæde med Saal og Lijkama; Eg sege a) **ad Saalarennar leite**, sem er i Guds Hende aan Pijnu, og Abrahams Skaute til ad huggast. Luc. 16. v. 25. Her i Naadenne eru Gudsbørn ad sønnu til Hvijlldar med Gude hvijluløgd aa Jesu Brioost med Johanne, Joh. 13. v. 25. og hønum fadmløgd sem Brudur, ad hanns vinstre Hønd liggur under þeirra Hofde, og hanns hægre Hønd ummfadmar þaug Cant. 2. v. 6. Þaug eru hier so sem i Himnarijkes Forstofu þar til þaug skulu gaunga inn fyrer Fortiallded med Christo i þad allra Helgasta Heb. 6. v. 20. Þaug hafa hier eirn Adfaungadag under þaa stooru Sabbaths Hvijlld er vera mun i Guds

Rijke aun Enda. Hvørsu laungt mun þau su eylijfa Saular Hvijlld yfertaka? Þar sem vier høfum hier eirn Hvijlldar- og Sabbaths-Dag fyrer 6 Erfides Daga, þar munum vier hafa eylijft Sabbath aun Erfides, nær vor Hiørtu skulu eylijflega lifa. Ps. 22. v. 27. Þeir hvijla eirnin. b) ad Lijkamans leite. Grøfinn er Lijkamans Hvijlldarstadur; Það var stoor Naad sem Gud veitte Josiæ, ad hann hulide hann i Grøfenne, og þar med alla yferhaungande Olucku frau hanns Augum 2 Chron. 24. v. 28. So talar Drottenn til sijns Folks Es. 26. v 20. far þu mitt Folk inni þitt Svefnhuus, og lyk aftur Dyrnar efter þier, hyl þig þar lijted Augnablik, þar til Reidenn er hiaugengenn. Þar hafa Gudsbørn sig vid ad hugga, ad þaug i Daudanum burtfasnast Es. 56. v. 13. Þaug hvijlast og hyliast i Grøfunum frau øllu vondu, Þaug vita þau eckert af þeirre Mædu og Ooroo, sem þeir efterlifendu mega reyna i Heimenum. J Grøfenne høfum vier yferunned og gleimt allre Sorg, hun er Gleimskunnar Land, i hvørre, so sem vier verdum forgleimder af Heimenum, so gleimum vier þar og so allre Heimsens Mædu Ps. 88. v. 13. Moses var hulenn fordum i Reirkistlenum, og þar ut af tekenn af Pharaonis Doottur til Frelses frau Daudanum, enn þoo þar hiau til mædusamlegs Lijfs og þungs Embættes Ex. 2. v. 5. enn þegar Gud hylur oss i Grøfenne og Lijkkistunne, þau hefur þetta allt eirn Enda; og þegar bæde Sauler og Lijkamer Gudsbarna hafa þannig i sijnum Hvijlldarstødum hvijlst, þau munu i Upprisu rettlaatra bæde Sauler og Lijkamer aftur samteingiast, og nioota ausamt sønnu Hvijlldar i Guds | Rijke ad eylijfu. Gud nun gefa þeim Hvijlld þau Drottenn Jesus mun openberast af Himne, seger Postelen 2 Thess. 1. v. 7. þetta er þeirra fyrra Frijheit, hvijlld frau Erfide: Þeir hvijlast frau sijnu Erfide. Enn þeir framnlidnu fau og

 2) Laun

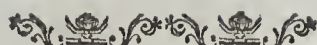

2) Laun fyrer Erfide, eg meina Naadarlaun. Þeirra Verk fylgia þeim efter, seger Texten, og þar fyrer deya þaug ecke med þeim. Ef siaum vier til oogudlegra Vellystar i Syndenne, hun deyr, enn þeirra Synd blijfur, enn siaum vier til Gudsbarna goodra Verka i Naadenne, þaug munu fylgia þeim, þoo þaug sialf deye. Daudenn megnar ad skilia þaug fraa Heimenum, enn ecke fraa þeirra Verka Launum; Þad er ey allt endad i Daudanum fyrer þeim truudu, helldur heiter þad umm þaa Es. 58. v. 8. Þitt Rettlæte skal gainga undan þer, og Dijrd Drottens mun luka til efter þer. Þeirra Eymd og Mæda, er þeir hlioota hier med ad dragast, mun ecke fylgia þeim, þvi Gud mun þurka oll Taar af þeirra Augum, og Daudenn mun þaa ei meir vera, ei Harmur edur Hrigd nie nockur Pijna, þvi hid fyrsta er forgenged Ap. 21. v. 4. Þeirra tijmanlegt Gots mun ecke fylgia þeim; Þeir komu med eckert i Heimenn, og bera eckert med sier i burt ur honum. 1 Tim. 6. v. 7. Þeir hafa aadur allt þetta yfergefed, og alldrei fest Hiartad þar vid. enn þeirra Verk fylgia þeim efter, þvi þeir munu odlast af Drottne Verdlaun Arfstokunnar, þar þeir hafa þioonad Drottne Christo. Col. 3. v. 24. Sathan villde segia þad Job til Vanæru, ad hann munde ei dijrka Gud forgefens Job. 1. v. 9. enn þad maa segia þeim hærsta Gude til Vegsemdar, ad eingenn hefur honum trulega þioonad fyrer eckert; Hann sialfur var Abrahams mikled stoor Laun Gen. 15. v. 1. Hann hefur fyrerheited Es. 45. v. 19. ad Jacobs Sæde skillde ei sijn forgefens leita, ne erfida til forgefens Es. 65. v. 23. so munu aller hanns Andleger Israelitar faa hiaa honum gnooglegt Endurgialld; Þad gooda sem þeir giordt hafa, mun ei oolaunad verda, þoo þad være ei meira

enn

enn eirn Bikar af Kolldu Vatne, hann skal þoo hafa sijn Laun i Uppriśu rettlaatra. Matth. 10. v. 42. Þad er kollud Æra ad hafa fiolmenna Lijkfylgd til Grafarennar, enn þadan gengur þoo hver heim til sijn, og efterskilia oss, enn good Samvitska med goodum Verkum mun fylgia Saalunne efter Daudann, og mæta oß i Guds Rijke; Þetta er su besta Lijkfylgd. Guds Barna Verk munu ecke gaanga undann þeim, helldur fylgia þeim efter. Þaug eru ecke forþenande Orsök þeirra Rettlætes og Saaluhiaalpar; Eylijft Lijf er Guds Naad-argaafa i Christo. Rom. 6. v. 23. Su saaluhiaalplega Tru dregur þaug inni Christi Saar, og hanns Saar og Blood inni þaa eylijfu Saaluhiaalp. Þaug aulijta ecke ofmiked sijn Verk, sem Pharisæi, helldur i Audmijkt skicka þaug aa bak sier; Þeirra Vinstre Hond veit ei hvad su hægre giører Matth. 6. v. 3. Noog er þad, ad Gud i Naadenne sier og launar. Þad Folk hvers Erfide er oogagnlegt, hvørs Verk ad eru ei einasta oonytsam-leg, helldur og skadleg, hefur sier ecke ad vænta Launa af Naad-enne, helldur Straffs i Reidenne Matth. 3. v. 10. Verk ooguds-legra aasamt vondre Samvitsku, fylgia þeim og efter, og hroopa yfer þeim Straff; Enn Guds Born taka med sier af Heimen-um gooda Samvitsku, og geta þvi sagt med Ezechia þeinktu Drottinn ad eg hefe genged fyrer þier i Sann-leika, og med fullkomnu Hiarta, og giort gott fyrer þijnu Auglite, Ez. 38. v. 3. Guds Barna Good-verk gaanga bæde aa undann þeim og efter. Þaug gaanga fyrer þeim til eirnrar Endurminningar hiaa Gude. Þijnar Bæner og Olmusur eru uppstignar til Endurminn-ingar fyrer Gud Act. 10. v. 31. Þeir sem rijker eru i goodum Verkum, safna sier siaalfum goodum Grunndvelle til hinns efterkomanda 1 Tim. 6. v. 19.

Þaug

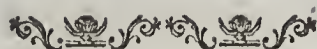
þaug fylgia þeim efter i **goodu Rykte** efter þau, so sem standur umm Tabitham Act. 9. v. 39. Eirnin so sem **Vitnesburdur fyrer Gude** umm þeirra flecklausu Tru; þvi þad gooda, sem þaug hafa giørt, fylger þeim frammfyrer Guds Doom 2 Cor. 5. v. 10. Matth. 25. v. 38.

Nu! þesse himneska Raust sem Johannes heyrde umm Guds Barna sauluhiaulplegann Afgaung, og þeirra Glede og Sæluhag efter Daudann, hroopar nu eirnen fyrer oss umm blessadann Afgaung og Utfør þeirrar frammlidnu Jesu Unnustu **Hau-Edla og Velborennar Frur** Saul. **Gudriidar Gisla Doottur.** Nu er sem vier heyrum: **Sæl var og er su hin dauda, sem i Drottne er dauinn, upp frau þessu, þvi Andenn seger, ad Hun hviile frau siinu Erfide, enn hennar Verk fylgia henne efter.** Hun lifde hier i Heime, ausamt nautturlegu Liife, einu andlegu Liife i Drottne, og var eirn Ande med Hønum, hvar fyrer Hennar Liif var sannkallad eitt **deyande Liif**, so ad Hun var **daud** audur enn Hun seinast **deyde** i Drottne. Daud var Hun i lifanda Liife, audur enn Hun deyde i Drottne, ad þvi leite (a) sem Hun var opt og lenge Æfe sinnar i daglegre Daudans Hættu af siinum vidlodande Siukdoome, sem umm siider leidde Liif hennar til ens sæla Dauda i Drottne. þannig deyde Hun daglega, so Hun mautte segia med Paule 2 Cor. 1. v. 8. 9. **Vier vorum efasamer umm Liifed, og vier hofdum aulyktad med siaulfum oss, ad vier mundum deya, so vier skilldum ecke reida oss uppau siaulfa oss, helldur uppau Gud, sem uppvekur dauda,**

enn

enn Drottenn frelsade oss frą miklum Daudans Haiska. Eingu ad sijdur hafde Hun (b) Daudans Umm-þeinking daglega fyrer Augum sier, med christelegum Daudans Underbuninge. Hun var ein af þeim forsiaslu Jomfrum, sem var uppąklædd, og tilreidt med Oliu ą sijnum Lampa, nær sem Hennar Brudgume kiæme Matth. 25. Hun efterfylgde sijnum Frelsara, og let þą daudu grafa sijna daudu, þad er, Hun hafde sig frąsneidda Heimenum, og þeim andlega daudu i Heimenum Matth. 8. v. 22. Hennar Ande var jafnan i Hlioode med Thoma, er Jesus villde gąnga til Bethania. Joh. 11. v. 16. lątum oss fara med honum, so vier deyum med honum. Hun þeinkte jafnan ą sitt sijdasta, hvar fyrer Hun (c) deyde daglega frą Syndenne, enn lifde Gude i Drottne vorum Jesu Christo. Hun lifde i Trunne, sem i Henne var ein Sigurvinning yfer Heimenum 1 Joh. 5. v. 22. Hun lifde i Kiærleikanum, þvi vardveitte Hun Guds Bodord. ibid. og þetta Kiærleikans Fat var Henne hversdags Buningur, hvørs Paulus getur Col. 3. v. 12. so iklædest nu sem Guds utvallder, heilager og elskanleger, hiartanlegre Miskunseme, Rąudvendne, Audmijkt, Hoogværd, Polenmæde. Hun var glød jafnan i Bonenne, þolenmood i Kvolenne, og stadføst i Bænenne. Hun annadest Naudþurfter Heilagra og lągnade giarnan Hus Rom. 12. v. 12. 13. Þannig bar Hun alltijd Dauda Jesu med sier i kring, þvi vard Jesu Lijf openbert i Hennar Lijkama, af þvi ą medan Hun lifde, var Hun jafnlega afhendt Daudanum fyrer Jesu skulld, so Jesu Lijf yrde openbert i Hennar daudlegu Hollde, og þannig vard Daudenn kroptugur i Henne 2 Cor. 4. v. 10. 11. 12. hvar fyrer mier sijnest, sem þesse Daude Jesu er Hun med sier bar i deyanda Lijfe, og Hennar Daude i Drottne, þegar hann nąlægdest ą Hennar deyanda Dege, hafe bąder

 fundest

fundest sem Aastviner, Brædur og Naungar, og Contract giordt, approberada og sambykta af Drottne Jesu, ad þeir skylldu sem hægast svæfa Hana i Fadme siins Endurlausnara, under Voggu-Kvæde hanns H. Ords og Anda, sem sagt er adur i Hennar Liifs Sogu; liika sem seger unum Postulana Gal. 2. v. 9. 10. Og hier ai heima þad sem David seger Ps. 41. v. 2. **Sæll er sai sem annast hinn fautæka, Drottenn mun endurnæra hann** (hagræda honum) **ai hanns Soottarsæng.** Þannig hafa þeir skilad Henne, med sætum og sælum Vidskilnade, ur Sælu Naudarennar inni Sælu Diirdarennar, ur Sælu Truarennar inni Sælu Skodunarennar, ur Sælu Vonarennar, inni Sælu Himensens, sem Vonenn efterbeid; Jai, ur Sælu deyande Liifs, inni Sælu lifanda Liifs, i gegnum sælann Dauda i Drottne, þvi **sæler eru þeir daudu, sem i Drottne deya.** O! lautum oss fara ad deya med Henne, so vier deyum i Drottne med Henne, og lifum so hiai Drottne alla tiima med Henne. Hun er i Drottne dauinn. Hier var Christur Hennar Liif Phil. 1. v. 21. Hun lifde, þoo ecke Hun, helldur lifde Christur i Henne, þvi þad Hun lifde i Holldenu, þad lifde Hun i Guds Sonar Tru, sem Hana elskade og siaulfann sig utgaf fyrer Hana. Gal. 2. v. 20. Hun lifde i Christo, innliisud honum fyrer Truna, i hanns Sameining og Samfelage; þvi er Hun eirnin i Christo burtsofnud 1 Cor. 15. v. 18. Hun er dauinn i Jesu Fadme, fullviss umm hanns eyliifa Kiærleika. Hennar Hofudkodde, er Hun burtsofnade ai, var Jesu Briooft og Hiarta, ai hvoriu Hun lai i Andlautenu sem hanns Brioostbarn og andlegur Johannes. Joh. 13. v. 25. Hun er dauinn uppai hanns Fyrerheit, Forþenustu, og Blood; Hvornen kunne Hun betur ad deya? **O! sæl er nu hin dauda, sem þannig er i Drottne dauinn! þvi Andenn seger** fyrer

oss

oss sem efterlifum þad sama, er hann sagde i Hennar Hiarta medann Hun lifde hiaa oß, ad Hun hvijler fraa sijnu Erfide, fraa allre veralldlegre Mædu, Andstreyme, og Ooroo, og hroosar Sigre yfer þvi øllu. Hun er nu inngengenn til Guds Hvijlldar Hebr. 4. v. 10. Hun hvijlest i þeim retta Hvijlldarstad Heilagra. Saalenn hvijlest i Guds Hondunn, enn Lijkamenn i sijnu Svefnhuse til Upprisunnar, þegar hvørtveggia aftur samteingest, og nijtur sameigenlega sømu Hvijlldar ad eylijfu. Hennar Verk fylgia Henne nu efter; Hennar Goodverk og Truar Aavexter, Hennar goodgiørder og Gudsþackaverk, þetta er allt hiaa Gude oogleimt. Hun hefur rijkuglega saad, þvi mun Hun rijkuglega uppskera, Hun hefur saad i Blessan, og mun uppskera i Blessan 2 Cor. 9. v. 6. Hun þreyttest hier ecke gott ad giora, þvi mun Hun og ooþreytt uppskera Gal. 6. v. 9. O þu dijrkeypta Saal! þu edla Jesu Brudur! Brudgumenn kom, og þu hanns hin tilreidda inngeckst med Honum i hanns Himnesska Brudkaups Sal. Matth. 25. v. 10. Þu hafder allareidu hallded þijna Himnaferd aadurenn Lijkamenn hellt sina Jardarferd. Þu fær nu ad reyna þad Tilstand, efter hvoriu vier enn andvorpum, sem efterþreyum i þeßum Daudans Lijkama, Þu ert nu Luckulega komenn ad Takmarkenu, og hefur Hnoßenu naad, sem vier erum efter ad sækia. Phil. 3. v. 14. Þoo vor Munnur og Maalfære hier i Tijmanum naae ey so vijdt, ad vier getum til fulls utmaalad þijna oss oobebrijþanlegu Glede, Þu himensæla Saal! þa talar Þu nu sialf þar umm i fullkomleger maata aa medal Englanna, og prijsar aan aflaats Þim Gud þar fyrer med Lof-Saung Utvalldra Apoc. 5. v. 12. AE! Vier samføgnum þier af Hiarta þetta þitt Dijrdar-Stand. Hvad siaed þer aa Sulamith, nema Dans i Mahaniam? Cant. 6. v. 13. Þu dijrkeypta sigrehroosande Saal! ert Christi Sulamith, sem hier hafder Frid vid Gud, og ert nu komenn til Fridarens Guds.

Hebr. 13. v. 20. Vier siaum ey ai þier nema Dans i Mahanaim. Vier virdum Þig ecke fyrer oß, efter þvi, sem Þu eins og adrer ert stijgenn i Daudans Dans, og þinn Lijkame er lagdur i Lijkkistuna, helldur aulijtum vier Þijna Sail, so sem hun er nu komenn i Koor og Glede = Dans Einglanna i Lambsens Brudkaupe, og er ordenn Einglunum lijk. AE! Nær mun so æskelega Tijd koma, ad vier mættum þenna Selskap fylla, og lijka sem þu, inngainga i Fognud vors Herra? Matth. 25. v. 21. Lijka sem Hiorturenn kallar efter fersku Vatne, so laungar vorar Sailer, Gud! til þijn; Vorar Sailer þyrster efter Gude, efter þeim lifanda Gude; nær munum vier þangad komast, ad vier siaum Guds Andlit Ps. 42. v. 1, 2. Andenn og Bruþurenn seger, kom! Jai, kom þu Drottenn Jesu! Apoc. 22. v. 17. 20.

Oß ollum, sem enn efterlifum, gefe miskunsamur Gud, ad so sem Daudenn fylger oss i Lijfenu, so mættum vier fylgia Dygdenne til Daudans, þegar vor Verk munu fylgia oss, enn vor Gud og Jesus medtaka oss til Hvijlldar og Fagnadar. Sai Jesus sem deyde fyrer oss, og med sijnum Dauda afmaide Daudann, han life i oss inn til vier i Daudanum, fyrer hanns Dauda Krapt, finnum Lijfed, ai hvoriu ey mun verda Ender. Amen.

TIEN-

ΠΕΝΤΩΜΙΓΗΣ ΠΝΕΥΜΑΤΑΡΚΕΙΑ

edur

Sorgblandenn Andleg Aanægia

yfer alviisre Raadstøfun ens oodaudlega Guds,
skedre i saluhiaalplegre Burtkallan fraa þessum Heime,
þeirrar

Haa-Edla, Gudelskande og stoordygdaudugu Frur
Fr. Saal.
Gudrijdar Gisladoottur,
fyrrverande Ekta-Hustrur

þess

Haa-Edla, Haa-Æruverduga og haalærda
Hr. Biskupsens yfer Skaalhollts Sifte

Herr
Finns Jonssonar,

Vid Jardarfør þess saalada, er frammfoor

i Saalhollte dag 5 Martii Ao. 1766.

i stoorgøfugu Samkvæme inviteradra Sorgarhussens-Elskenda,
lijka so sem

af siaalfs þess efterþreyanda Ektamaka Munne,

i Stoduglynde Saalarennar frammfærd, sungenn, og til Hugskots
Eyrna borenn einum fraaverande

Sorgarhussens

elskande Þenara, sem aasamt siaalfum Aastvinum þess burtkallada,
vegsamar Gud

fyrer þess Saalada

yfer øllum Hørmungum veitta

Glederijka Sigur-Sælld.

Melod. Kunningiar Christi þá ꝛc.

Uppliste eg Sálarsioon, Siálfs Guds á Veldes Thron, Hvellum med Sorgar Soon, Sveittur med Tára Oon.

Hugleide hvorsu hanns, Hærsta Ráð Stioornarans, Kior lætur christens Manns, Kanna tijdt Rauna Stans.

Ummflija ei hvort kann, Oofær ad Kroptum hann, Helldur med sagdann Sann, situr vid Skamtenn þann.

Mannenn Mynd sinne i, Milldur Gud skoop, og fri, Gaf honum Giæde ny, glod var Sálenn af þvi.

Enn þaug Kior stutta Stund, Stoodu á Jardargrund, Synd þvi umm sama Mund, Sál veitte Daudans Und.

Allt til Yndes var veitt, Vanta skillde ei neitt, Sálenn ef hefde heitt, Herrans rækt Bodord eitt.

Dijrdlegur Himens Her, Haudred og Fiskaver, Frioofgun, Dijr, Fuglarner, Fiorlaust og kvikt hvad er.

Allt átte Yndes Nægd, Auka, og Lijssens Hægd, Su Sálar Lyst var lægd, Liootre af Diofuls Slægd.

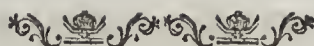
Allt þad sem sem ádur var, Øndu til Fagnadar, Skioott ried ummskiptast þar, Þá Skipan Guds rofenn var.

Oofær til alls goods hann, Efter þad giordest mann, Ummskipte áumleg fann, Jmynd Guds tapa vann.

Ráð voru Mannsens mist, Mist var og rettvijs Lyst, Lystenn i Þverud þyrst, Þyrstre Lund hlijdnadest.

Skyn andlegt skerdtest þá, Skadlegt fellst Gyrndenn á, Veik Gude Vilienn frá, Vanmáttur eins nam þiá.

Yfer

Yfer Jord Bol og Bann, Bistur Gud hroopa vann, Fyrer Slæp fyrsta þann, Fallenn sem drijgde Mann.

Stærsta þoo Straffed var, Stigdrar Guds Haitignar, Sem Mannkind brotleg bar, Beiskt Lijf og Sall þad skar.

Hropud i Heljar Dool, Hialpar sijdst atte Vol, Saust þaiſey Frelsun fol, Forþent þvi hafde Kvol.

Synd i Heim Daudann droo, Daudenn so Mannkyn sloo, Samvitsku svipte Roo, Sailar Haiskann tilbioo.

Þviliku Moote med, Meinsemd oss brugga ried, Andar og Lijkams lied, Lijf Manns fær utslocked.

Þesse gat þai af sier, Þrennslags Dauda, sem er, Andar og Holldsens hier, Hinn sijdste umm Eylijfder.

Urskurdur sair var sai, Sem lagdest Mannenn ai, Epled nær sijstest sai, Forbod, sem rijkt vid lai.

Daudanum deya strax, Dæmdur til Eymda Hags, Skillde ain Luckulags, Lijfs Glotun var til taks.

Aatrum so alla Tijd, Aangistar þola Strijd, Hefde ei Herrans blijd, Hialp biargad sollnum Lijd.

Gafst oss þai Heitord hent, Hier skillde, (og þad vard endt,) Kvinnunnar Sæde sendt, Sathans Haus mola i tvent.

Bætte vort bægda Raid, Blijdur Gud þai af Naid, Jomfruar sende Said, Sonenn Guds, Heims ai Laid.

Guds Son i vorn Stad geck, Giolldenn vor bera feck, Synda faigade Fleck, Festur ai Krosse hieck.

Christur þai Kvala Þraut, Kanna og Pijsler hlaut, Hoggorms-sens Hofud braut, Hrelldur þess Lijdur naut.

Daudans nær dapra Þrai, Drottenn leid Jordu ai, Daud-anum frægur frai, Fiorenu svipte þai.

Daudans er Magn þvi meidt, Mai oss ei granda neitt, Ef trua giorum greidt, Guds ai Hiailpræded veitt.

Syndenne

Syndenne er sockt a Kaf, Sialfs Guds i Naudar Haf, Broddur Hels brotenn af, Boot þa oss Christur gaf.

Daudenn nu ordenn er, Inngaungur Cristnum hier, Til þess Lijfsens sem lier, Liooſed umm Eylijfder.

Fallsens þoo merkia ma, Meniar oss enn nu hia, Efter þvi aller sa, Eitthvort dauds Skeyted sia.

Paull oss þann Bodskap ber, Burt skulum eitt sinn vier, Ganga af Heime hier, Hann so alyktad tier.

Og þoott ei allann Lijd, Or Daudans Magt og strijd, Lijfe nu svipte umm sijd, Svip hanns ber þoo su Tijd.

Ummbreitter verdum vier, Vijst, þoo ej sofnum hier, Heims þegar Hiervist þver, Hermer þad Guds Ord mier.

Fylger faranda margt, Finn eg Daudans þad Art, Undan sier Herlid hardt, Hann sender tijdt oovart.

Margbreitt þad Aangist er, Orbyrgd, Sorg, Mannrauner, Siukdoomar, Suten þver, Sem oss ad Hondum ber.

Allt þetta under hann, Einvallds sem Drottnarann, Prekyrked þioona kann, Par til fær sigrad Mann.

Ollum hann Aarum ræ, Aumer ad follum vær, Eingen sier fordad fær, Faangbrøgdum ef hann nær.

Minnest eg Magt hanns a, Mig fyrer skommu hria, Giorde, med Sorgum sa, Svipte mier Ynde fra.

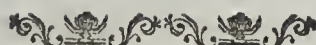
Mitt Ekta-Hiarta hann, Hvatleik med snarradann, Leggia ad velle vann, Vidskilnad græt eg þann.

Aadur hanns utsendt Lid, Oft hafde leitast vid, Lüinne lijtel Grid, Leisa, og Heilsu Frid.

Veikleikans Mætte med, Mestann Part veriast ried, Allt sitt Æfeskeided, Oruggt þoo bære Gied.

Fell lokſens folnud Eik, Faangenn i Daudans Leik, Geds mijns fer Raad a Reik, Rett elskud fra mier veik.

K Daudann

Daudann þoo deila a, Diarfur eg ecke mai, Veit eg ad send-ur sa, Sialfsum var Gude frai.

Sijns Herra Bod hann bar, Beiskt mier i fyrstu var, Paunk-unum suii þvi snar, Snøggt til Guds Forsioonar.

Paunkenn mootlættur minn, Poo mete Skilnadenn, Pungbær-ann samt umm sinn, Set eg Hrigd Takmorkinn.

Hann sem mitt gladde Gied, Gudhrædd re Kvinnu med, Miss-ersens Mootkasted, Mier eirnen skamta ried.

Ætte eg ecke þai, (Oft þoo eg være Brai,) Dryckiuskamt Drottne frai, Dijrmætann fallast a.

Aadryckiann midlud mier, Af mijnum Gude hier, Suur edur sæt, hvort er, Saalunne Grædslu lier.

Særdur med Sorgar Hior, Sie eg nu nockud gior, Hversu vor Kiætes Kior, i Krossburdar dodna For.

Pegar i Lynde liek, Luckann Hollds nærde Brek, Lijted þoo þokte Prek, Ad þola Tarinn frek.

Enn þegar Aangred heitt, Aasæker Hiartad greidt, Allt þyker lud-um leidt; Lijf og Saal stynur þreytt.

Samvistenn Sælldargood, Sem naut vid Ekta-Fliood, Minn kiætte mæddann Mood, Af Missernum Hrelling stood.

Paunka ser alldrei ur, Elskann til minnar Frur, Svipterenn reyneft suur, Svefnins oft hindrar Dur.

Hvort eg geng ut eda inn, Orfast su Husuninn, Hus-Stioorn-ar Make minn, Mer ert i burthvorfenn.

Vallt er þad Vitned mest, Vijst þoo af mier berest, Traudt henne samjøfn siest, Sem i Hus-Stioorn innsetst.

Giæslyndes Giæsku Lund, Gafst henne i Heiman Mund; Hoogvær af Hiartans Grund, Hun frammgeck Lijfs umm Stund.

Aamade eitthvort ad, Ordmørg var ei umm þad, Praivallt Gud blijdann bad, Bænrækenn las og kvad.

Allt

Allt umm sitt Æfeskeid, Ootraud bar Siukdooms Neyd, Þolenmood Þiauning leid, Þægrar Guds Stundar beid.

Voladra Bægder bar, i Brioostе Medaumkunar, Afundenn ei þeim var, Øfugt sijdst greidde Svar.

Hufs Stioornar Naiddeilld ried, Nækia Gudhrædslu med, Hoogværdenn henne lied, Hlijdugt vann Folksens Ged.

Mier kannskie munde lai, Margur, ef giorde tiai, Siaulfur, allt henne hiai, Hroosverdt er finnast mai.

Helld eg þoo meina mier, Mege sijdst hootfindner, Sannleik hvad samstemmer, Siaulsum, ad greina hier.

Þeir sem ad Dygdum daust, Er Drottens Bornum liaust, Eiga med allre Aast, Inna þeim Hroosed skaust.

Enn þoott eg aftre mier, Upp allt ad teikna hier, Lofsverdt hvad laatenn ber, Lioost þad samt flestum er.

Snij eg þvi Maule mijn, Minn Drotten! enn til þijn; Þeinker ai Sorger sijn, Saulenn i Aangurs Pijn.

Harmaboot hyggst ei fai, Hvad sem vill Geded þiai, Utan Þer, Herra! hiai, Hun vid þig uner þai.

Eckert i Heime hier, Huggun kann gefa af sier, Horfinn þai innra er, Andartraust Jesus mier.

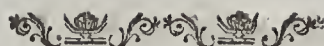
Tign ei ne Fremdenn frijd, Frijdust Heims Aasynd blijd, Harmþrungenn læknar Lijd, Lijdande Sorgar Strijd.

Ynded Hollds Fijsnes frioott, Flijr þai og dvijnar skioott, Hrigd meir enn Glede Gnoott, Gedenu færer oott.

Aastvin eg miste minn, Mistann umm hrijd ei finn, Fundenn ad siai umm sinn, Saurt gyrnist Laungunenn.

Leitar laungt yfer skammt, Lunderned aungursamt, Saul er þad tvistre tamt, Tregans med Geded kramt.

Sie eg þad, sæll Jesu! Situr mijn hiai þier Fru, Ørmunum aaftar þu, Ummvefur hana nu.

Svell þegar Sorgar Kof, Svipta mig Yndesgiof, O! Jesu! utan Tof, Eg hverf ad þinne Grof.

Hrelldar Geds Hræringar, Hriggur eg greptra þar; Hann sa sem Brot mijn var, Byrgdur i Jordu var.

Enn so sem uppreis hann, Og Sigre hroosa vann, Allt eins minn Aangurs Rann, Uppliooma Gledenn kann.

Oomaulga Uppvaxtar, Alldurdooms þrijr Dagar, Sitt þegar Flutnings Far, Fyllt hafa aan Stodvunar.

Greftradur Aangist i, Upp af Grofenne frij, Rijs ur Naudum aa nij, Niootum vier Christs i þvi.

Siaalfur eg sanna þaa, Sviptur Harmanna Praa, Kvolld Sorgenn flija fraa, Fognude Morguns aa.

Æ hvort Andartak nijtt, Eg skal, minn Drottenn! frijtt, Packlæted tiaa þier tijdt, Taallaust umm Haudred vijdt.

Sorg oll þaa mijnkar mier, Af Mißer tiedum hier, Fognudur fraabær sker, Fundum nær saman ber.

Uttaraast eg nu hef, Andans i Værdum sef, Diird fyrer utan Ef, Einum eg Drottne gef.

Pannig eg buinn bijd, Blessadre efter Tijd, Par til siaalfur umm sijd, Sijng daatt med Eingla Lijd.

Finnur þaa Brude braatt, Bole firrt Hiartad kaatt, Kong Dijrdar heidrar haatt, Horfenn er Sorgar Naatt.

Jons Spaamanns Lyst sem Lund, Let sig kiæta umm Stund, Vellysta Vatns þar Und, Vokvar eins Hiartans Grund.

Son Guds mijn Saalenn þaa, Sijfelldt umm Eylifd maa, Dijrdar i Sælu siaa, Sitiande Guds Stool aa.

Biskup hann alleirn er, Ædstur Saalnanna hier, Ord saa oss Lijknar lier, Lijfs medann dvelium vier.

Yfer oss þegar aa, Andlaats Hrijd seinust gaa, Sampijning hefur saa, Siaalfur þvi hrelldur laa.

Skaal hayns þoo birlud best, Bitur oss þraútt finnest, Esterai Hiartad hrest, Hun fær, med Giædenn flest.

Hollt þad Vijn Hiaalpraads er, Herrann sem oss frammber, Veikendum Sáálar ver, Von su ei fyrnest mier.

Stijft þoo hier stande ai moot, Stioorn-vana Edleshoot, Oss færer bestu Boot, og Bata Skiftenn fliot.

Nu hese eg Saal ummSinn, Svalad vid Lijfs Brunnenn, Þig, Jesu mæte minn! Mier fellst ai Dryckenn þinn.

Medann eg mædest hier, Og mitt ei Lijfed þver, Laattu ei leidast þer, Lidsemd ad veita mier.

Embættes Verk mijn vond, Vernde þijn Lijknar-Hond, Laat þeim ei greidast Grond, Giorslijt oll Taalma Bond;

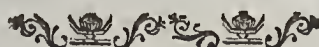
Bijd eg so betra Hags, Birtingar Jesu Dags, Liggur mijn Saal til Lags, Þvi laangar hedann strax.

Hvijlest minn Hugur roor, Harmur i burtu foor, Paaukenn Fagnadar frioor, Fijsest i Eingla Koor.

Sie eg þar Makann minn, Mijns Guds vid Haa-Thronenn, Ond mijn þar sijngur sinn, Sijfelldann Losdiktinn.

Eylijst Lof, Æra, Prijs, Eining þrenn! sie þier vijs, Mier og Christs Bornum Kijs, Coronu i Paradis.

Samuels Andvare.

1 Sam. 3. v. 3. 4. seqq.
D. 21. Febr. Ao. 1766.
af Einare Jonssyne Pr. til Hv. og Sk. st. K.
Matth. 25. v. 4. 6. 10. Cant. 3. v. 1. 4.
Melod. Soolenn upprunnenn er ꝛc.

Poo Efterlætes Lioosś
Lampar a Jordu
Formyrkvest fyrer osś,
Og foler yrdu,
Og Daudans Noott framm-
brune, sem osś fæler,
Upprune Eylijfrar
Undergang stundlegrar
Soolar farsæler.

Sorgbitnu Saelernar,
Pær Zions Dætur,
Vakande Aastvinar
Vænta umm Nætur;
Hver þeirra strax kemur þegar
hann kallar,
Med Truar tarhreina
Tendrada Lampana
Til Herrans Hallar.

Vid Herrans Voku Naust
Vakande sofna,
Hedan med Hiartad laust
Vid Heimenn dofna.

Hvor er sa ei soddann sier Koste
kioose?
Og Vakna Eylijfdar
J Sælu dijrdlegrar
Lioomande Lioose.

Af Kvollde Morgun klar
Kemur so mæddum,
Og Glede efter Tar
Ad ollu græddum;
Hormunga Skii Guds Auglit
glepur eige.
Hann gefe grartendum
Glodum i Huganum
Ad þar til þreye.

Epter Aalite Manns,
J Utfor kaldre
Lijkleg Heit Lioosa hanns
Lijtum vier alldrei,
Enn Andenn sier yfer þad Skijed
svarta
J Truar Skarpskygne,
Og skyniar hvijlijk sie
Guds Birte biarta.

Gud

Gud lienar Lioos þar til
Af Lioose sijnu,
Umm vort Herveru Bil
Aa veikre Lijnu.
Þar Riidur aa, þaungad i Ut-
legdenne
Ad Saalenn vel til Sanns
Sett Hustru Lijkamans
Rijkt Auga renne.

Hollded þoo veikest vid
Verdungu Dauda,
Þaa mannlegt linner Lid
J Lokum Nauda.

Þess Rotnan er Gott Uppbigg-
ingar Efne,
J Von hinns innra Manns,
Og Ummsioon Skaparans
Med fri Fridgefne.

Himen, Jord, Heilsa tvenn,
Heidur, Medlæte,
Eru viist oll i senn
Aa veikum Fæte.
Jesum mitt Lioos, Lijf, Heilsu
Port og Sooma,
Mitt Stefnu Mid eg tel,
Minn Fesiood geimer vel
Til Dagsens Dooma.

Skilldug

Skilldug og Dogleimd Minning,

sem medal Mannanna blijfur i Blessan

efter

þá Rettlátu og i Lijfenu

Há-Edla, Margdygdaudugu Fru,

Nu i Gude Sælu

Fru

Gudrijde Gisladootur,

Hvorrar heilaga Sál var Innflutt af Einglunum i eylijfa Glede þann 21 Febr. Enn Lijkamenn til sinnar Hvijlldar lagdur ad Skálhollts Doomkyrkiu þann 6ta Martii 1766.

Med mieg soomasamlegre og sorglegre Lijkfylgd,

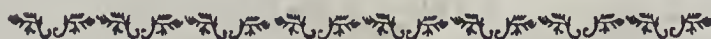
J fáyrdtum og einfölldum, þoo velmeintum Lioodmælum auglyst, af þeim,

er Há-Edla, Edla, og Velæruverdugum

efterþreyande Nánungum

af Hiarta ooskar, ad þá alltijd gledie Lioos

Guds Andlites.

Melod. Rerum certa Salus etc.

Æ! Hvad er Æfe Manns, i þessum Tára Dal? Utlegd, Armæda, hanns, Aukande Nauna Tal, Hier medann hlijtur dvelia, Fiarlægur Himna fögrum Sal.

Hvad gledur Heime i? Harla fátt Guds Born kiær, Hvad skedur Heime i? Hier Daudenn Inngáng nær, Allra jafnt eins til Manna, Eingen af Honum Frijun fær.

Siá

Sia! dimma Daudans Land, Dregur oft yfer Skij, Eckert Plats, eckert Stand, Oohullt er fyrer þvi, Hvor kann þa Fognud finna, Oofallvalltann hier Verolld i?

Ey Dygdenn Edla, skiær, Ey siálf Gudrækneyn var, Moot Dauda Vorn, hann fær, Vidkomed allstadar, Þad Merke Sorgar sijna, Sijdast hvar hann ad Garde bar.

Æ! Skálhollts eg sie Stool, Jklæddann Sorgardragt, So sem formirkvud Sool, Sie þar, og Daudans Magt, Hufs Glansa, Heidur, Prijde, Hafe i Dupted nidurlagt.

Æ! Skálhollt! ef þu Doom, Aaleggia Skynsemdar, Mætter, og mæla Room, Munder þu dygdaudgrar, Sakna, er geck ur Garde, Moodur, og gefa soddan Svar.

Lat Mædra Tregatvist, Tijdenn oft sijnde hier, Eg hef nu eina mist, Oovijst ad Tijdenn mier, Minn Soknud mune bæta; Mooder Dygd-Edla i Minne er.

J sijnum Gude glodd, Giorde Heimreisu su, Til Himens hedann kvodd, Hæ-Edla, dijrmæt Fru, **Gudrijdur Gisladootter**, Lioomar hiá Stoole Lambsens nu.

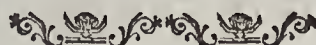
Hun var Hufs Prijde Hroos, Hier Biskups Stoolnum á; Hun var eitt Herrans Lioos, Hvoriu jafnlega frá, Geislar Dygdanna gáfu, Fagurt Skin, sem ei Birtu brá.

Hun var hoogvær og blijd, Hiartad Gudrækne prijdt, Orlát aumstoddum Lijd, Og sijna Læke tijdt, Let til fátækra flioota, Tárger þad Hvarmar votta vijdt.

Ollum audsijnde gott, Er Hennar leitudu, Þar til hef vissann Vott, Velgiorder margfolldu, Bæde vid mig og mijna, Af Sprunde Dygda audugu.

Sem Sool á Himne há, Hroosar skiær Birtu sijn, Eins Hennar oss i hiá, Edla Lioos fagurt skijn; Minning i Blessan blijfur, Ordstijr ej helldur deyr ne dvijn.

 Af

Af Jesu Ørmum hier, Ummsødnud Lijssens Stund, Aa Jesu Ørmum er, Eins sofnud-værann Blund, Sailenn Sigre hroosande, Hanns hefur Dijrdar fengid Fund.

Frai Mædu, Faire, Sorg, Frelsud| Veralldar Nanns, Zions i sæla Borg, Sætasta Brudgumans, Jesu nu Fadme frijda, Fagnar og gledst af Skodun hanns.

Hun sem Lioos lijste hier, Lioomar Sool fegre þar, Skrijdd hvijtum Skruda er, og Skarte Vegsemdar, Efter Kross, krijnd ai Hædum, Coronu Dijrdar eylijfrar.

Farsæl frelsada Sail, Frai Vetre Hiervistar, Farsæl fagnande Sail, Fagurblomgudu þar, Sumre Blessunar blijda, Og Unun sætu Eylijfdar;

Vor eirnig Vetrartijd, Vijst mun aflijda hier, Hai-Sumars Sælann blijd, Sig þai og nailæger, Alltiþegar endurnijast, Samfunda Glede væntum vier.

Frækorn foolged i Molld, Føgrum med Blooma þai, Auglijsest; Aundenn Holld, Aftur mun byggia sai, Af Jordu upprijsande, Dijrdlegt umm Eylijfd Drottne hiai.

Aastvine er oss frai, Eina Stund høfum mist, Fagnande finnum þai, J føgru Dijrdar Vist, Og hvad allt yfergnæfer, Ad siai og skoda Jesum Christ.

O! Jesu! Uppsett Hnoss, Efter sem skundum hier, Hiailpadu ad hondla oss, Hiai þer so dijrdleger, Samfagna megum sijdar. Eja! Þar værum aller vier.

Ein-

Einfolld þoo velmeint Liooðmæle.

so vel samfagnande Saalu þeirrar dijrkeyptu Jesu Brudur

Hai=Edla og Velbornu Frur

Frur

Gudrijðar Saal. Gislaðoottur,

Blessaðrar Minningar

Sem við þessa Heims og Hollds Armæðu skilenn fyrer saalnhiaalplegann Dauða ai Hondum H. Engla innfærðest til eylijfrar Glede i Himnenum þann 21. Febr. 1766.

sem samharmande efterþreyande

Hai=Edla Ekta=Herra og Aastvinum,

hvorier Hennar sælu Mollder letu með tilbærelegum Sooma og Æru

leggia til sinnar Hvijlldar i Doomkyrkiunne að Skaalhollte þann 6ta Martii

i Viðurvist Magra innboðenna Høfðingia og Tignar Manna,

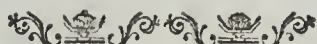
ai Hennar 59 Aalldurs Aare, Hioonabands 34, Herveru að Skaalhollte 12.

Til lijtellrar Þacklætes Endurminningar margfalldra Velgiørda, samstefnd af hønum sem villde efter Skylldu

Elsku Birta Sijna.

Hvað er i Heime tijðast? Hverfull Glеðennar Skerfur. Hvað er i Heime vijðast? Harmur Guðs Bornum þiarmar. Hvað skeður Heimenn sijðast? Hallur sorgengur allur. Hvað er þai Heimsens blijðast, Hegoomenn nema toomur?

Hvort er Lioos horfed biarta? Hvi munu Sorgar Skijenn, hafa Sool Glede hælfa, Huled, er skein oodulenn? Stofnad er Aangurs Efne, Nad-es Rænn margra Lynde, Fyrer þad Fru er dijrust, Farenn ur Kvenna Skara.

Kalle þvi Kiære Stoollenn, Konur Sorgar ad vonum, Lioos er lided af Huse, Lijda Hroos, Stadarens Prijde, Aastvina Ynded besta, Aumingia Stod oonaumust, Yfer og under hæfra, Ufaminstur Hugliuse.

Hustru **Gudrijdur**, glæstre, **Gisladootter**, a. Hrijslu, Ættar, sem aller votta, Ein var Bloom fegurst Greina, Ad Henne engu ad sijdur, Aangur þad margann stangar, Sigd Daudenn sinne lagde, Svipte oss þeirre Giptu.

Mier fremur morgum bære, Minning prijsa Gnær Tvinna, Hennar til medal Manna, Minnesverder sem finnast, Muna eg ætte, og mijner, Mest ad Velgiordum flestum, Elskuged utan Folska, Alldrei sleit Trigda neytust.

Skaalhollt ef mætte mæla, Munde umm þessar Stunder, Sveipad i Sorgar Hiupe, Svorum þeim fleita af Vorum, Mædur eg margar þreide, Meira fæar Gulls Eyre, Sijdustu sem nu þæde, Saknande mæ þvi vakna.

Vel mæ su vera talinn, Vasenn Prijs, Sooma hafenn, Hennar sem Footspor finnur, Og fær þaug jafnad med Æru, Misser fær morgum þesse, Meina eg vijst ad reynest, J Skard fyrer Skillde vordid, Skrijde, kann fyrst ad bijda.

Hun var Hofdings Matrona, Hreinlynd i ollum Greinum, Hoogvær, stoorgioful, Hugul, Halldin-ord, Trigdum halldinn, Goodhiortud, gudhrædd bæde, Greindenn sier alldrei leynde, Dagfarsprud, dygdafogur, Dæmenn gaf best, sem ræmast.

Bruda,

Bruda, sem Burder prijda, Bloom var, og Kvenna Soome, Hladenn med dijrstu Daudum, Dygda Krans, Prijde Glansa, Mannkosta Maka Hennar, Mun Leitun a hia Sveitum (Mannkosta Hroosun Hennar, Hvorge umm of þoo lofast)

Daude! þvi droogst þu hedann, Dijrasta Mann ur Ranne, Heidur, Heimeles Glede, Hußens Bloom, fagrann Sooma? Hvad tiaer hier umm ræda? Hvad kann þad bæta Skadann? Hvad mun þa Holund græda? Hvad, nema Dijrdar Fader?

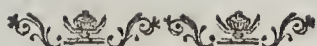
Hvad mun þer, Gud minn goode! Ganga til þess ad Aangur, Pijner sa þraitt ad reyna? Þer kiærasta opt særer, Aastvina allra bestu, Einatt med Harma Kveine, Yndes og blijdu Bondenn, Bundenn leyser i sundur.

Æru Kransarner klaru, Kiær Bloom sem Liliur skiærar, Adaltre, Eikur goodar, Oosa Valls dijru Rooser, Hnijga, þoo finnest fogur, Fa ei staded, sem þraum, Helldur hradar enn villdum, Hiervistar sleppa Veru.

Veit eg þu villt oss laita, Vilia þinn, Gud minn! skilia, Hafer Valld ollum yfer, Einradur þeim til Nauda, Pijda sem Polenmæde, Pijn under Krosse sijna, Hirtingar Hrijs þoo snerte, Hondena kyssa og Vondenn.

Þu kemur þegar Tijmenn, Þinn er nær Sorg ad færa, Hefur þoo þinu lofad, Halldordur, sem bregdst alldrei, Boled þa brattann seilest, Bootenn sie naulæg sliootust, Byrde þung bær so verdur, Betur enn hofdum geted.

Hardt þoo nu Hogged snerte, Hiartans Gladværdar Parta, Ekta-Herra Hiartkiærrar, Hennar, og Sorgum spenne, Gud er sa best sem bæde, Bijter Sut, Huggun flijter, Sundurslær, Saarinn bindur, Sender Hrigd, Bole vender.

Hann virdest allra Hennar, Hvarma Tar, Skurer varmar, Aastvina, er mikeď mistu, Minkre Hønd af ad striuka, Sende þeim siaulfur Ynde, Svolun i hvoriu Bole, Sært, græde, Sorgum Hiarta, Sikre Hørmunga Bikar.

Aastvin frá Augum mistann, Undanfarenn, ad Stundu, Lidenne Lijffens Tijda, Er leidest aframm med Heidre, Unne þeim eirn og þrennur, Aangurs Bæter so fange, Lijta i Lambsens mæta, Lioomande Brudkaups Sooma.

Aumum frá Hreckia Heime, Hrigda Lande rijfbyggdu, Mootlæte, morgum Prautum, Meinum, Aangist, og Kveine, Heim þangad Gledenn hlioomar, Hun er burt farenn nuna, Mindadra Mædu Stunda, Minnest ei lengur sinna.

Horfenn er Hrigda Skerfur, Henne, sem Milldenn þrenna, Vonumsad Vilia sijnum, Vallde umm Tijd margfallda, Lenge vid Piauning þunga, Preyttu Kraptarner sveitter, Sveite er sá nu ute, Sveita Laun gaf inn neytust.

Piaud under Krosse þreide, Polenmood Lambid gooda, Mædu er mátte lijda, Mood bar þegiande i Hlioode, Stødug i ollu Strijde, Stood Dygda Mynstred Fliooda, Paude so Burtfor blijda, Blood fyrer Jesu riooda.

Sæl er Minning, enn Sálenn, Sool fegre Lambs hiá Stoole, Lifer og Drottenn lofar, Lending took i Guds Hende, Leikur med Lofatake, Lijn ber Rettlætes fijna, Mettud af Glede Gnoottum, Glansar i Engla Kranse.

Hvijlu Rum hægt ann Kiælu, Holldeď, Blessadar Mollder, Hennar, i helgum Ranne, Hlaut, Moodur Jardar Skaute, Padann hid sama á sijdann, Med Sooma á effta Doome, Upprijs Lijf eylijft hreppa, Aptur i Dijrdar Krapte.

Færest

Færest Þer, Drottenn dijre! Dijrd og Lof utann Rijrdar, Heidur og Þacker þijdar, Þrefalldlega umm Allder, Fyrer þa Frelsun kiæru, Fenged hefur, so engen, Mæda sem aitte aidur, Ama kann Henne framar.

Fader ai Himna Hædum, Hæda til frai Armædu, Mæduluna oss leide, Leidena Jesus greide, Greide hanns dijrstur Daude, Daudans sijdustu Nauder, Nauda i stadder. Strijde, Strijds Loka þannen bijdum.

AD

DN. FINNONEM JONÆ

EPISCOPUM SCHALHOLTENSEM
SUPER MORTE IPSIUS UXORIS

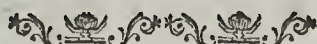
GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ

GUNNARI PAULI FILII ALLOQVIUM.

Scribere lugenti, nilqve ejus tangere luctum,
Indicium est animi vix satis usqve boni.
Talia communis sensus expertia duco
Pectora, Caucasiis edita frigoribus.
Ast gravibus, doctisqve viris solatia scribi
Forsitan & res est nec moderata satis.
Adde qvod haud facile est luctum sedare recentem,
Adde qvod absenti vox qvia visqve deest.
Hinc medius teneor; Nam scribere multa necesse est,
Scribere sed res, est res inimica, graves.
Verum isthœc nihili. Qvid fidis obstet amicis?
Declarare animum, res jubet ipsa, bonum.
Hoc mage spectari, summorum exempla virorum
Omnia commonstrant rite seqvenda mihi.
Grata fuisse olim solatia talia magnis
Missa viris, veterum nos monumenta docent.
Obscurant animos cæca caligine curæ,
Tum minus ut videant, qvæ patuere prius.

Pulsus

Pulſus corde iterum atqve iterum dolor usqve recurrit,
Obſiſtiqve ſatis vix ratione poteſt.
Donec longa dies & ſæpe iterata repulſa
Perpetuo tandem juſſerit eſſe procul.
Sermone interea ratio & mens ægra levanda,
Præſertim fuerit ſi gravis ille dolor.
Claudendiqve aditus, deſideriumqve freqventi
Fallendum alloqvio, qvod pius urget amor.
Noverat hanc artem, qvo ſe Norvegia Rege
Felicem ſenſit, nomine reqve Bonus,
Novit Roma potens, novit qvoqve nobilis Hellas,
Novit & Abramidum candida progenies.
Hoc hominum ſciſcit communis vita, ſalusqve,
Hoc natura parens imperat officium.
Hinc, qvamvis docto, qvamvis me ſcribere forti
Viribus exiguis, plus ſatis ipſe ſcio,
Qvamvis alloqviis certe melioribus uſo,
Non tamen eſt animus negligere officium.
Ergo admitte, precor, facilis, Doctiſſime Præſul!
Inculti qvamvis, carminis alloqvium.
Permitte argutos interſtrepat anſer olores,
Qvo mage cygneis afficiare modis.
Alloqvium ergo meum ſimplex nudumqve beatam
Prædicat UXOREM, qvæ tibi juncta fuit.
Illa meis nunqvam eſt oculis conſpecta; ſed Ipſam
Conſtans fama tulit laudibus aſtra ſuper;
Cognita qvippe fuit virtutum exemplar honeſtum,
Incola telluris corpore, mente poli.
Functa bonis fuerat, multumqve diuqve beata,
Nata, educta bonis, accumulata bonis.

Accumulata bonis animi, tum tempore justo
        Felix conjugio, læta puerperio.
Felix prole virum, felixqve nepotibus æqve,
        Felix (qvod supra est omnia) mente pia.
Nullo non Felix; propria hæc qvoqve dona fuerunt,
        Infirmum præter corporis hospitium.
Virtutum dives, virtutum præmia large
        Sic tulit; hæc vere vita beata cluet.
Ut tamen est virtus vita præstantior ipsa,
        Atqve adeo cunctis rebus in orbe prior;
Ut deus invidia procul est summeqve benignus
        Largiter affundens præmia promeritis,
Sic Tua nunc Conjux virtutum præmia tandem
        Non mundana tulit, cælica summa tulit.
Talis, tam sanctæ, qvi tristis mortis imago
        Esse qveat, cum mors nil nisi vita foret?
Adde qvod adjectum est, qvod certus nuncius adfert,
        Nec moritura jacet, nec moribunda cadit.
Si dux stans moritur, cadat & simul ille, necesse est;
        Fortius excedit fæmina sic moriens.
Fortius & certe, qvam qvondam dia Camilla,
        Collapsam cupiunt qvam famulæ erigere.
Vincere Romanos veteres dixere sedendo,
        Hostibus insultat sic *Tua Diva* suis.
Adde qvod in precibus mediis, cætuqve canentum
        Humanas mutat vocibus angelicis.
Felix momentum, sine sensu claudere sensus,
        Donariqve simul sensibus æthereis.
Emicat annosus Simeon, qvem spiritus ardens
        Excitat, ignarum, qvid velit iste vigor.

Exſilit Hæc nido, jam vitæ functa labore,
Cygneos fundens non moritura ſonos.
Excitat ê lecto, qvi dixit: *ſurge puella!*
Invalidum corpus, ne moriatur iners.
Qvam leve, qvam firmum ſenio morboqve gravatum!
Qvis nos miretur? Terrea maſſa volat!
Aſt animæ motus qvis cogitet? Impete qvanto
Libera ſe tulerit, læta, ſoluta malis?
Non ita ſe qvondam dimiſſi carcere currus;
Non ita de nervo miſſa ſagitta procul,
Non evrus, non ſub nubes dilapſa columba,
Tales dat plauſus aere ſub liqvido.
Cæleſtes motus interdum hoc carcere clauſi
Percipiunt animi; Libera mens qvid aget?
Cogito nunc Afros, nunc & Garamanthas & Indos,
Nunc cælum aut terram, mox mare, mox erebum.
Sic animus, ſic mens volitat; ſic itur ad aſtra,
Sic mixtam cernas cætibus angelicis.
Tale & corpus erit, qvondam de morte triumphans,
Pervigil & firmum, ſpirituale, leve.
Qvod ſibi concedi David qvod & optat *Jobus*,
Ante obitum placidam nacta Tua eſt reqviem.
Hanc tam felicem, tam læto fine beatam
Nunc deflere libet? vix, puto, flere licet.
Adde, qvod hæc monumenta ſui Tibi cara reliqvit,
Felicemqve Ipſum nomine multiplici.
Nati, & natorum nati tibi gaudia præbent,
Præbent affines, qvilibet egregie.
Si mihi ſvave fuit (res at ſvaviſſima certe)
Colloqvium *Haltbori*; Qvid Tibi qvæſo Patri?

Si Tibi divinum res eſt dulciſſima verbum,
(Ut certe eſt) audis hunc probe cottidie.
Hannæas nunc delicias, generumqve verendum
Dicere ſi vellem pagina, curta foret.
Gaudia magna ferent felices ſæpe labores;
Gaudia, qvæ ſcribis; gaudia, qvæqve legis.
Qvorum Tu multo melius noſti ipſi laborem
Egregium, tenuis qvam mea Muſa canet.
His ergo utendum vel mille incommoda contra,
Unum non illis æqviparare decet.
Læta abiit, lætosqve relinqvere vellet amantes;
Abjice triſtitiam, colligc lætitiam.
Tu moriturus eras, ſi Te prius hora vocaſſet;
Æqvam ſed durum linqvere forte foret.
Te pro ſe mortem nollet certe Illa ſubire,
Nec pro Te vitam ducere dulce ſatis.
Verum utcunqve actum fuerit, Vir Maxime! Tecum,
(Qvis bene non autem dicere ſuſtineat?)
Nobiscum præclare agitur *Finnone* Magiſtro,
Qvi nobis ſervet ſe, precor, incolumem.
Incolumi Te, Pater! gaudebimus omnes;
Te mærente, minus grex Tuus alta ſapit,
Hoc erat in votis; Hoc ipſo nomine pulchre
De nobis merita eſt, Te qvod habere licet.
Qvis ſcit, an hoc cælum precibus conceſſerit ejus?
Qvod Deus ipſe probat, Tu, rogo, nonne probes?
Ergo nobiscum fas eſt gaudere viciſſim,
Et partem Illius carpere lætitiæ.
Res eſt luctus iners; Nil te, dolor anxie! pejus;
Nil deſiderio, qvando negata cupit.

His

His ſe ubi qvis dederit (procul o! procul omnibus abſit!)
Nil præclari operis langvida cura dabit.
Errare humanum eſt, & res amittere caras;
Et ſapere humanum eſt, & bene damna pati.
Finnonem ſapuiſſe omnes uno ore fatentur,
Nunqvam erraſſe ſcio, ſed ſapuiſſe ſcio.
Qvi ſemper ſapuit, ſapiat nunc maxime, oportet.
Vitæ diſſimilis non, puto, finis erit.
Nunc animis opus, o! Præſul! nunc pectore firmo,
Pectore *Finnæo*, ſi ſupereſſe voles.
Sed ſupereſſe voles adverſis, ſat ſcio, rebus,
Qvi valuiſti æqva commoda mente pati.
Hoc qvoqve major eris, rebus felicibus uſus,
Adverſas pariter jam bene ferre valens.
Ergo age (namqve potes) ſpatio nunc pæne ſupremo
Exſere virtutem! Præmia juſta manent.
Ergo nobiscum (volumus qvi vivere Tecum,
Te moriente, mori) Vir bone vive! precor.
Vive ut Te dignum eſt; aliter non vivere verum eſt,
Finnæum non eſt, ſit licet alterius.
Ergo Te pariter ſerva nobisqve, Tuisqve!
Te deus æternum ſervet & usqve beet.

 ELEGIA

ELEGIA
Auth. DNO. KOLBEINO THORSTENI
PASTORE ECCLES. MIDDALENSIS.

Dulce ſemper excitavit
Lux amæna gaudium
Sede prima qvam locavit
Fabricator omnium.
Hæc ocellos erudit,
Ipſa greſſus dirigit.
Cum magiſtra ſit laborum
Fit noverca tædiorum.

Utqve lucis detinentur
Svavitate ſingula,
Eſt neceſſe lacrimentur
In tenebris omnia;
Qvippe ſole clarius
Luminare vidimus
Qvod *Skalholtiæ* micavit
Et dolorem diſſipavit.

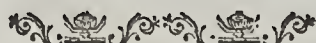
Nulla Phœbe gratiorem
Patriæ Thylenſium
Prorſus edidit nitorem.
Pauperes ſolatium
Ex eodem ſumpſerant
Plurimiqve fecerant,
Lumen optime placebat
Diligiqve promerebat.

Ecce lumen hoc amandum
Nox avara ſuſtulit,
Eſtqve nobis ambulandum
In tenebris; Deſiit
Emicare lucidum.
Ajo triſte nuncium,
Qvod vel ipſa commovere
Saxa poſſe, confitere!

Imo qvovis digniorem
Arte facto lumine
Rem dolemus, in decorem
Eminentem Patriæ;
Cum ſacrorum Præſulis
Uxor alma, nobilis,
Exiens GUDRIDA mundo,
In ſepulcro ſit profundo.

Hæc Epiſcopi doloris,
Hæce confluentium
Cauſa formæ triſtioris,
Qvod deeſſe ſplendidum
Lumen id *Skalholtiæ*,
Et decus provinciæ
Cernimus. Qvis abſtineret
Lacrimis ne commaderet?

More

More fed nec Ethnicorum
Ejulare fvevimus,
Plena nam folatiorum
Verba corde fiximus
Conditoris optimi,
Nempe feliciffimi,
Sint beate dormientes
Luce cælitum fruentes.

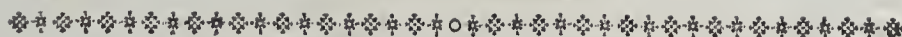
Ergo Mater in fuperno
Orbe, fulgens, gloriæ,
Perfruatur æviterno,
Apprecor, folamine,
Vifione numinis,
Et nitore luminis,
Inter ordines bonorum
Læta pfallat angelorum.

O! Dei, Patrem Verendum,
Mens paterna refpice!
Triftioris exuendum
Vefte, fac, tragædiæ!
Cumqve prole nobili,
Fultus ulnis Jefuli,
Ad maritam fublevatus
Ipfe fulgeat Beatus.

Soli Deo Gloria.

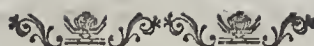
Omne

Omne Capax movet Urna Nomen.
Hoc tibi dictum puta, viator.!
Qvisqvis es.
Siste igitur gradum & morare
Ad Tumulum
MATRONÆ,
Dum in vivs erat
Qva Genus & Genium
Nobilissimæ,
Qva vitam & mores
Castissimæ, Honestissimæ, Piissimæ.
Et, qvod in Corruptissimo hoc Seculo
Prodigium dixeris,
Bonæ, Sinceræ, Fraudumqve & fuci nesciæ
GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,
Qvæ Felicibus auspiciis, astrisqve Secundis
Anno post natam Salutem
MDCCVII.
Vitales auras vidit;
Postqvam autem primos virginitatis annos caste exegerat,
In fædus thori accipitur
A Viro
Summe Venerabili Eruditissimo
DNO. FINNO JONÆO,
Tunc
PASTORE & Præposito Vigilantissimo

Nunc

Nunc
Diœcæſeos Schalholtenſis
Epiſcopo Meritiſſimo,
Cum qvo
Per ter denos, & qvod excurrit, conjunctiſſime vixit
Decembres,
Fecitqve ſexies Parentem.
Nunc tandem
Poſtqvam LIX. fere compleverat annos,
Vitæ hujus ſatura,
Futuræ ſitientiſſima
In Deo pie placideqve obdormiit
Die XXI Februarii
Anni MDCCLXVI.
Accede ergo ad Tumulum
Marite Vidue!
Et Luge
Ademtam Tibi Conjugem ſvaviſſimam
Animæ Tuæ dimidium!
Luge
Proles utriusqve ſexus ſuperſtes!
Non ad tumulum novercæ,
Sed
Matris optimæ, amantiſſimæ.
Luge
Domus & Familia
Matrem familias non duram,
Sed indulgentiſſimam!
Luge
Matronarum corona

Abreptam tibi coronam,
Sexus tui
Decus & Ornamentum!
Lugete
Pii omnes & probi
Tumulatam ſub terra Pietatem,
Humatam Humanitatem!
Lugete
Iri & Codri
Patronam munificentiſſimam!
Lugete!
Sed modeſte & temperanter,
Non enim obut,
Sed abiit
E ſolo in cælum,
Ab exilio in patriam,
E carcere in libertatem,
A tenebris ad lucem,
Per ſpinas ad roſas,
Per ardua ad aſtra.
Emit morte immortalitatem;
Dum euim ultimo pietatis exercitio invigilat,
Pervigiles hic oculos paulisper claudit,
Mox
Inter vigiles angelorum choros evigilans
Dum vulnera ſalvatoris vegetus ſpiritus

Petit,

Petit, anhelat, ambit,
Ab ægro corpore ſolutus
Salvatoris ulnis excipitur,
In qvibus nunc molliter recumbit,
Terra, qvod ſuum erat, accepit,
Sed eâ lege, ut reſtituat;
Nomen vero & fama in vivis viventium monumentis vivit, viget, floret.
Tu viator, ſi flores deſunt,
Lacrimas & bona verba
Sparge!

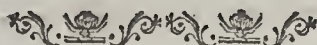
NÆNIA
LACRIMANS ET LAUDANS
IN FUNERE
INCOMPARABILIS MATRONÆ
GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,
PER EUM
QVI
CÆLESTES HONORES GRATULATUR
SACRIS MANIBUS
BEATISSIMO ITINERE FATORUM
SUPER SIDERA RAPTIS.

Induc lugubres triſtis Schalholtia vultus!
Ornatus depone tuos! nigrantia tantos
Syrmata namqve decent luctus, fas ſpargere guttis
Ora tibi, fas funereas proferre cupreſſos,
Myrtos, & Taxos, & cætera ſigna doloris
Funerei, ſic ſæva monet violentia fati,
Sic jubet; hev duræ renovantur fœdera legis,
Immitis dum non ceſſat Libitina ſub umbras
Nunc hos, nunc illos demittere; Mille loqvuntur
Hoc exempla tibi. Caſus ſed durior iſte
Exſuperat cunctos: Roſeus ſol occidit ehev!
Et MATRONA, parem cui vix ISLANDIA nullam
Nunc habet; exſeqvias & triſtia funera vidi
His oculis. GUDRIDA jacet compôſta ſepulcro,
Vivere digna diu, ſed vivere longius inter

Mor-

Mortales cœtus fata invidiosa negabant.
Hinc viduus sacris redimitus tempora vittis
Ingreditur mœrens; fixum sub pectore vulnus
Crudescit, visuqve dolor renovatur acerbo;
Exstinctas dolet ille faces, dolet orba parentem
Progenies, & juncta cohors, qvæ sangvinis ortu.
Et viduata domus torpescit sqvallida luctu,
Namqve domus spes alma perit, columenqve reclinat.
Sola nec illa domus luget, sed serpit eundo
Funereus late dolor, & nunc omnia circum-
Qvaqve sonant luctu, spargunt pia flumina busto
Viventem qvotqvot nôrant; mea Nænia lessus
Tu qvoqve lugubres, & tristia carmina funde!
Interea laudum Matris præconia divæ
Nos cantare juvat; nec enim revocabile fatum
Qvestibus aut lacrimis, neqveuntqve reducere manes
Vota precesqve piæ, vivit post funera solum
In terris virtus, nullâ qvæ conditur urnâ.
Christianum nomen, pietas, pectusqve sacrato
Igne calens, & sancta fides, qvæ numinis iram
Flectere sola potest, Orci qvæ tela repellit;
His semper munita stetit, galeâqve salutis
Tecta caput, sacrum pectus lorica tegebat
Justitiæ & vires fulserunt cingula bullis.
His armis invicta animo; Sed corpore Mater
Firma minus; subeunt morbi tristisqve senectus;
Qveis tentata diu, tum sed patientia duris
Gaudebat, qvæ Christiadum genuina vocatur
Tessera; Spes confisa deo sic pascitur ipsis
Rebus in adversis. Hanc Tu GUDRIDA fovebas

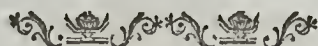

Mente piâ, medios inter tranqvilla dolores
Et læto vultu. Non vox audita qverelæ
Fæmineæ; ſacro firmatum robore pectus
Concutitur nunqvam, retinet qvam fida ſalutis
Anchora, ſaxifrago navis nec ſolvitur æſtu.
Talis ad extremæ permanſit tempora vitæ
Tota Dei, nulla aſt mundi, nam proximus aſtris
Spiritus infames ſordes & lubrica terræ
Gaudia temnebat, nullo vitiatus amore
Æris, non ulla ſeclorum labe notatus,
Integer, & purus ſceleris; Mens neſcia fraudum,
Et ſimplex, nulla hic audires prælia lingvæ.
Tuta fides fronti, dictis & credere tutum.
Qvid memorem ſacri concordia fædera lecti?
Qvid caræ ſobolis curam? Qvid cætera divæ
Ornamenta canam Matris, qveis, Phæbus ut inter
Aſtra micat, qvondam nituit virtute coruſcans
Lux patriæ, columenqve domus, diadema mariti;
Rara eqvidem in terris mulier; ſed dicite egeni
Dicite (namqve decet) qvoties ſedaverit atram
Eſuriem, duramqve ſitim, qvot corpora amictu
Texerit? Aſſiduo patuerunt qveſtibus aures
Namqve inopum, qvos alma manus cumulare ſolebat
Muneribus. Qvamvis ſublimi in ſede locâſſet
Cælorum numen, nullo præcordia faſtu
Intumuere illi, ſed dictu affabilis usqve
Atqve humilis, ſic par magnis, ſic par qvoqve & imis.
Sed neqveo laudum cunctas evolvere cauſas
Ex merito, calamus tenuis negat ire per omnes
Virtutum partes. Et adhuc mea Nænia fari

Sic

Sic optat. Matrona Tuo cur funere tantos
Immittis fletus nobis, Te subtrahis, & nos
Deferis? Ah! thalami cur te pia jura movere,
Nec defiderium prolis poterat nec amoris
Vincula? Qvin precibus locus eft? Sententia nam ftat,
Et tu grata diis pietas præftare colentes
Securos nefcis? fic, fic graffabitur hoftis
Optima diripiens? Qva tu mors fronte penates
Conjicis in luctum facros? nec parcere nofti
Nominibus magnis; æqvo pede limina calcas
Omnia, crudelis prædas avertis opimas.
Luximus; At par eft, Matri gratemur honores
Æternos, celfis qveis jam fulgentior aftris
Clara micat facros inter volucres, & olympo
Donatas animas; Summi nam Regia folis
Excepit mentem, poftqvam fe exfolverat ægro
Corpore, & in blandum fuerat mors verfa foporem.
Ne periiffe putes, noftras dum deferit oras,
Scandit ad æthereas vitæ melioribus, evge!
Auspiciis, fugiunt morbi triftisqve fenectus.
Non luctus, non cura coqvit, non cætera, noftrum
Orbem qvæ vexant, non mors, non tortor averni
Gaudet, ovat victrix anima & nunc læta triumphos
Numinis ante thronum ducit, fruiturqve falute
Deliciis cumulata novis, qvæ cernere ocellus
Non potuit, non Fingere mens, non lingva referre.
Perpetui fine nube dies, fine crimine vita eft,
Et fecura qvies, pax, cymbala, gaudia, plaufus.
Dulcifoni cantus, blanda & modulamina plectri,
Cæleftes Epulæ. Menfis conviva deorum

Affidet

Aſſidet, & ſperata diu nunc carpere ab agno
Oſcla juvat, facieqve dei ſaturarier. Ecce!
Hic pietatis honos, hæc ſummi præmia Olympi!
Vos ſuperi veſtræ plauſus date & oſcula civi!
Nos tumulo flores & ſvavia murmura lingvæ
Spargimus, hoc leſſu ſolamur funera divæ.

Epitaphium.

Hic GUDRIDA jacet reverendi Præſulis uxor,
Exemplar raræ, qvæ pietatis erat.
Fida viro conjux, ſoboli bene provida mater
Et domina alma domus, & decus ipſa domus.
Larga datrix, nulli gravis, omni adamanda, miſellis
Præſidium, patriæ flosqve jubarqve ſuæ,
Vita fuit Chriſtus, mors lucrum, janua cæli,
Oſſa tegit tellus; Spiritus aſtra petit.
Secla canent Nomen. Tu ſed chriſtiane viator
Hic diſcas qvid ſit vivere, qvidqve mori!

PROSOPOPÆJA
DNI. VIDUI
AD DEFUNCTAM CONJUGEM
QVA PRIMUM CONQVERITUR FATO EREPTAM SIBI,
MOX
SE SOLATUR, IPSI CÆLESTIS AGNI NUPTIAS
GRATULANS,

REPRÆSENTATA
PER EUM,
QVI ITIDEM
BUSTO INCLUSUM FUNUS
STILLANTI SEQVITUR RORE.

O! Mihi juncta prius ſociali fœdere conjux,
 Pars animæ & noſter delicioſus amor.!
Tu, mihi qvæ qvondam fueras Panacæa malorum,
 Nunc mihi triſtitiæ cauſa dolenda venis.
Hæſiſti qvæ fida comes, mihi comis & ipſa;
 Amplius ire negas tu mihi fida comes.
Tu qvoties noſtros leniſti blanda dolores?
 Aſpectu dulcis; dulcis & Alloqvio.
Nunc exſangve jaces corpus, nunc mortis imago.
 Vox præcluſa tibi eſt, & decus oris abeſt;
Hev! ubi priſca fides? ubi non temeratusa moris
 Ignis, & ardentes, qvæ micuere, faces?
Omnia mors rapuit ſecum, pars altera vitæ
 Demta mihi eſt, nulla eſt te ſine vita mihi.

Stant vidui thamali, pullata inſignia luctum
Indicunt. Solum me domus atra tenet.
Qvin potui tecum buſto tumularier uno?
Cur mihi non tecum mortis aperta via eſt?
Accepi vulnus, vulnus lethale, qvid ergo
Vivo? nec poſſum ſaucius inde mori.
Lux erepta mihi, cur ergo munere lucis
Non privor? Cur te non ſimul umbra ſeqvor?
Sic viſum ſuperis, ſic ſtat ſententia cælo,
Sic illud metas præſtituitqve modos.
Siſte qverela ſonos! Nec ſufficit iſta dolori
Nænia, nec lacrimis vincitur ille meis.
Ergo decent noſtros taciturna ſilentia luctus,
Fit levius nobis, qvod bene fertur, onus.
Sed bene ferre decet, nos qvod ſuprema poteſtas
Ferre jubet, vires nam dabit ipſa mihi.
Hoc itidem mæſtos poterit lenire dolores:
Te novi, conjux! non periiſſe mihi.
Vivis adhuc, noſtri vivunt nam pignora lecti,
In qvibus effigies ſtat rediviva tui.
Vivis ad huc, vivis vivorum condita buſtis
Fama, decus, nomen, vivet in orbe tuum.
Vivis adhuc, vivo nobis nam vivis amore.
Vivet, dum vivo, mentio viva tui.
Vivis adhuc, vitamqve inter cæleſtia ducis
Agmina, & hæc vitæ nomine ſola venit.
Abſterſit lacrimas manus omnipotentis, & ipſa
Pondere pro triſti nunc diadema dedit.
Eripuit noſtris te mors amplexibus, at nunc
Jungeris amplexu ſponſa beata Deo.

Ergo

Ergo novos ceptas Hymænæos. Optima conjux!
Dos Deus ipſe tibi; ſponſus & ille tibi.
Sunt ſancti volucres Paranymphi, ſydera tædæ,
Illa domum ducit turba miniſtra Dei.
Scanduntur thalami cæleſtes, tempora cingunt
Cedrus, Nepenthes, atqve Amaranthus olens.
Regalis ſplendes ornatu induta mariti,
Qvi tibi purpureo ſangvine partus erat.
Palma tibi in manibus, veſtis tibi candida amictus,
Duceris ad rivos lene fluentis aqvæ.
Te facies domini ſaturat, te gloria ſponſi;
Ambroſia & Nectar, potus & eſca tibi.
Dulcia percuſſis funduntur carmina plectris
Angelicos inter chriſtiadumqve choros.
Gratulor iſta tibi, mea lux! mea vita! corona!
Tu qvod habes ego jam ſpeqve fideqve habeo.
Namqve brevi veniet, mea qva lugubria ponam,
Grata dies, jungar qva tibi; Tuqve mihi.
His ego ſolabor longinqvæ tædia vitæ;
Cauſa doloris erit nunc medicina mihi.
Poſtremum tibi ſic dico vale: vive beata!
Vive memor noſtri! nos memoresqve tui.
Dum vero vivam, fortuna lætus in omni,
Et ſpargam lacrimis ſic tua buſta meis.

DOMUS AMPLISSIMÆ,

FAMILIÆQVE ILLUSTRISSIMÆ

SOL

IN FUNERE

SANCTÆ ET INCOMPARABILIS

MATRONÆ

GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,

GENERIS ET VIRTUTUM,

QVÆ MULIEBREM SEXUM COMMENDARE ET EXORNARE DEBENT,

OMNIUM

NOBILITATE CLUENTISSIMÆ,

DUM IN VIVIS ERAT,

MATERNO PRORSUS AMORE ET BENEFICIIS

DE NOBIS LONGE MERITISSIMÆ,

NUNC VERO POST OBITUM

DESIDERATISSIMÆ,

OCCIDENS

TALEM CUM LACRIMIS LESSUM ELICUIT

PIETATIS IPSIUS FAMA

CELEBRATISSIMÆ SEDULO SECTATORI.

Scinde Thalia comas! contemne Polhymnia Lufus!
Res monet, auratam projice Phæbe Lyram!
Sumite pulla Deæ! thyrios deponite cultus!
In Lacrimas abeat, qvod fuit ante merum!
Ut qvia, qvi pridem radios difudit in orbe,
Cuncta fovens, recreans Phæbus ab axe fugit;

Et

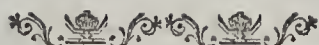
Et nox atra caput nigris circumflua pennis
Sopit cuncta, manet mortis imago vigil.
Sic noſtri pariter ſplendor cadit aureus orbis,
Atqve ſerena ſolo ſolis imago cadit.
Et nox atra ſubit, ſeqvitur dolor, horror, & angor;
Statqve comes media mors inopina domo.
Sol fugit, exſtinctum lumen nos cernimus; Ipſa
Mortua nunc Domino, viva magiſtra probat.

Sol nobile ſydus.

Sol oriens, auctore Deo, dum lampade terras
Colluſtrat roſeâ, nobile ſydus agit,
Et Matrona ſimul lucis cum venit in auras,
Et genere & genio nobile ſydus erat.
Nobilitate cluit genus hoc, ſtirps ultima Thules
A primis atavis edita nobilibus.
Defunctæ fratrem gens noſtra ſalutat, adorat,
Præfectum patriæ, magnificumqve decus.
Et vidui pariter pernobilis infula ſplendet;
Hæc vigilant patriæ lumina clara duo.

Solis curſus tranqvillus & jucundus.

Sol ortus radiis frontem vallatus amænis,
Jucundo placidum lumine currit iter,
Et Matrona comes, radiis virtutis & artis
Exſplendens, vitæ laude cucurrit iter.
Svave decus formæ; Sol inter ſydera qvalis,
Talis fœmineos inter amæna choros.
Svave decus morum; Pietas, patientia, virtus,
Et bonitas, radiis enituere ſuis.

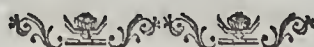
Sol delectans recreans.

Ut ſol deliciis orbem perfundit, & auget,
Hic fovet, hic recreat; fecit & illa ſimul;
Et miſer & felix ereptas plangit & ardet,
Hic ſibi delicias, ille ſed auxilium.
Qvære tibi matrem pauper, fatearis oportet
Qvod tibi mater erat, qvod tua mater abeſt.
Si reputes felix fortunæ dona ſecundæ,
Rarum delicium, tu fatearis, erat.
Delicium populi ſummum, lacrimabile viſu!
Infertur tumulis, eripiturqve jubar.
Fatali inferris tumulo qvo gaudia noſtra?
Qvo lux noſtra fugis? qvo generalis amor?
Tot ſpes & tot delicias, tot funere in uno
Gaudia, qvam miſere mors inopina rapit?

Sol nubibus obductus.

Sol etſi niteat radiis ſpecioſus, & auro,
Sæpius obductis nubibus, axe latet.
Et, Matrona! Tuum morbi, nubesqve dolorum
Tentabant roſeum detinuiſſe jubar.
Mors inferre Tibi fatalem noxia dextram
Cæperat, & crebro deſtitit ante diem.
Sæpius intenſit; revocatum ſæpius enſem
Suſtinuit; dubia ſtatqve feritqve manu,
Donec amica Tibi funeſtæ cuspidis ictum
Fixit, ab arbitrio figere viſa Tuo.
Interea radios fidei, pietatis, amoris;
Hos inter nubes enituiſſe patet.

Sol

Sol occidit.

Sol ſimul ac cælo fugiens ſe condidit undis,
Occidit illa ſolo delituitqve jubar.
Dum vigilans cecinit tua vulnera, Sancte Redemtor!
Obdormit placide regna beata petens.
Et Simul evigilat cælis nitidiſſima, cætu
Angelico ſecum conſociante melos.
In ſalvatoris reqvieſcit molliter ulnis,
Neſcia parte ſui nobiliore mori.
Nocte dieqve dehinc ceu ſol ſplendebit olympo,
Calcabit lunam ſub pedibusqve ſuis.

Solis commune deſiderium.

Sole nitente, ſolet ridendo tempora mundus
Ducere; ceu flendo, pullus ut ille cadit,
Nec minus ut mortis lux hæc obvolvitur umbra,
Sic deſiderium plurima corda premit.
Noſter Honos obiit, ſexus veneranda corona
Fœminei, illuſtris ſancta corona domus.
Exemplum patriæ nuribus faſtigium honoris
Qvod decet eniti, qvod ſimulare decus.
Publicus hic dolor eſt, qvia late gliſcit adactum
Vulnus, & innumeros tanta ruina ferit.
Vir thalamos luget viduos, pupillaqve matrem
Pignora, & afflictus commoda priſca gener.
Proſeqvimur lacrimis cunctis commune feretrum,
Ingens depoſitum flebilis urna tenet.
Ducimus exſeqvias lacrimis manantibus omnes,
Qvas amor excuſſit; Præfica qvisqve ſibi.

Amplisſ.

Amplisf. Dn. Viduus loqvens inducitur.

Ipfe Heros, primus Lachefis qvia tangitur ictu,
Orbus & auxilio dimidioqve fui;
Trifte minifterium! dum proximus ipfe feretro
It Pater, & cineres voce tremente vocat.
O! conjux modo nofter amor, nunc funus acerbum!
O! flos & reqvies! o decus omne meum!
Hev! ubi nunc oculi tranqvillæ fydera frontis?
Hev! ubi purpureo fparfus in ore nitor?
Exuis ah! rofeas cum digna cyclade veftes,
Induis obfcuræ flebile fyrma necis.
Spicula torqvet amor, mors & tua fpicula torqvet
Hæc lacrimas, lacrimas elicit ille fuas.
Hæc fimul oppugnant, comitantur mille dolores,
Hev! qvia tu thalami gloria noftra jaces.
Hinc animum fubeunt odiofæ tædia vitæ,
Lucis amor tecum, te fugiente, fugit.

Ad hæc defuncta ita refpondens inducitur.

Omnes una manet nox, fors, lex, femita mortis,
Hæc prævifa prius qvam fubeunda fuit.
Hæc optata qvies nobis, hæc una voluptas
Grata fuit, vobis grata fit illa decet.
Gratia, Chrifte, tibi! rapuifti mortis ab ore
Hanc animam, laudes qvæ canet usqve tuas.
Gloria fumma tibi! tantos celebrare triumphos
Tu dederas; vici fangvine cuncta tuo.
Nunc ad te moriens venio, dulciffime Conjux!
Supremum, dicens corde beata, vale.
Ofcula qvæ poffum, meritas de pectore grates,
Accipe tu vitæ duxqve comesqve meæ.

Dulc

Dulce jugum tecum, dulcis ſors omnis in ævo,
Atqve erat in noſtro nulla qverela thoro.
Implevit mea vota Deus, viduumqve cubile
Ignorare dedit, nec doluiſſe tuum.
Parce, precor, triſtes qveſtus effundere! vixi;
Non erat in fatis longior hora meis.
Parce ſeneſcentes lacrimis arceſſere canos!
Parce ſacrum madido rore lavare caput!
Hæc mea mors mihi vita fuit, laus ſumma triumphi.
Ne turbes lacrimis gaudia tanta piis.
Vis mores cælo placitos, vitæqve tenorem?
In tot pignoribus ſto rediviva meis.
Sera ſit illa dies, qva te mors eripit illis!
Vive diu patriæ, vive tuisqve diu!
Æternumqve vale! celeres jungemur olympo,
Veſtraqve complebit, qvi mea vota, Deus.

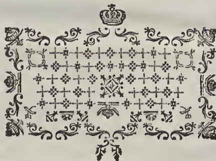
Epilogus.

Jam merito vereor ne vos mea Muſa fatiget,
Nec teneam mæſto rore fluente modum.
Dicere plura libet, nomen celebrare juvabit,
At qvamvis dicam plurima, dico nihil;
Qvod volo, vena negat, reliqvi cineresqve beatos
Flore ſuo ſpargunt, aſt ego rore meo.
Amiſi Matrem, matris qvæ munia geſſit,
Fortunæ columen, præſidiumqve meæ.
Te mihi non meritum, nec ſors, aut ſangvinis ordo;
Sed Tua Te bonitas, mens generoſa, dedit.
Manes ergo Tuos mea mens veneratur, honorat,
Et manui lugens oſcula figit amor.

Multiplici charites nectent de laude coronam,
Et reddent meritis aurea ferta Tuis.
Qvaqve jacet ſterili corpus mortale ſepulcro,
Æternum viridi nomen honore viget.
Et caput in cælis ſplendet radiante corona
Lucis, & eſt merces ampla Jehova Tibi,
Vive decus cæli! vivet Tua mentio terris,
Dum fuerit fidei, dum bonitatis amor.
Et perduranti ſcribetur marmore carmen,
Nomen ut æterna poſteritate feras.

Hic GUDRIDA jacet lux thules ſplendida noſtræ,
Delicium populi, nobilitatis honos,
Eximia bonitate cluens, pietate coruſcans,
Et decus & generis rara corona ſui.

PAREN-

PARENTALIA
GENERIS, PIETATIS, ET VIRTUTUM DECORE ORNATISSIMÆ
MATRONÆ
GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,
POST MORTEM NUNQVAM NON DESIDERATISSIMÆ,
LUGUBRI HOC EPICEDII MODULAMINE PROSEQVITUR
JONAS JONÆ SCHEVING.
SCHOLÆ SCHALHOLT. ALUMNUS.

Dicite qværenti mala qvæ vos fortia tentant
    Pectora, concepto pressa dolore gravi?
Qvid sibi vult tantus gemitus, fremitusqve dolentum?
    Non levibus cedunt inclyta corda malis.
His dictis, lacrimas tentant compescere, frustra;
    Namqve diu tepido sub cinere ignis agit.
Dicere conantur, media at vox faucibus hæsit,
    Inter singultus talia mæsta ferunt.
Si tibi tantus amor casus cognoscere nostros,
    Justa scies nobis causa doloris adest.
Grandis adest, grandi grandescunt vulnera fletu;
    Est Lachesis tanti causa inimica mali.
GUDRIDAM tulit hinc GISLAVI sangvine natam:
    Incaute nomen fassa repente silent.
Cognita jam cæco studio qvæ causa doloris,
    Illam post nunqvam me resciviſſe velim.
Nam qvod in alterius despexi frontibus ante,
    In propria potuit jam bene fronte legi.

Flebilis eſt raræ caſus virtutis amantum,
Hos tamen aſſiduo mors periniqva rapit.
Et qvorum cineres qveſtus lacrimasqve merentur,
Illa hæc perpetuo debita poſcit ovans.
Obvia cev meſſor flaventia pervigil arva
Demetit, & ſtrictâ, gramina, falſe petit;
Omnia ſic mortis jaculis labantur oportet,
Ille hodie, aſt alter cras moriturus erit.
Omnibus eſt vitæ trames finienda, repente
Sed nimis ingenuos mors rabioſa rapit.
Elicuit noſtras nimium cito caſus amatæ
Matronæ lacrimas, mæſtitiæqve notas.
Cujus ſi pietas, virtus, fiducia, candor,
Spectanda, his ſemper nobilitata fuit.
Pulchra verecundos comitata modeſtia mores,
Huic verbum Domini norma perennis erat.
Rettulit omnia ad hunc, acceptaqve cuncta ferebat,
Qvæ data cognorat munera cunqve ſibi.
Parte omni ex æqvâ virtutes miſcuit omnes,
Par in ea probitas, dexteritasqve fuit.
Hæc toties nudos largo velabat amictu;
Terra Hanc jam nudam pulverulenta tegit.
Hæcce famem toties gaudens ſaturabat anhelam;
Hujus corpus habet præmia nulla cadens.
An tanta eſt duri pollensqve injuria lethi,
Tantorum ut prorſus præmia nulla ferat?
Præmia magna feret, gaudens ſuper aſtra levata
Parte ſui, cultu ſoſpes amicta novo.
Perdidit en felix fluxæ mala gaudia vitæ,
Invenit vitæ gaudia vera novæ

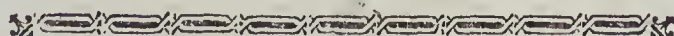
Hæc

Hæc, ſpreto mundo, cæli ſuſpirât ad arcem;
        Nunc voti compos gaudia carpit ovans.
Dejectus mæror, dejecta & cuncta ſiniſtra,
        Omne qvod adverſi forte erat, illud abeſt.
Inter dulciſonos, ſumme ſemperqve beatam,
        Cantus, Hanc facies paſcit amæna Dei.
Inter cæleſtes nunc cætus nacta ſalutem
        Candidior Phoebo læta micante nitet;
Perpes ubi reqvies erit atqve æterna voluptas,
        Perpetuus ſplendor, gaudia, dulcis amor,
Qvalia non oculis unqvam percepta, nec aure,
        Nec fingi tacita qvalia mente qveunt.

BREVE HOC CARMEN
SACRIS CINERIBUS
MATRONÆ,
DUM VIXIT,
GENERIS, VIRTUTUM ET PIETATIS DECORE
ORNATISSIMÆ
GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,
POST MORTEM
DESIDERATISSIMÆ,
ADSTANS
MODULATUR
TITUS JOHANNIS
SCH. SCH. ALUMNUS.

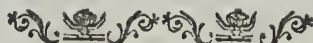

Stat ſua cuiqve dies mortis: Lex neſcia falli:
Eſt igitur ſævo tutus ab hoſte nemo.
Qvam variis hinc inde malis, multisqve periclis
Eſt vitæ plenum tempus, & ambiguis.
Proh dolor! infantes vagitibus, aëra pennis
Ut penetret natæ, naſcimur, inſtar avis.
Protrahimus vitam multis hinc inde periclis,
Expers namqve mali vix datur ulla dies.
Qvin confert noſtræ viridi cum gramine campi
Ætatis mediæ Pagina ſacra decus;
Qvod veluti gramen proſtratum falce maceſcit,
Morbis vexatum mox cadit atqve perit.
Sic homo cum tacitus lethi ſopor occupat artus,
Fit tandem gelidus, fitqve cadaver humi.

Hoc

Hoc tamen excipiet tempus breve vita perennis,
Et ver perpetuum, perpetuumqve decus.
Hoc eqvidem ex puncto nobis dum sistitur anceps
Sors humana, bonum est proficuumqve mori.
Ardua sed nimium res est amittere amicos,
Qvos virtus, pietas, nobilitâre simul.
Ardua res, inqvam, mortali amittere, qvo non
Rarius aut melius devius orbis habet.
Hinc non immerito qverimur vim mortis acerbam,
Qvatenus hinc nostrum sustulit illa decus.
Sustulit ach! florem *Schalbolti*, sustulit almum
Ipsius & radians mors furibunda jubar.
GUDRIDAM tulit hinc GISLAVI sangvine natam,
Qvam virtus, pietas nobilitâre simul:
Qveis, veluti radiis Phæbus sublimis, & umbra
Corpora densa solent, concomitata fuit.
Qvid juvat ast luctus? Nil. Præstat gaudia *Matri*
Gratari. Superest virtus inoccidua.
Ex mundi innumeris rapta his *Matrona* periclis,
Parte sui cælo est jam meliore super.
Sed placide nunc parte sui seqviore qviescens
In terræ gremio conditur interea.
Et qvamvis olim viguit, ceu fronde virenti
Frondet ager, vitæ mors tulit ecce! decus.
Sic corpus fatis functum cum pace qviescit,
Dum sonitum Domini buccina sera dabit.
Talis lex nobis moriendi est certa qvibusvis,
Ergo tibi maneat mortis imago vigil.
Ast Tu *Finne* Pater! contemplans conjugis urnam
E thalamo in tumulum qvæ tibi raptafuit,

Tu!

Tu! mucrone diu qvem titillaverat isto
    Ancipiti Lachesis mortis iniqva suo,
Nunc qvamvis ingens maneat Tibi causa dolendi,
    Rumpendiqve simul pectoris ansa gravis;
Attamen Hectoreas vires ostendere noscis,
    Et presso nimium solvere corde metum;
Et missæ ad faustos animæ mentiqve beatæ
    Gaudia gratari dulcia cælicolas.
Ach! *Soboles* tristis sexus utriusqve superstes!
    Pone metum, gemitum, luctisonumqve sonum!
Summa qvidem, fateor, Tibi nunc manet ansa doloris,
    Orbari caris flebile namqve suis.
Sed Tibi, dum vivis, noli dubitare, paternum
    Porriget auxilium dextra benigna Dei.
En! disjuncti iterum mox consociantur amici,
    Cum veniet Dominus, judiciiqve dies.
Et cum *Matre* tua, nitidis excelsior astris,
    Soleqve splendidior, cælica serta geres.
Tum mundi excipient fluctus, gemitusqve dolorum,
    Cæli lætitiæ jubila grata novæ.
O! Deus omnipotens, cum nos hinc morte vocaris,
    Da nobis vita nobiliore frui!

EXSEQVIAS

MATRONÆ,

STEMMATIS, VIRTUTUM, ET RARÆ PIETATIS SPLENDORE

MAXIME CONSPICUÆ,

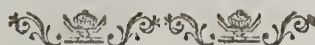
GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,

RUDI HOCCE ET PUERILI CARMINE PROSEQVITUR

GUDMUNDUS THORLACIUS
SCH. SCHALH. ALUMNUS.

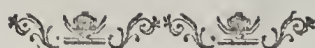

O! qvam dira hominum ſors eſt! qvam flebilis ævi
Curſus, qvi rapidæ labitur inſtar aqvæ!
Ingredimur vitam mæſtis vagitibus, ipſum
Non angore vacans eſt puerile decus.
Annos tranſigimus triſti cruciante labore,
Illius ac expers non datur ulla dies.
Vita ſimul noſtra eſt variis objecta periclis,
Caſibus & duris, plena dolore gravi.
Præterea corpus morbis vexatur acerbis,
Noſtrum qvi perdunt omne repente decus.
Tandem vita perit, fugiens cev fumus in auras,
Atqve ſuam fragilem deſerit illa domum.
Nos omnes miſere diris concedere fatis
Cogimur, & lethi triſte ſubire jugum.
Hev! qvam vana cito rumpuntur ſtamina vitæ!
Immitem lacheſin flectere nemo poteſt.
Nec tu mors juveni parcis, curvæ-ve ſenectæ,
Dis & inops pariter, te properante, cadunt.

Intentas fatuis ſimul & ſapientibus arcum,
Calce bonos æqva proteris atqve malos.
Non ſatis eſt caram ſobolem ſtraviſſe parentum,
Splendentes audes tu viduare toros.
Qvid referam multis? tua nunc nos cernimus ipſi
Cum gemitu triſtes triſtia ſigna pedum.
Namqve tuis læſa eſt celebris *Matrona* ſagittis,
GUDRIDA, GISLAVO nata parente qvæ erat,
Hæcce qvoad vixit, dulces, cev lactea ficus,
Virtutum fructus protulit ipſa ſuos.
Numen enim cæleſte dies noctesqve colebat,
Illius immoto pectore juſſa tenens.
Et qvia vix ulli ſimilis pietatis amatrix,
Hujuſce inſigni laude coruſca fuit.
Præ reliqvis itidem celſo candore nitebat,
Æqva, tenax veri, neſcia falſa loqvi.
Sæpe manu larga donis cumulavit egenos,
Aurem qveis facilem præbuit illa ſuam.
Diva tamen minime *Matrona* a lege ſoluta eſt
Mortis, ſed mortis pocla bibebat atræ.
Hev triſtem nimium caſum! Proh! vulnus acerbum!
Hev! fugit celebris, gloria, ſplendor, honos.
Is, nuper nitido qvi fulſit lumine, Phœbus,
Nunc obſcuratus nube repente, latet.
Fæmina virqve dole! cuncti juvenesqve ſenesqve
Et qverulos mæſto mittite ab ore ſonos!
Cum gemitu & luctu direptam plangite *Matrem*,
Perqve ſinus lacrimæ fluminis inſtar eant!
Mentibus hocce tamen reddat ſolatia mæſtis,
Ipſi qvod lætum, mors fuit atra, lucrum.

Nunc

Nunc etenim duro mundi eſt erepta dolori,
Vivit, & eſt vita jam meliore fruens.
Parte ſui meliore nitens intravit olympum,
Clarior & Phæbo ſplendet in arce Dei.
Hic jam ducit ovans plectro reſonante triumphos,
Jubilat, hæc palmas laurigerasqve tenet.
O! lætam ſedem perpes ubi parta voluptas,
Cumqve ſalute qvies, cumqve qviete ſalus.
Diva Tibi *Mater* nos hæc gratamur amœna
Gaudia, qvæ ſemper ſunt agitanda Tibi.
Noſtraqve cum tandem clauduntur lumina morte,
Hæc pariter nobis det, precor, ipſe Deus!

IN LAUDEM AC POSTHUMAM MEMORIAM GENERIS ET VIRTUTUM CLARITATE ILLUSTRISSIMÆ MATRONÆ, DIVÆ GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,

HOS PARENTALES VERSICULOS RUDI INGENIO CONCINNATOS
HUMILLIME OFFERT
CURTIUS OLAVIUS
SCH. SCHALH. ALUMN.

Hev! qvam vita fugax? Qvæſo qvam lubrica vita eſt?
Et fato qvoties hæc properante cadit?
Certa manet cunctos ehev! violentia lethi,
Non præviſa tamen mortis acerba dies.
Haud ſecus ac flumen vehemens dimanat ab ortu,
Carpere cev pergit rite viator iter;
Sic pariter ſenſim labuntur tempora vitæ,
Qvæ tandem ſubito pallida fata movent.
Sed tamen aſſiduo durat poſt funera virtus,
Et meritus nunqvam debilitatur honos.
Sic meruit *Matrona* prius celebretur in ævum
GUDRIDA, ad excelſi regna vocata Poli.
Illa qvoad vixit, Domino virtutis amatrix
Vixit in egregio ſemper amore Dei.
Semet & ærumnis nunqvam eſt perpeſſa moveri,
Auxilio at Domini pertulit omne malum.
Numinis exſpectans audax immota ſalutem,
Semper ei conſtans aſſociata fide.

In

Insimul eximia florens pietate cluebat,
Se fugiens ullis associare malis.
Casta, modesta, super sapiens, & nescia fraudis,
Ac humilis, clemens, sobria, justa fuit.
Callibus assiduo studiose incedere navans
Numinis, & faciens cuncta timore Dei
Verbo, fertile erat semen cui spargitur arvum
Poma ferens operis semper ubiqve boni.
Illa potest merito spendor, radiusqve, decusqve,
Dici, cujus ab hinc fama superstes erit.
Nunc placuit Domino casu revocare molesto
Pressam, ad cœlestis gaudia læta chori.
Hæc Domino vixit, Domino nunc mortua tandem,
Pergit continuo magnificare Deum.
Nos seqvimur *Dominæ* lugubria justa dolentes,
Ac lacrimis merito tristibus ora madent.
Ast qvid flere juvat, *Mater* supra astra triumphans
In Domini recubat sponsa beata sinu.
Jam miseri Istius finem cæpere dolores,
Et radians splendet numinis ante Thronum.
Gloria sit Domino, *Matrem* qvi solvit acerbis
Casibus! Hinc nobis prospera fata precor.

ΕΛΕΓΕΙΟΝ
GENERIS ET VIRTUTUM SPLENDORE SPECTATISSIMÆ
MATRONÆ,
GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,
SACRIS CINERIBUS DICATUM

A

TITO OLAVIO

SCH. SCHALH. ALUMNO.

O! qvantum exitium lachesis mortalibus affers,
Cum semel heu natum non finis esse diu.
Tu rapiens juvenes, parcis nec dira senectæ,
Lethifera intentans verbera sæpe manu.
Ach! mors, qvæ veluti cretas ad sydera pinus
Ferro qvi feriunt, corpora falce metis.
Hæc furibunda ruit totum grassata per orbem,
Fulminat, & cæcis cæca triumphat eqvis.
Fata manent omnes, ævi discrimine nullo,
Omnia sub leges mors vocat atra suas.
Ut fugitiva cohors alitum secat aera pennis,
Vitæ sic fugiunt tempora nostra brevis.
Tempore cev verno campi viridante virescunt
Gramine, qvod subito frigida lædit hyems;
Stamina sic vitæ subito mutantur acerbæ,
Nunc hodie vivis, cras moribundus eris.
Talia nos docent felicia fata beatæ,
Matris, qvæ nobis nuper ademta fuit.

Proh

Proh dolor! & gemitus, luctus, fluctusqve dolorum,
Sævit in immensum, pectora nostra ferit.
Vulnus atrox qverimur, miseræ dispendia vitæ,
Nam *Matrona* jacet, fæmineumqve decus.
Hæc fuerat nostri florentis adorea secli,
Sangvine sic rara cum pietate cluens.
Ach! nil flere juvat, gaudens nunc auspice Christo,
Perrupit victrix cuncta pericla simul.
Ecce vices lætas, fugiunt mala fulmina morbi;
Incutiet posthæc nulla procella metum.
Succedunt cæli dulcissima gaudia, mundus
Nil nisi damna trahit, nil nisi lucra polus.
Pascitur Ambrosiâ cælis, & gaudia captat,
In gremioqve Dei sponsa beata cubat.
Gloria virtutis vivet post fata superstes,
Immortalis honor vivet in orbe simul.

IN OBITUM
GENERIS, PIETATIS AC VIRTUTUM SPLENDORE ORNATISSIMÆ
MATRONÆ,
GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,
LUGUBREM HVNCCE LESSUM ET RUDEM ADMODUM MODULATUR

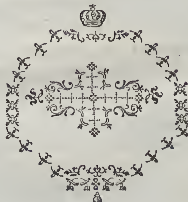
PAULUS MAGNÆUS
SCH. SCH. ALUMNUS.

Qvid reqvie utilius placida? ſomno-ve qvieto?
Somno, qvi reficit langvida membra virûm,
Qvi feſſos hominis nec firmos occupat artus
Corpora reſtituit noctis amica qvies.
Qværo qvid citius ſomno aut velocius unqvam?
Qvi ſubito & furtim lumina feſſa ſubit.
Somne qvies rerum, placidiſſime ſomne deorum!
Te ſolum morti conſimilare qveo.
Nam velut irrepit vigiles cito ſomnus ocellos,
Sic homines tacito mors pede ſæva capit.
Imminet hora ſimul mortis mortalibus una,
Proh! cuncti ſubeunt ultima fata ſemel.
Vita caduca cadit, metam properamus ad unam,
Morsqve ſuas cunctis inferet atra manus.
Sit genus, atqve decus; nulli hæc Proſerpina parcit,
Illa rapit juvenes, ſuſtulit illa ſenes.
Hæc exempla probant multorum priſca piorum,
Et nova, qvos omnes, hæc libitina vocat.

En

En! datur exemplum mæſtum, qvod nunciat illud,
Hinc nobis ſummum qvod tulit ipſa decus.
Hev! fortuna minax nobis minitatur acerbos
Luctus, ut merito gutta per ora cadat.
Nam *Matrona* fugit, fugit atqve piiſſima *Mater*,
GUDRIDA GISLONIS nomen & omen habens.
Qvam genus atqve immota fides decoravit, & Ejus
Nunqvam munificas dextra negavit opes.
Nos gemitus fletusqve pios effundere oportet,
Et gemmante ſimul rore lavare genas.
Sed nil flere juvat; manet hoc lacrimabile fatum,
Ipſi nunc lætæ nec placet iſte dolor.
Nam tenet Illa vicet ſvaves in morte beata,
Fulmina qvas mortis frangere nulla valent.
Candida vive diu victrix fruitura ſalute!
His itidem vicibus, det, fruar, ipſe Deus!

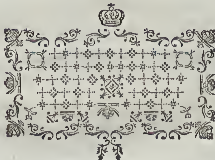
IN OBITUM
GENERIS, VIRTUTUM ET PIETATIS SPLENDORE
MAXIME SPCTABILIS
MATRONÆ,
GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,
RUDE HOCCE ET PUERILE CARMEN MODULATUR
ERICUS THEODOREUS
SCHOLÆ SCHALHOLT. ALUMNUS.

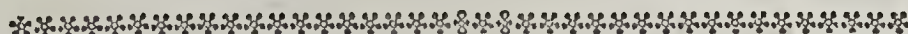

O! hominum triſtes caſus, vitamqve caducam!
 Qvæ properans currit more fluentis aqvæ.
Tempora ſunt vitæ variis objecta periclis,
 Labitur & ſummo qvisqve dolore dies,
Morte hominis donec clauduntur lumina tandem,
 Qvæ cuncta immiti corpora falce metit.
Nam pariter dites, inopes; puerosqve ſenesqve,
 Reges & famulos hæc inopina rapit.
Exemplum lethi præbet nunc optima *Mater*
 GUDRIDA GISLAVI FILIA, namqve tulit
Hinc Illam rapidæ mortis violentia nuper,
 Perpetuo cujus lausqve decusqve manet.
Matrona egregia qvavis virtute nitebat,
 Ut radios Phæbus projicit ipſe ſuos.

Hev!

Hev! Sortem nimium triſtem! proh! vulnus iniqvum!
Hev! fugit inſignis gloria, lumen, honos;
Vitæ Hæc dum ſpatium tranſegit mæſta dolores
Pertulit, & multas triſtitiasqve ſimul.
Nunc finem ærumnis poſuit qvi cuncta gubernat,
Matronamqve ad ſe ſumſit ab orbe Deus.
Nil deflere juvat; ſcimus qvod celſior aſtris
Jam vivit ſummi Numinis ante thronum.
Vivit in æternum claros ductura triumphos,
Qvod nobis donet, ſpero, precorqve, *Deus*!

OBITUM MATRONÆ GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,

STEMMATIS NOBILITATE ET RARÆ PIETATIS INDOLE,

NEC NON

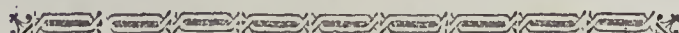
OMNIUM VIRTUTUM SPLENDORE IN ÆTERNUM COMMENDANDÆ,

PAUCIS HISCE AC RUDIBUS VERSICULIS

LUGET, DEPLORAT, LAMENTATUR,

MAGNUS ORMIUS

SCH. SCH. ALUMNUS.

O! hominum fluxam vitam! qvæ currere ſveſcit,
 Ocius hæc animo caſibus illa ruit.
Non mihi diſſimilis Phæbo curſare videtur,
 Namqve oritur ſubito, & mox fugitura cadit.
Hinc qvo matre, diem, ſub cælum naſcimur ipſi,
 Exortum Phæbi non ſimulare nego.
Ætatis florem Phæbo ſimilem eſſe ſereno,
 Nubibus at tecto fata inimica, reor.
Umbrifer occaſus ſolis mox ultima vitæ
 Eſt cujusqve dies, grata qviesqve ſimul;
Qvam non conſilio qvisqvam, non effugit arte;
 Dives, inops, ſapiens, hac veniente perit.

Ante

Ante oculos nobis exemplum trifte doloris,
GUDRIDA GISLAVI mortua namqve jacet;
Qvam *Matronam* olim virtutis honore corufcam
Larga manus decorât & pietatis amor.
Summus abibat honos, laus fumma, decusqve fuorum
Summum, nunc aftris celfior ipfa nitet.
Occafus cujus nosmet lacrimare jubebit,
Multorum lacrimis triftibus ora rigans.
Signa tamen læti dabimus, nam celfior aftris
Illa ovat, & vifu jam fruitura Dei
Unde redire neqvit, fed nos veniemus ad ipfam,
Qvod fummus nobis det Deus ipfe, precor!

PUERILES LACRIMÆ
SUPER MANES
GENEROSISSIMÆ, PIETATE OMNIQVE VIRTUTUM GENERE
CONDECORATÆ MATRONÆ,

GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,

IMMORTALITATIS ALUMNÆ,
LARGISSIME EFFUSÆ
A
PAULO BERNONIS F.
SCH. SCH. AL.

Dulciloqvis vacat Evterpe cur blanda loqvelis?
    Oſtendens cultu membra retecta nigro.
Molles qvid-ve comas abſcindens more dolentis,
    Inſpergit faciem pulvere mæſta ſuam?
Nunc cur dilacerat vultus? cur pectora plangit
    Altius ingeminans ipſa Thalia ſonos
Gutture lugubres? triſtis Polyhymnia chordas
    Unde jacit? Citharam cur-ve recuſat ea?
Dic age! qvæ tibimet nunc ſvadent triſtia flere?
    Rauciſono ſonitu cur ſtrepitasqve dolens?
Ipſe qvid expiſcor feriat qvid luctibus auras?
    Dum caſus qvod ſit debitus ille dolor
Altiſonus monſtrat, qvoniam nunc fata vocarunt
    Grande decus, lumen, proh dolor! ecce fugit.

Ipſe

Ipſe decor, *Matrona* fugit, concurrite cuncti!
Sollicito veſtrum figite corda malo!
Liventis plagæ poſcunt id vulnera ſumma.
Ach! manus hæc miſeris munera grata dedit.
Valde larga prius, qvæ nunc frigida ecce! rigeſcit.
O! video patulas ante, negare ſacris
Nunc aures verbis occluſas; verba profari
Antea qvæ valuit, neſcia lingva loqvi.
Tota prius poterant clari percurrere ocelli,
Aſt jam compreſſi nulla videre qveunt.
Belli qviqve pedes pacis calcare beatæ
Egregiam callem, greſſibus absqve rigent;
Ac ejus, qvæ nos inter nuperrime vixit,
(Triſte loqvor) gelida membra teguntur humo.
Æqvora perpetuo turgeſcunt alta, ſiniſtri
Mortales ſuperat ſemper & unda mali.
En miſeram ſortem! nobis en vulnera ſumma!
Mater! qxæ inflixit mors atra morte Tua.
Offert ſed mæſtis accepta levamina, qvod nunc
Regni cæleſtis ſede beata nites
Ipſa, qvod ad Temet qvondam veniemus ovantes.
Æternus nobis det Deus hocce, precor.

IN FUNUS
PIISSIMÆ, HONORATISSIMÆ, NOBILISSIMÆ, ET ADMODUM VENERANDÆ
NUNC IN DOMINO SVAVITER DEFUNCTÆ
MATRONÆ

GUDRIDÆ GISLAVI FILIÆ,

ERGA ILLIUS SUPERSTITEM MARITUM
SUMME REVERENDUM, HONORATISSIMUM, DOCTISSIMUM
ET CLARISSIMUM VIRUM

DN. FINNUM JONÆ FILIUM,

HOC TEMPORE EPISCOPUM DIOECÆSEOS
SCHALHOLTINÆ
VIGILANTISSIMUM,
DEBITÆ GRATITUDINIS ET OBSEQVII ERGO
ITA SIMPLICITER POSUIT
ILLIUS
SUBDITISSIMUS CLIENS
EINARUS JONÆ FILIUS.

Omnia tempus habent, tandem cum tempore finem
Res habet, & mundi mox perit effigies.
Tranſit honos, virtus, opulentia, grata voluptas;
Ergo Deus firmum ſit tibi confugium.
Hic nihil eſt fixum, nec ab omni parte beatum;
Ergo his terrenis abſtineas animum.
Ehev! mortales inter Syllam atqve Carybdim
Verſantur timidi; tutus ab hoſte nemo.
Undiqve mors fremit atqve ferit, perluſtrat in orbe.
Inſurgit dominis, non ſecus ac famulis

Iſthæc

Isthæc dira lues junctos disjungit amicos,
Ut lacrimet soboles orba parente sui.
Vicissimqve parens liberos, uxorqve maritum,
Illius hic itidem lugeat exseqvias.
Taliter egregia Venerandi in Præsulis æde
Accidit, ut merito condoleamus Ei.
Illius uxor abest, oculorum cara voluptas,
Pallida telluris tradita visceribus.
Vivens hæc *Matrona* fuit pietatis amore
Plena, Dei cultor nominis eximie.
Lux erat in mundo radians cælestia circum
Lumina virtutum, commoda pauperibus,
Omnibus affabilis, nemini molesta, corona
Et viri & prolis familiæqve decus.
Svaviter in Christo jam mortua, libera, felix,
In gremio terræ fructa qviete cubat.
Sed tamen in cælis vivit, nova cantica læte
Sanctorum choris associata canit.
Præsulis auxilium Dominus, qvi cuncta gubernat,
Sit, faciatqve diu vivere in officio!
Ejus in adversis robur & solamen amanter
Sit pater æternus! vulneris ut medicus.
Alma Deiqve manus sobolem conservet in ævum!
Ut pia pervigeat, vivat & incolumis.
Tu valeas *Matrona*! brevi soluta labore,
Christi qvæ merito præmia justa capis.
Ut bene pugnemus, semel & bene demoriamur,
Da Deus, in Christo flamine, sancte, tuo!
Ut tandem liceat placitas persolvere grates
Ore triumphanti. Sit tibi laus & honos!

At UPbyriat Sumar verde
Epter Guds Vilia gledelegt, sva og
Aller Tijmar

Hat-Edla, Hat-Æruverdugum og Hatlærdum
Herra
Finni Joonssyni,

Hatbetruudum Biskupe yfer Skalholtz-Stipte,
Vill under Personu og Nafne Skalhollts-Stiptis, einn af Stiptesins
Limum ooskad hafa Giarnan Allshugar med filgiande faum Vijsum.

Vaci*N* se HiGio Haukr,
Harms Efni þoo i Barmi
Ærit ek at at bera;
UMskipti verþa Gipto
Margvislig minnar, Sorgi*N*
MæTi, þat helz ek kiæTiz.
Vetr mer sijndi Sutir,
SijdaN ek hanum qvijþi.

Ek veit Aastvina sætu
Allrakiærstan fratfalliN
Fauþr nærst minum, Mooþr,
Mætasta, þat mik grætir,
Erat mer Audsool kiæNi
Und Soolu Lands of Grunþir,
HeNar gaf Hoopnum SvaNa,
Her glansa, Dygþa KranßiN.

Gudrijþur Hustru, goodu,
GijsladooTir, ÆTqvijslar,
Bloom fagurt, BruþaSoomiN,
Blijd, gudhræDmin var Prijþi,
Get ek, þo Grund of leitom,
Granþa Soolir Ormslanda,
U-vijþa hafi Hauþr,
HeNar er Braut of reNi.

Sauk-

Saknuþr vill sa vaena,
Væta Brær Landsins Dætur;
Mooþr þa micit þræido
MeN eins og Scari QveNa.
Hiartans þo Harmr snerti
Heitr mez Elsku Reita
Fauþurs, er Gud minn goodr
Gesit mer kiærstaN hefr.

AEi hæfir Holund ijfa;
Hana vill grædslovanur
Vijz læena, vel þvi træistom,
Verþr Alheims, er giørþi.
Anþkaldr þo at unþaN
Oss færþi Vetr KrossiN,
Som eptir kiæra Sumar,
Kiætir þat allt og bætir.

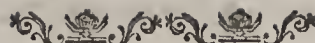
UpraN þa Sumar SuNa
Sal dijNi Fru indæla,
Vetrar er vico Sutir,
Var AurþiN ofar Laundum
HafiN af Himna Jøfr.
Hlioomsaugrum Eingla Roomi
Sijngr nu Zions Kongi
SæT Lof med Haurpu-slæTi.

Seilt er at Scalaholtti
Scrumlauz, med Virіun Sumars,
Elsku-merki u-følskvat
Ek sijni Fauþr minum.
HeNaFinn JoonssunfiNom
Færþi mer Gud, sva nærduz
Baurn Mioolkr bezom Kiarna;
Blessan su AE mik hressir.

HaN vacir, miNa Mæina
Mez tilkeNir, Hvat brezr
Væitir UMhiGio, vitiar,
Vel prijþir mik æstiþijþr.
EmbæTis þunga Aangr
Ecke lætr ser hneckia;
Hita Dags HaN ber sveiTr,
HerkiN Gudz Kappi merkr.

Mootlætis mer þo Vetr
Mæin gerþi i Hugar Læinum,
Gleþr Sumar, ok gooþa
Gesr Froo utan Vasa.
Faþir kiær dijNa Dæuda
Dygþrijkr lisir, Tryggþa
Fazheldin betr slezom;
Fagna ek slijco Gagni.

Sumar med sinum Blooma
Svals Vinþa læti falit
Verþa Hai-Edla Hyrþir
Hart Bolit, ok Hans Hiarta

Ferſka nu færi Miſcun
Faþir LiooS Hiaalpar hreþr,
Aangurs-Tijd undanngengiN
UMbætiz HeRa ægiætum.

HeRa Finnr nu nijRar
Nioote Gudz Aaſtar, ſliooti
Framm Giæſco Straumar
ferſkir,
Færandi Enþrnæring
Hanom, ok Harma-Linun,
HæþaNa bleſsud Giæþi,
Giæþi Himins ok Hauþurs,
Hauþurs med bezum Auþi.

Hvervetna Vega SporiN,
VerkiN EmbæTis merku
Greiþi, farſæli, goodur
Giæſco Faþir, þeſs æſcium.
Huſsens Hai-Edla Bleſsan
Haldiz uns þrijtr Alda
Taulo, ok ſiaum ſælir
Sætaza Lijſſens Mæti.

Gleþi ſva frioofgi frijþa
Frijd, Yþr HeRa! TijþiN,
Tijd erþi Harm of Hauþr,
Hauþurz fiRiz Aanauþir,
Aanauþir, Mæin, og Mæþa
Mæþiz, eN Fold ok Hæþir
Hæþa fraMbiooþi Blijþo,
Blijþa ſe her ok ſijdar.

Lat miN Gud lenge nioota
Lijd, Biſcops Ævi Tijþar,
Liſe ſæll HeRa liufr,
Leiþiz æfraM med Heidri,
Ooſcir þær æige raſciz,
Ærucrantz bere ok Hærur,
SijþaN æ Himna Hæþum
HaN krijndr i Dijrd ſkijni.

